

Mungu ni Upendo

Milele

G.E. FIFIELD

MUNGU NI UPENDO

NA

G.E. FIFIELD

Kilichapishwa awali 1897

‘Kwa maana jinsi hii Mungu aliupenda ulimwengu,
hata akamtoa Mwanawe pekee,
ili kila mtu amwaminiye asipotee,
bali awe na uzima wa milele.”
— Yohana 3:16

“Hakuna mtu aliye na upendo mkuu kuliko huu,
kwamba mtu atoe uhai wake kwa ajili ya rafiki zake.”
— Yesu

Kimechapishwa tena na
Maranatha Media
maranathamedia.com

Desemba 2017

Yaliyomo

Maalumu kwa	5
Dibaji	5
Utangulizi wa Wahariri	6
1. Kumjua Mungu.....	7
2. Sifa za Mungu	10
3. Upendo Chanzo Cha Haki	13
4. Jitihada Za Shetani Za Kuficha Upendo Wa Mungu Kutoka Kwenye Mioyo Ya Wanadamu Yenye Njaa.	17
5. Ubaba Wa Mungu	22
6. Utukufu Wa Mungu.....	26
7. Umoja Wa Sheria Na Injili	30
8. Asili Ya Serikali Ya Kimungu.	33
9. Sheria Ya Upendo	37
10. Njia Mbili	42
11. Muundo wa Sheria.....	45
12. Jinsi Mwanadamu Asivyomwelewa Muumba Wake	50
13. Upatanisho.....	55
14. Upatanisho kwa niaba yetu.....	60
15. Miujiza na Maana yake	65
16. Dhabihu ya Kristo Inaheshimu Sheria ya Mungu	70
17. Mungu Anashughulika na Waovu.....	75
18. Kwa Nini Dhambi Imeruhusiwa Kwa Muda Mrefu Sana?	81
19. Je, Kutakuwa na Faida?	85
20. Kufungwa kwa mlango wa rehema	91
21 “Tendo Lake la Ajabu”	97
22. Mapigo ya Misri	100

Maalumu kwa

Marafiki ambao upendo na uaminifu wao umefurahi na kuzitukuza siku zake; na kwa mioyo ya jamaa nyingi, ambao, ingawa bado hawajajulikana, bado, kupitia uzoefu wa jamaa, wakiongozwa kwenye njia zinazobadilika zilizo katikati ya kiti cha enzi, ili kuunganisha maisha yao milele katika utukufu na furaha ya urafiki usio na mwisho, kitabu hiki kidogo kimetolewa maalumu kwa upendo na MWANDISHI.

Januari 1, 1897

Dibaji

Sura hizi zilionekana kwa mara ya kwanza miaka minne tangu zilipochapishwa mfululizo katika mojawapo ya majarida yetu ya kila juma ya kidini. Tangu wakati huo, mwandishi hajawahi kuacha kupokea maombi kwamba yawekwe katika hali ya kudumu zaidi. Kitabu hiki kidogo ni matokeo ya maombi hayo. Mwandishi ana busara sana juu ya kasoro na mapungufu yake.

Kati ya masomo mengi yaliyoguswa, hakuna hata moja linaloshughulikiwa kwa ukamilifu, lakini yote yanatumiwa kwa wakati huu tu, kwani Mungu hutumia mawingu ya machweo ya jua, au theluji kwenye kilele cha mlima, ili tu kutafakari kwa macho yenye giza, chini ya bonde, utukufu wa wema wake.

Kutoka moyoni, inatumainiwa kwa unyenyekevu kwamba maneno haya yanaweza kuzungumza moyoni; na kwamba baadhi ya roho maskini, wakiongozwa na mashaka na kutanga-tanga kwa uchovu kwa sababu ya dhambi, wapate kuona hapa ilipofunuliwa ngazi ya ajabu inayoongoza kutoka kwenye jiwe la Betheli la njaa na upweke wao wa sasa hadi kwenye nuru na joto la wingi wa Nyumba ya Baba.

G.E.F.

Utangulizi wa Wahariri

Katika kitabu hiki kidogo kunaonyeshwa idadi ya mawazo ya hali ya juu kuhusiana na tabia ya Mungu. Kinajenga juu ya baadhi ya kanuni za ujumbe wa 1888. Kuzingatia Mungu kama Baba yetu na asili ya uhusiano wa ufalme wa Mungu hufungua mlango katika ufahamu wa kiroho wa sheria.

Mawazo yaliyotolewa kuhusu Upatanisho na umwagaji wa damu ni ya kina na yanafaa kutafakari. Mzee Fifield anatanguliza kanuni ya uhusiano kwenye upatanisho inayopingana moja kwa moja na mfumo wa adhabu au wa kisheria wa Upatanisho unaoeleweka na Ukristo mwingi.

Mawazo kuhusu kufungwa kwa mlango wa rehema yamejengwa juu ya mada kwamba rehema ya Mungu ni ya milele na ni mwanadamu anayefunga rehema yake mwenyewe.

Mzee Fifield hakuweza kupanua mawazo haya katika mchakato wa kuangamizwa kwa waovu na anaeleza mambo haya kwa kuzingatia kanuni za upendo kutoa maisha ili kumwokoza mwenye dhambi kutokana na mateso ya kudumu huku akitoa ulinzi kwa wenye haki. Ingawa mawazo haya yanaeleweka katika muktadha wa wakati huo, bado yana upungufu wa ufunuo kamili zaidi wa tabia ya Mungu ya upendo. Kitabu bado ni maendeleo ya ajabu ya mawazo kutoka kwa mhudumu wa Kiadventista kutoka mwishoni mwa miaka ya 1890

Ninapendekeza sana sura za Upatanisho na kufungwa kwa rehema pamoja na muundo wa sheria.

Adrian Ebens

Maranatha Media

1. Kumjua Mungu

Katika hili pendo la Mungu lilionekana kwetu, kwamba Mungu amemtuma Mwanawe pekee ulimwenguni, ili tupate uzima kwa yeye.(1 Yohana 4:9)

“Mungu ni upendo.” Maneno haya matatu ya herufi kumi na tatu pekee yana ufunuo wa Mungu mkuu kuliko wanadamu au malaika wataweza kufahamu kikamilifu. Kwa kweli, kujua zaidi maana yao, daima kujifunza zaidi ya maana yao, iwe kazi na hekima, raha na mashairi ya waliokombolewa milele. Kuelewa maana ya maneno haya ni kumjua Mungu na Yesu Kristo, na kuyajua haya ndiyo uzima wa milele. (Yohana 17:3) Kwa kweli, hakuna ujuzi nje yao, kwa maana ndani yake hazina zote za hekima na ujuzi zilifichwa, na nje ni ujinga na giza tu. (Wakolosai 2:3)

Hii sio tamathali ya usemi, ni kauli rahisi ya ukweli. Kusema kwamba mwanadamu yeyote amekuwa na wazo la ukweli au jambo la ujuzi ambalo Mungu hakuwa nalo kabla yake, ni kusema kwamba katika jambo hilo mwanadamu yuko mbele ya Muumba wake; na hiyo itakuwa ni kukana ujuzi wa Mungu. Ingawa hayawezi kusababisha matendo maovu ndani yake kama yanavyofanya ndani yetu, lakini hata mawazo yetu maovu yanajulikana na Mungu kabla hatujayafikiria. Mtunga-zaburi anasema, “Ee Bwana, umenichunguza na kunijua. Wewe wajua kuketi kwangu na kuondoka kwangu, unaelewa wazo langu tokea mbali.” (Zab. 139:1,2) Naye Ayubu akamjibu Bwana, na kusema, Najua ya kuwa waweza kufanya mambo yote, wala hakuna wazo lolote liwezalo kuzuiliwa kwako. (Ayubu 42:2) Daudi bado ana ujasiri zaidi, kwa kuwa anasema, “BWANA hutafuta-tafuta mioyo yote na kuyafahamu mawazo yote ya fikira.”

Haishangazi kwamba mzee Kepler, alipokuwa akitazama mwendo wa sayari, moja baada ya nyingine, sheria tukufu za mwendo wa sayari zililipuka kwenye akili yake iliyochanganyikiwa, haishangazi kwamba, kwa macho yaliyojaa na moyo wenye kudunda, akasema, “Oh! Mungu, nafikiri mawazo yako baada yako!” Jambo bora zaidi ambalo mnajimu yeyote anaweza kufanya ni kufikiria kwa unyenyekevu mawazo ya Mungu baada yake, na pengine kufuatilia utendaji wa baadhi ya mawazo hayo kupitia njia za angani zenye vito vya ajabu vya nyota. Mwanafunzi wa elimu ya wanyama anachoweza kufanya ni kufuatilia mawazo ya Mungu kupitia aina mbalimbali za maisha ya wanyama,

akigundua katika kila hatua uthibitisho wa Akili isiyo na kikomo ambayo imentangulia.

Mtaalamu wa mimea anafuatilia Akili hiyo hiyo kupitia maagizo na familia za ufalme wa mboga, akipata katika kila jani na kila ua uzuri usio na kikomo uliofunuliwa, hata kwa msaada wa darubini zake zote, hawezi kuelewa, na bado anajua na anahisi kwamba Akili isiyo na kikomo imefikiria yote mbele yake, na kwamba kila wazo lilikuwa wazo la upendo. Vichipukizi vilivyo kwenye miti hukua kwa mujibu wa sheria ya hisabati, naye anaona kwamba Mungu amezihesabu zote kabla hazijaja.

Imani huona lakini hatua fupi kutoka kwa haya yote hadi kwenye ukweli ambao Yesu alifundisha aliposema, “Hata nywele za vichwa vyenu zimehesabiwa zote. Basi msioCOPE.” Ni ajabu jinsi gani Daudi alisema, “Ingawa, Bwana, umenifurahisha kwa kazi yako, nitashangilia kwa kazi ya mikono yako. Ee Bwana, jinsi yalivyo makuu matendo yako! Na mawazo yako ni ya kina sana.” Kuanzia jua kali zaidi linalopeperuka angani hadi ua dogo kabisa linalochanua miguuni mwangu, kuna ukomo katika kila kitu; na tukisoma sawasawa, hivi karibuni tutagundua kuwa ni upendo usio na kikomo wa ufahamu wote na unaojumuisha yote, kwani Mungu ni upendo. Hivyo tunafikiri mawazo ya Mungu baada yake, mpaka mioyo yetu wenyewe ijazwe na upendo usioweza kusemwa.

Nafsi ya mshairi haikuisimka kamwe kwa hisia safi lakini alishika wazo kutoka kwa Mungu, lililofunuliwa mahali fulani katika kazi yake ya neno lake. Maelewano makubwa ambayo mapigo yake ya kwanza ya moyo yaliharibia kupasua moyo wa mwanamuziki aliyenaswa, yalishuka kwa umbali hafifu kutoka kwa kwaya ya malaika, sikio lake nyeti lililishika tu na kulitoa tena hapa. Kwa hiyo somo lote ni funzo la Mungu, ujuzi wote unajumuishwa katika kumjua, na kumjua yeye ni kujua upendo, kwa maana “Mungu ni upendo.”

Mgeni huko Washington, akitazama kutoka kwenye kuba la jiji kuu, anagundua kuwa mitaa yote inaelekea kwake. Jiji kuu ni kitovu ambacho mitaa yote huangaza hadi jiji na taifa. Katika milki kuu ya Rumi, ilisemekana njia zote zilielekea Rumi. Kwa hiyo Mungu ameketi katikati ya ulimwengu wake wenye nguvu, na kila njia ya ujuzi ni njia nzuri sana inayoelekea kwenye kiti chake cha enzi, njia ambayo mtu anayetembea juu yake anafanya vyema kunyamaza, na kustaajabu, na kuabudu katika kila kitu kinachopita, kama vile msafiri wa kale kando ya hekalu, akistaajabu na kuabudu, akimwona Mungu katika kila kitu, akiangalia tu uso wake kuelekea kwenye kiti cha enzi na kuwa tayari kwa utukufu mkuu zaidi.

Waumini wa dini ya kidunia na bingwa wa uagnostiki wa sayansi inayoitwa kwa uwongo, wanaweza kutembea nyuma wakishangaa kokoto njiani, na kukataa kwa bidii kuona chochote isipokuwa kile ambacho tayari wamepita, lakini imani inachagua kuacha vitu vilivyo nyuma, na kushinikiza kuyatazama yale yaliyo mbele, tukiyatazama kila kitu kipya, na njia yote iliyo mbele yake, katika nuru kuu ya kile kiti cha enzi. “Kwa mtu kama huyo,” Carlisle asema vyema, “ulimwengu si jiko na zizi la ng’ombe tu, bali ni chumba cha mahubiri na hekalu pia.” Kwake yeye siri hiyo haipotei kwa maelezo ya juu juu ya sayansi, lakini kupitia haya anaona mafumbo yote yakipanuka na kuwa ya kina, na kujitatusa wenyewe katika fumbo moja kuu tamu la Mungu, na Mungu ni upendo. Si ajabu kwamba hii inapaswa kuwa hivyo. Ni kama Mungu, Mungu ambaye angewaongoza watu wote kwake, ikiwa tu wangeongozwa.

Tunaona jambo lile lile katika neno lake kama vile katika kazi yake. Amri ya kwanza inajumuisha Dekalojia nzima, ujumbe wa malaika wa kwanza wa Ufunuo 14 unajumuisha jumbe zote tatu, mahubiri ya kwanza ya Kristo yanajumuisha injili yote. Kwa nini? Kwa sababu Mungu angeipanga ili akili yenye akili, ikipokea mwanga wa kwanza wa ukweli, iweze kuongozwa hatua kwa hatua katika ukweli wote, na kwake yeye mwenyewe Mungu wa ukweli. Hii ni kwa sababu Mungu ni upendo. Hata hivyo katika kazi yake, tukifuatilia mawazo yake, tutapata kutoka kwenye mdudu mdogo kabisa, aliyechunguzwa tu chini ya kioo cha kukuza chenye nguvu zaidi, hadi jua kubwa zaidi na kazi zake, mawe ya kukanyaga kwenda juu, naam, ngazi nzuri sana inayoelekea kwa yeye.

Hiki ndicho ambacho Paulo alikimaanisha aliposema, “Mambo yake yanayoonekana tangu kuumbwa ulimwengu yanaonekana, na kufahamika kwa kazi zake; yaani, uweza wake wa milele na Uungu wake; hata wasiwe na udhuru.” Na Daudi anasema ukweli uleule: “Mbingu zatangaza utukufu wa Mungu, na anga laionyesha kazi ya mikono yake. Mchana husemezana na mchana, na usiku hutolea usiku maarifa. Hakuna usemi wala lugha, ambapo sauti zao hazisikiki.” (Zab 19:1-3) Maarifa yote yamo ndani yake, hivyo usiku hata usiku humfunua. Utukufu wake ni wema wake. Basi mbingu zinatangaza wema wake, na kwa mwenye macho ya kuona, na masikio ya kusikia, na moyo wa kufahamu, mbingu na ardhi, mchana na usiku, zinaungana kwa sauti tofauti tofauti, ili kutangaza katika kila nchi na kila ulimi kwamba Mungu ni upendo.

2. Sifa za Mungu

“Sijui visiwa vyake vinainuka wapi Mikono
yao iliyokunjamana hewani, najua tu siwezi kupeperuka
Zaidi ya upendo na utunzaji wake.” - Whitetier

“Mungu ni Upendo.” Kujifunza maneno haya ni kujifunza juu ya Mungu ambaye ndani yake zimefichwa hazina zote za hekima na ujuzi. Mungu amejidhihirisha katika kazi yake na katika neno lake, na mafunuo haya yanakubaliana katika ukweli huu. Yote ambayo sayansi pana zaidi inaweza kufanya ni kufahamu kitu fulani cha mpango wa uumbaji, na uumbaji huu wote ni ukamilifu wa fikira ya kimungu. Mpango ni wa Mungu—sehemu ya Akili isioya na kikomo.

Kile ambacho neno la Mungu linatafuta kufanya ni kufunua katika lugha ya kibinadamu mpango mtakatifu wa ukombozi, mpango unaofichua upendo usio na kikomo ambao hata malaika hutamani kuutazama. Hata wale ambao daima wanakaa katika nuru kamili ya upendo, bila kufunikwa na dhambi au huzuni, hata wao huona hapa upana usiojulikana na kina kisichojulikana, na ikiwa wangeulizwa kile wanachofikiri zaidi kilifunua upendo wa Mungu kwa viumbe vyake, bila shaka wangejibu, “Mungu aliupenda ulimwengu, hata akamtoa Mwanawe pekee, ili kila mtu amwaminiye asipotee, bali awe na uzima wa milele.”

“Mungu ni upendo.” Maneno hayo yanamaanisha nini? Yanaweza kumaanisha nini ila kwamba upendo ndio sifa inayotawala katika akili ya Mungu, sifa moja ya Uungu ambayo kwayo sifa nyingine zote huchipuka, na kurudi ndani ambayo zote zinaweza kufuatiliwa? Maandiko hayasemi kwamba Mungu ni nguvu; yanasema yeye ni mwenye nguvu, mwenyezi. Tunaona uwezo wake ukidhihirika katika kuumba na kutegemeza ulimwengu; lakini uwezo wake uliotenganishwa na upendo wake ungedhihirisha kwake udhaifu wetu hata tukawa wa kudharauliwa machoni pake. Viwili hivi lazima visitenganishwe.

Kile ambacho nafsi, iliyochoshwa na pambano lake lenyewe lisilo na matumaini dhidi ya dhambi, inahitaji kuona, si kwamba ina nguvu kidogo, bali kwamba nguvu zake ni upendo wake. Nguvu ya maadili ya ulimwengu ni nini isipokuwa nguvu ya upendo? Alisema Napoleon alipokuwa akiteseka uhamishoni kwenye mwamba usio na kitu wa Mtakatifu Helena, “Alexander, Julius Caesar, na mimi mwenyewe tulianzisha falme kwa uwezo wa mikono

yetu, na leo ni nani anayetujali? Lakini Yesu Kristo alianzisha ufalme kwa nguvu za upendo wake, na leo mamilioni wangekufa kwa ajili yake.”

Shetani hana uwezo wa kumlazimisha mtu kiholela kufanya maovu. Ikiwa angekuwa na uwezo huo, kosa lingekuwa ndani yake tu, na si kwa mtu huyo kulazimishwa. Uovu wote, kama wema wote, upo kwenye akili inayoongoza kitendo. Ikiwa kwa kumshika mtu ambaye ni dhaifu kuliko mimi, nitamlazimisha kumchoma jirani yake panga, ni akili yangu, sio yake, ndiyo iliyoelekeza pigo, na ndani yangu ni dhambi tu. Ikiwa atakubali kitendo changu, anakuwa mshirika katika hatia. Kama ningeweza kulazimisha mawazo yake juu ya kila somo kwa hivyo kuweka mawazo yangu katika nafasi yake mwenyewe, angeweza kukoma kuwa na maisha yoyote tofauti na mimi, na hivyo bila kuwa na tabia, nzuri au mbaya. Kwa hiyo Mungu hawezi kulazimisha akili kuamuru matendo mema. Kufanya hivyo kungekuwa kuharibu utambulisho wa mtu binafsi, na kuwafanya watu wote isipokuwa mashine za kudhihirisha nia ya Mungu.

Kwa hiyo uwezo wa Shetani ni uwezo pekee wa kuwaongoza watu wanaowasilisha mawazo yao kwake, katika uovu. Na uwezo wa Mungu wa kuukomboa ulimwengu ni uwezo wa upendo wake tu kuwaongoza watu wanaotiisha nia zao kwake, katika haki. Kwa hiyo nguvu za Mungu ni upendo wake. Wala hii haiwezi kuwekewa mipaka kwa nguvu za kimadili tu. Ni nguvu gani iliyumba na inayotegemeza ulimwengu? Sayansi ya Agnostic inaweza kusema kwa ujuzi wa mageuzi na uvutano, lakini imani huona Upendo ule ule usio na mwisho, ambao hakuna shomoro anayeanguka chini, na kuunda na kushikilia jua na ulimwengu, ili kuwe na mwanga, na joto, na makao kwa viumbe vyake vyote. Hivyo nguvu za Mungu ni upendo wake, na kwa nini tunahitaji kuogopa? Upendo mkamilifu huitupa nje hofu kwa kufichua ukweli kwamba hifadhi isiyo na kikomo ya nguvu kuu inashikiliwa kwa amri ya upendo ule unaowakusanya wana-kondoo mikononi mwake, na kuwabeba kwa upole kifupati mwake.

Na vipi kuhusu hekima ya Mungu? Tunaona hekima yake ya ajabu ikifunuliwa katika mageuzi yenye upatano ya sayari katika mizunguko yao, kila moja ikiwa na usahihi mithili ya saa ikikamilisha mapinduzi yake kwa wakati ufao tu, ingawa mamia ya miaka ya kuyafanya; yote yakivuka na kuvuka tena njia za nyingine mbinguni, lakini kamwe hazijapishana. Hili linadhihirisha hekima yake, na pia upendo wake kwa viumbe wake, ikiwa tutatazama kwa macho mengine mbali na upofu. Hekima yake iliyotenganishwa na upendo wake ingemfundisha udhaifu wetu na upumbavu wetu.

Kujifungia nyuma ya wakati ujao usioweza kupenyeka, na kuchungulia kwa maono yenye kasoro katika mambo ya zamani yasiyoeleweka vizuri, yale ambayo nafsi, kwa hiyo inatambua kwa uchungu mipaka yake yenyewe, inataka kujua ni kwamba hekima ya Mungu ni upendo wake, na kwamba wakati ujao wote, hata uwe giza sana, umeshikwa mikononi mwa Upendo.

Baada ya yote, ni upumbavu gani wa ulimwengu isipokuwa uasi wake dhidi ya hekima ya sheria ya Mungu, ambayo ni Upendo? - uasi na upumbavu ambao umezaa kila pigo la maumivu ya mwanadamu na kila kilio cha uchungu wa mwanadamu. Umilele utaonyesha kwamba hekima ya Mungu ilikuwa ni hekima tu ya upendo wa kibaba, wa kutamani sana ambao uliona mwisho ule usioepukika wa kila hatua tangu mwanzo, na ukakataza tu mambo yale ambayo yangesababisha taabu.

Na haki ni nini, haki hiyo ya Mungu, lakini jina lingine kwa upendo wake? Upendo wetu ulio hafifu unaweza kutufanya tukose haki. Ikiwa napenda A zaidi ya B, naweza kuwa si mwadilifu kwa B, lakini dhuluma yake si matokeo ya upendo wangu kwa A, bali ni kutokamilika kwa upendo wangu katika ukosefu wake kuelekea B. Wakati tunapofikiria upendo ambao ni sawa na upendo huo usio na kikomo na wa kukumbatia yote, wakati huo tunaona kwamba upendo huo unajumuisha haki. Je, anayewapenda watoto wake wote anaweza kuwa dhalimu kwa yeyote kati yao? Kwa hivyo haki ni upendo, na yeye anayeshikilia mizani mikononi mwake, ndiye ambaye hatuwezi kukwepa upendo wake na utunzaji wake, ingawa mara nyingi tunaweza kumhuzunisha Roho yake.

Na niseme nini juu ya ghadhabu ya Mungu, inayonenwa mara nyingi sana katika Maandiko? Yesu Kristo alikuja kumfunua Baba. Hakukuwa na kiumbe hapa duniani ambaye alimpenda mwenye dhambi kama yeye, na kamwe hakuna mtu ambaye kwa ukamilifu alichukia dhambi kama yeye. Upendo wake kwa mwenye dhambi ulikuwa usio na mwisho kama vile chuki yake kwa dhambi. Ndani yake anadhihirishwa Mungu ambaye daima na daima hutenganisha kabisa mwenye dhambi na dhambi. Anachukia dhambi, kwa sababu ni adui wa mwenye dhambi ambaye anampenda. Ikiwa nina rafiki, na ninamjua muuaji ambaye anavizia maisha yake, kipimo cha upendo wangu kwa rafiki huyo ni kipimo cha chuki yangu kwa muuaji huyo.

Dhambi ni adui pekee wa jamii ya wanadamu. Inajificha nyuma ya aina elfu kumi nzuri za raha, na huwa inanyemelea kwa nia ya kuuu. Chuki yote ya Mungu ni chuki yake kwa dhambi. Ghadhabu yake yote ni ghadhabu yake dhidi ya dhambi. Chuki na ghadhabu ni upendo wake kwa mwenye dhambi,

ambaye dhambi inatafuta kumwangamiza. Mpango wa ukombozi ni juhudi ya Mungu, kwa kufunua upendo wake usio na kikomo, kutenganisha dhambi kutoka kwa mwenye dhambi, ili dhambi iharibiwe, taabu iondolewe, na ulimwengu kuwa safi, na bado mwenye dhambi aokolewe.

Ni wale tu ambao hatimaye na bila kutenganishwa wanajiunganisha wenyewe na dhambi, ili Mungu asiweze kuharibu mmoja bila kuharibu mwingine, watalazimika kunywa ghadhabu ya Mungu dhidi ya dhambi. Upendo haufurahii tukio hilo. “Kama mimi niishivyo, asema Bwana MUNGU, sikufurahii kufa kwake mtu mwovu; bali aghairi mtu mbaya na kuiacha njia yake na kuishi; geukeni, ziacheni njia zenu mbaya; kwa nini kwa mapenzi yako unataka kufa?”

Hivyo sifa zote za Mungu zimefuatiliwa hadi kwenye sifa moja, “Mungu ni upendo.” “Upendo watoka kwa Mungu; na kila apendaye amezaliwa na Mungu, naye anamjua Mungu. Yeye asiyependa, hakumjua Mungu, kwa maana Mungu ni upendo.” Kwa Mungu hakuna kingine ila upendo, kwa maana upendo unajumuisha kila kitu kizuri. Upendo wake unafika kwenye ukingo wa nje wa ulimwengu wake mkuu, na huwatunza daima viumbe vyake vyote, bila kuwaacha hata kidogo, hata wawe wamemhuzunisha kiasi gani moyoni mwake.

3. Upendo Chanzo Cha Haki

“Maagizo yako yote ni haki.” – Daudi
“Upendo ni utimilifu wa sheria.” -Paulo

Upendo ni sifa moja ya Mungu, ambayo kwayo sifa nyingine zote huchipuka, yote katika yote ya Mungu; na kwa hiyo yaliyopita, pamoja na makosa na kushindwa kwake, na yajayo, pamoja na hofu zake, ikiwa tunamwamini, tupumzike salama katika mikono ya Upendo. Lakini, mmoja asema, kwa nini ni muhimu kujua hili?

Kusema chochote juu ya furaha isiyoелеzeka ya ujuzi huu, nguvu zote za injili ya Kristo kubadilisha nafsi na kufanya kazi ndani yetu matendo ya haki, hutegemea uelewa huu. Haki yote ya Mungu imejumlishwa katika Amri Kumi, kwa hiyo Daudi anasema: “Sheria ya Bwana ni kamilifu; na, “maagizo yako yote ni haki.” Mungu anasema, “Nisikilizeni, ninyi mjuao haki, watu ambao mioyoni mwenu mna sheria yangu. Hivyo inaonekana kwamba kuwa

na haki ya Mungu moyoni ni kuwa na sheria ya Mungu iliyoandikwa humo. Yesu anajumlisha sheria zote, na kwa sababu hiyo wajibu wote wa kimaadili wa mwanadamu, katika kanuni mbili za upendo kwa Mungu na upendo kwa mwanadamu. Yohana anapunguza kanuni hizo kuwa kanuni moja ya kumpenda Mungu, kwa kuonyesha kwamba ikiwa tunampenda Mungu, Baba, tutampenda mwanadamu, mtoto wake, ndugu yetu. Kwa hiyo Paulo anajumlisha wajibu wote wa mwanadamu na haki yote ya Mungu kwa neno moja, akisema, “Upendo ni utimilifu wa sheria,” na Yohana anathibitisha pendekezo hili kwa kusema, “Yeye alishikaye neno lake, katika hili kweli upendo wa Mungu umekamilika.” Kwa hivyo upendo unaokaa ndani ya moyo wa mwanadamu ni utimilifu wa haki yote, na chuki inayokaa huko ni utimilifu wa maovu yote, na migogoro yote ya enzi ni mgongano wa kanuni hizi mbili katika mioyo ya viumbe vya Mungu.

Lakini ni nini cha kubadilisha mioyo yetu iliyojaa chuki, ndani ya mioyo iliyojaa upendo tu? Nini chanzo cha mapenzi haya yote? Yohana anajibu kwa kusema, “Upendo watoka kwa Mungu; na kila apendaye amezaliwa na Mungu.” Na, ndivyo hivyo; ni kama kuzaa, -- upendo huu wa Mungu wenye nguvu, wa kudumu, unaozunguka kila kitu, unaotutegemeza, na kutufunika, na kutufunika pamoja naye, huzaa upendo kama huo mioyoni mwetu, unaotuongoza kunyoosha mikono ya msaada katika huruma, upendo wenye huruma kwa viumbe wake wote! Na hii ni haki, haki ya Mungu, na hakuna kitu kingine ambacho ni haki.

Tuseme iliwezekana kwa mwanadamu kufanya yaliyo sawa ili tu apate mbingu. Tamaa hiyo hiyo inayoendelezwa na bila kufikiri, wakati wengine wengi sana wanakwenda kufa, yenyewe ingekuwa ubinafsi na dhambi. Yesu Kristo alitoa mbingu, akihesabu kuwa si kitu cha kushikiliwa sana wakati mwanadamu anapotea. Tuseme iliwezekana kwamba mtu afanye mema kwa kuogopa kuzimu; kwamba hilo lingekuwa aina ya woga, ambao hawathubutu kwenda mahali ambapo waliamini wengine wengi walikuwa wakienda. Haya yote yangukuwa ni haki ya nje tu, kutakaswa kwa nje ya kikombe na sinia. Kanuni halisi ya uadilifu, ambayo ni upendo wenyewe, ingekosekana, na hivyo kusingekuwa na haki yoyote ya Mungu, bali tu kujihesabia haki, ambayo ni kama nguo chafu machoni pake. Kuna ukweli na uzuri katika hadithu ya kale ya malaika mwenye chungu cha kumwagilia maji katika mkono mmoja na chembe katika mkono mwingine, akimimina maji juu ya miale ya moto ya kuzimu, huku akisababisha moshi kupanda na kuficha utukufu wa mbinguni, ili watu waweze kufanya haki kwa ajili tu ya kupenda haki.

Na ikumbukwe kwamba upendo wa haki na upendo wa Mungu ni kitu kimoja, kwa kuwa katika kuwaleta wanadamu wote kwenye ukweli, Mungu ndiye kielelezo cha haki kuu, ambayo ni nzuri sana. Basi, ikiwa kumpenda Mungu ndiye roho na kiini cha uadilifu wote, tutampendaje yeye?

Afadhali uulize, “Kwa nini, wakati yeye ndiye anayependeza kabisa, tunapenda kidogo sana? Kwanini falsafa nyingi baridi na dini kidogo ya joto la moyo? Kwa nini tumekuja kufikiri kwamba neno lenyewe upendo, linapotumiwa kwa Mungu, linamaanisha jambo tofauti na kufikiwa kwa uchangamfu kutoka katika huruma na matamania ya moyo tunayohisi kuelekea rafiki?” Pengine, linapotumiwa kwake, linamaanisha mchanganyiko wa hofu na heshima inayokaribia zaidi hofu na hata hofu kuliko kupenda. Ah! Haya yote yanatokana na kuwa na mawazo potofu na ya kipagani juu ya Mungu; bado hatujaona kwamba Mungu ni upendo. Tukipata upendo kamili utatupilia mbali woga, kwa sababu hofu ina adhabu.

Lakini mmoja asema, “Nitampendaje Mungu? Nimejaribu na nimejaribu.” Maskini roho! Usijaribu tena. Upendo hauji kwa njia hiyo. Haisukumizwi kutoka ndani na aina yoyote ya azimio; unavutwa kutoka nje, kwa kuona kile ambacho ni cha kupendeza na cha kupendeza. Acha; acha kuhangaika na kujaribu; tazama Himas aliyefunuliwa katika kazi yake na neno lake. Je! yeye si mkuu kuliko elfu kumi, Ua la Ua la Sharoni, Maungi ya Bondeni, Aliyependeza kabisa? Je! hata sasa macho yako hayamwoni Mfalme katika uzuri wake? Mungu anajua kabisa kwamba uadilifu wote ni upendo tu kwake, na anajua kuwa haiwezekani kwetu kujifanya tupende kile ambacho hakipendi; kwa hivyo uumbaji na ukombozi ni juhudi pacha za Yule wa kimungu kudhihirisha upendo wake mkuu kwa nafsi ambayo itaacha kutazama na kuishi. Upendo wake ndio uliopaka macho yako haya haya usoni ya uzuri kwenye shavu la waridi. Ili kurejesha hisia zako, alitoa pumzi yake ya manukato. Rangi maridadi na vielelezo vya aina elfu moja za urembo katika njia yako ni uthibitisho mwingi sana wa utunzaji wake wa upendo—utunzaji ambao, ukielewa yote, huinama kutoka kwenye nyota na jua zinazoelea ili kuona anguko la shomoro. Ah, yeye ndiye anayerundika mawingu ya machweo ndani ya aina za ajabu za hekalu na mahali na piramidi, ikimiminika juu ya mafuriko kama haya ya nuru ya dhahabu, kuweka ukingo wa giza, ili kupitia lango hili la hadithi tunakaribia kutamani kuna jiji la matumaini na ndoto zetu, na matarajio na matamania yetu yote yanaonekana si mbali kuyafikia na kutambua! Je, sauti yake haikusemeshi katika haya yote, akikuambia kwamba katika kukaribia kabisa kwa usiku wa huzuni na giza na mauti kutakujia kupasuka kwa mchana mzuri zaidi?

Je! si upendo wake ambao ndege huimba juu yake? Na kutokana na manung'uniko ya msonobari uliopeperushwa na upepo hauvunji huruma yake ya kuugua juu ya nafsi yako? Mipigo isiyoisha ya bahari kwenye ufuu wa mawe, ni nini ila kupigwa kwa moyo wake wenye nguvu dhidi ya viziuzi vya ubinafsi na dhambi vinavyokuzuia kutoka kwake? Sikiliza! Je! moyo haupigi kwa huruma na huzuni ya mwanadamu na maumivu ya mwanadamu? Je! Si silaha hizo zenye nguvu hazinyooshi na kuzingira kila nchi? “Kwa nini unasema, Ee Yakobo, na kusema, Ee Israeli, Njia yangu imefichwa, Bwana asiione, na hukumu yangu imepita mbali na Mungu wangu? Je, hukujua? Hujasikia ya kwamba Mungu wa milele, Bwana, Muumba miisho ya dunia, hazimii, wala hachoki? Ufahamu wake hautafutikani.” Hatupaswi kuweka mipaka ya utunzaji wake kwenye upendo wake.

Yeye azishikaye malimwengu katika tundu la mkono wake, yeye “atoaye jeshi lao kwa hesabu” na “kuziita zote kwa majina kwa ukuu wa uweza wake, kwa kuwa ana nguvu katika uweza; hatakosa hata mmoja,” yeye ndiye asemaye, “Farijini, wafarijini watu wangu.” Yeye ndiye ayawekaye machozi yetu katika chupa yake, na kuyaandika yote katika kitabu chake. Laiti watu wangetazama na kusikiliza hadi wazo la Mungu litakapofichuliwa katika maumbo mengi ya asili, na kuzungumza kupitia sauti zake mbalimbali, wapate kuifurahisha mioyo yao wenyewe kwa upendo wake wa kiungu! Kisha ule upweke na kujitenga kwa nafsi yenye njaa vingetoweka, na juu na chini na kutuzunguka, akitufunika na kutufunika ndani pamoja naye, ikiwa tutahisi na kujua uwepo wa huruma ya akili hiyo ambayo nguvu zake zinautegemeza ulimwengu, lakini ambao upendo husikiliza simanzi laini zaidi ya huzuni. Kisha pamoja na Carlisle tunaweza kusema vizuri, “Ah, ni tamu zaidi kwamba sauti ya mama kwa mtoto anayetangatanga katika ulimwengu usio na njia, inakuja injili hii moyoni mwangu! Ulimwengu haujafa tena na haujaongozwa na roho waovu, kaburi la watu wenye machozi, bali ni kama mungu, na wa Baba yangu.”

Na tunaweza kusema nini hapa kuhusu ufunuo wa upendo wa Mungu katika ukombozi? Tutasema kwa maneno gani, hata kwa mbali, juu ya hayo yasiyosemeka? Haya twaweza kusema pamoja na Paulo, Ni nani atakayetutenga na upendo? Je! ni dhiki, au dhiki, au adha, au njaa, au uchi, au hatari, au upanga? Bali, katika mambo hayo yote tunashinda, na zaidi ya kushinda, kwa yeye aliyetupenda. Kwa maana nimekwisha kujua hakika ya kwamba, wala mauti, wala uzima, wala malaika, wala wenye mamlaka, wala yaliyopo, wala yatakayokuwapo, wala yaliyo juu, wala yaliyo chini, wala kiumbe kinginecho chote hakitaweza kututenga na upendo wa Mungu ulio katika Kristo Yesu Bwana wetu.” Lakini badala ya hayo, Kristo akikaa

mioyoni mwetu kwa imani, tuwe na shina na msingi katika upendo, na kuweza kufahamu pamoja na watakatifu wote jinsi ulivyo upana na urefu, na kina, na kimo, na kuujua upendo wa Kristo, na kupita maarifa yote, ili tujazwe utimilifu wote wa Mungu.

Ndiyo, kujua kwamba upendo wa Mungu unapaswa kujazwa na utimilifu wake, kwa maana Mungu ni upendo. Wema wote, haki yote ni, upendo, na upendo huzaliwa na upendo, mwanadamu wa kimungu; kwa hiyo jambo la muhimu sana kujua ni kwamba Mungu ni upendo. Kujua haya ni uzima wa milele.

4. Jitihada Za Shetani Za Kuficha Upendo Wa Mungu Kutoka Kwenye Mioyo Ya Wanadamu Yenye Njaa.

Asemapo uongo, husema yaliyo yake mwenyewe; kwa kuwa yeye ni mwongo, na baba wa uongo. Yohana 8:44

Haki yote ya kweli ni makao ya upendo wa kiungu ndani ya moyo wa mwanadamu na matokeo yake katika matendo ya mwanadamu. Haiwezekani kabisa kwa mtu yeyote kupenda chochote kwa kusuluhisha au kujaribu kufanya hivyo. Upendo huzaliwa na upendo; huwashwa ndani ya nafsi kwa kumtazama na kumjua yule apendaye.

Kwa hiyo, nguvu zote za ukombozi - nguvu zote za kufanya haki - ni uwezo wa kuzaa upendo katika nafsi ya mwanadamu, na kama hii inaweza kufanyika tu kwa udhihirisho wa upendo mkubwa zaidi, inafuata kwamba nguvu zote za Mungu za kukomboa ulimwengu ni rahisi tu. uwezo wake wa kudhihirisha upendo huu mkuu kwa wanadamu. Hilo linapatana na yale ambayo Yohana anasema, “Sisi twampenda kwa sababu yeye alitupenda sisi kwanza,” na “Mungu aliupenda ulimwengu, hata akamtoa Mwanawe pekee,” n.k. Kwa sababu ya mambo hayo, tumeona kwamba uumbaji na ukombozi ni juhudi zote mbili za Mungu kudhihirisha upendo wake kwa viumbe wake.

Sasa kinyume cha haya yote ni kwamba uwezo wa Shetani wa kushinda kazi ya Mungu katika nafsi ya mwanadamu ni uwezo wake tu wa kushinda udhihirisho wa upendo wa Mungu; na kama vile pendekezo la awali linavyohibitishwa na shughuli zote za Mungu na wanadamu, vivyo hivyo hili

pia linathibitishwa na kila jitihada za Shetani ili kuzuia mpango wa kimungu. Kila fundisho la uwongo na kila mfumo wa ibada wa uwongo ulioletwa ulimwenguni na Shetani, tutaona, tukiyatazama kwa makini, yamekuwa na kusudi lao moja tu kuifanya hadithi yote ya upendo wa Mungu kuwa uwongo.

Hapo mwanzo Shetani alimwambia Hawa, naam, je! Mungu alisema, Msile matunda ya kila mti wa bustani? Katika asili hii “ndio” ni usemi wa kulaghai au dharau. Hawa alipojibu, “Tunaweza kula matunda ya miti ya bustani; lakini matunda ya mti ulio katikati ya bustani, Mungu amesema, Msile matunda yake, wala msiyaguse, msije mkafa. Shetani alisema tena kwa kumdharau Mungu, “Hakika hamtakufa; kwa maana Mungu anajua ya kuwa siku mtakayokula matunda ya mti huo, mtafumbuliwa macho, nanyi mtakuwa kama miungu, mkijua mema na mabaya.” Hii ilikuwa ni kukana moja kwa moja upendo wa Mungu. Mungu alikuwa ameuweka mti huo pale kwa upendo, kwa ajili ya manufaa ya watoto wake, ili kutoa nafasi kwa ajili ya ukuzaji wa tabia, ambayo vinginevyo, katika hali yao ya wakati huo, usingewezekana. Kwa upendo alikuwa amesema, Msile matunda yake, kama vile baba anavyomwambia mtoto, Usile matunda haya, mwanangu, ni sumu. Shetani alijua haya yote, lakini akayakana, ili kufanya ionekane kwamba Mungu, kwa husuda au woga wa wivu, alikuwa akiwakatalia watoto wake kitu ambacho kilikuwa cha manufaa yao, na ambacho kingewainua wawe sawa naye. Shetani alidanganya, na kwa uwongo alileta kutoka kwa Kristo mwenyewe shutuma kali ya kuwa “mwongo tangu mwanzo, na baba wa huo.”

Sio mengi ya kusema kwamba dini zote za uwongo ni maendeleo ya kimantiki kutoka kwenye uwongo, ingawa hatuwezi kuchukua wakati na nafasi kuonyesha hili kwa hakika. Haijalishi ni miungu mingapi waliabudu, kila taifa la kipagani lililostaarabika limekuwa na mila, isiyoeleweka au isiyoeleweka na ya kuwaza pengine, - mila iliyosahaulika na umati, inaweza kuwa, na kuthaminiwa tu na wasomi, wachache waliosoma, na bado kuna mapokeo, ya kwamba kuna Mungu mmoja nyuma ya miungu hii yote, aliyeumba, na aliyefanya vitu vyote. Kwa nini hawakumwabudu? -- Kwa sababu hawakuamini kwamba anawajali. Walimfikiria kuwa mkuu sana na wa mbali sana hivi kwamba roho ya mwanadamu ilikuwa chini ya uangalizi wake, kwamba kuangamizwa kwa jamii yote ya mwanadamu hakungekuwa tena na maana kwake kuliko kuangamizwa kwa mdudu kwetu.

Na kwa sababu Mungu huyu alikuwa mbali sana, waliendelea kuingiza miungu na miungu, na wafalme na makuhani kati yake na moyo wa mwanadamu, hata nafsi yoyote yenye huzuni, inayoteseka ingeweza kufikiria

au kuthubutu kufikia mkono wa imani unaotetemeka kwa ajili ya kutuliz, mguso wa huruma wa yule ambaye alikuwa mtakatifu kweli na kweli. Kwa ulimwengu kama huu Yesu alikuja kumfunua Mungu wa kweli, na Mungu aliyemfunua alikuwa Emanuel, Mungu pamoja nasi; na kwa watu kama huyu Paulo alifundisha ukweli mkuu kwamba Mungu “hayuko mbali na kila mmoja wetu; kwa maana ndani yake yeye tunaishi, tunakwenda, na kuwa na uhai wetu; kwa maana sisi pia tu uzao wake.”

Jambo lile lile ambalo Shetani alitimiza katika upagani pia ametimiza katika upapa. Kwa wafuasi wa papa, Mungu ni mkali, mwamuzi wa mbali, asiyeweza huruma na upendo wa kibinadamu, na Kristo mpatanishi na mwombezi, ambaye ni wajibu wake, ikiwezekana kugusa moyo wa Mungu kwa hisia ya mahitaji yetu, na kuamsha hisia zake na huruma. Lakini hata Kristo haguswi na hisia za udhaifu wetu wote; hivyo ni lazima afikiwe kwa njia ya upatanishi wa Bikira, mama yake, na mtakatifu aliyetangazwa kuwa mtakatifu, na papa aliye hai, na askofu na kuhani. Hivyo tena Mungu amewekwa mbali, na ukweli mzuri na hai wa upendo wake unakataliwa. Yeye si “Baba yetu” tena, ambaye hufurahia kuwapa watoto wake zawadi nzuri.

Kila dini ya kipagani ina dhabihu yake, na dhabihu hii inatokana na Sadaka ya kweli ambayo kwayo ulimwengu unatakiwa kukombolewa, kwa njia ya upotovu kutoka kwa aina ya kweli ya dhabihu ile ambayo Mungu alimpa mwanadamu kwenye lango la Edeni iliyopotea. Lakini Shetani ameileta ili dhabihu ya kipagani iwe na maana kinyume kabisa na ile ya kweli. Maana ya dhabihu ya kweli ni hii: “Mungu aliupenda ulimwengu hata akamtoa Mwanawe pekee.” Kila dhabihu iliyotolewa kwa kweli ilikuwa ufunuo, wonyesho wa dhabihu ile kuu ambayo kwayo Mungu angetoa ahadi kwa viumbe wake wote wenye akili wa malimwengu yote kwamba aliwapenda sana hivi kwamba, ikihitajika angetoa uhai wake ili kuwakomboa. Lakini dhabihu ya kipagani inazungumza juu ya mungu wa ghadhabu na hasira, ambaye ghadhabu yake inapaswa kutulizwa kwa njia fulani, labda kwa damu ya mwana-kondoo, au inaweza tu kwa damu ya kijakazi mzuri, mtoto asiye na hatia, au kitu kingine chochote. mwathirika wa binadamu. Anaposikia harufu ya damu mpya inayotiririka, wanaamini kisasi chake kitatosheka, atapatana.

Tutasema nini juu ya wazo potofu la upatanisho, ambalo linashikiliwa hata na wengi katika makanisa maarufu ya Kiprotestanti ya leo, na kuonyeshwa katika ungamo la marehemu la imani katika maneno haya, “Kristo alikufa ili kumpatanisha Baba nasi”? Hapa si mahali pa kuingia katika mjadala wa mada hiyo; inatosha kusema kwamba ni wazo la kipagani la dhabihu linalotumika

kwa Ukristo. Mungu wanafikiri, alikasirika; lazima amwage ghadhabu yake juu ya mtu fulani. Ikiwa juu ya mwanadamu, ingemlaani milele kama alivyostahili; lakini hii ingeingilia mpango na kusudi la Mungu katika kuumba malimwengu, kwa hivyo hili halipaswi kuwa. Na hata hivyo Mungu hapaswi kulaghaiwa kisasi chake; kwa sababu hii anamimina juu ya Kristo, kwamba mtu aweze kuwa huru. Kwa hiyo Kristo alipokufa, aliuawa kweli kwa ghadhabu na hasira ya Baba. Huu ni upagani.

Wazo la kweli la upatanisho humfanya Mungu na Kristo kuwa sawa katika upendo wao, na kuwa kitu kimoja katika kusudi lao la kuokoa wanadamu. “Mungu alikuwa ndani ya Kristo, akiupatanisha ulimwengu na nafsi yake.” Uhai wa Kristo haukuwa bei iliyolipwa kwa baba kwa msamaha wetu; lakini uzima ulikuwa ni bei ambayo Baba alilipa ili kudhihirisha nguvu zake za upendo kiasi cha kutuleta kwenye mtazamo huo wa akili wa kutubu ambapo angeweza kutusamehe bure. Tofauti kati ya mawazo ya kweli na ya uongo inaelezwa kwa ufupi na nabii kwa maneno haya: “Hakika ameyachukua masikitiko yetu, amejitwika huzuni zetu; lakini tulimdhania ya kuwa amepigwa, amepigwa na Mungu na kuteswa.” Kwa hivyo Shetani amegeuza ukweli wa upendo wa Mungu kuwa uongo, na hata kuingiza uongo huu katika fundisho lenyewe la upatanisho wa Kristo.

Hivi ni vielelezo tu vya asili na mwelekeo wa mifumo yote ya uongo. Ni njama za shetani ili kuzuia nguvu na kusudi la upendo wa Mungu. Fundisho la kutokufa kwa asili – “hakika hamtakufa” - ambayo mifumo hii yote ya uongo inategemea tumaini lao la wakati ujao, inakuja kwenye matunda halali katika imani ya kutisha ya kumchafua Mungu katika huzuni ya milele ya ufahamu kwa umati mkubwa wa watu waliopotea.

Tena: Shetani anageuza ukweli wa utukufu wa ufunuo wa upendo wa kusudi la milele la Mungu katika uumbaji kuwa fundisho kali la “maagizo kamili,” ambayo mafundisho yanamshutumua Mungu kwa kuumba umati kwa ajili ya kuzimu, na bila kuwapa nafasi yoyote ya kutoroka, kuwageuza bila kuwa na tumaini, mahali ambapo Shetani amewatengenezea, wale wachache wanaokolewa kwa amri kamili ya Mungu, na hivyo, bila shaka licha ya wao wenyewe. Mafundisho haya mawili, kutokufa kwa asili na maagizo kamili, yanaungana kufanya theolojia ya ulimwengu kama umekuwa na ulivyo, na mchanganyiko huu unapata maendeleo yake kamili katika mafundisho ya kile kinachoweza kuitwa “Ultra Calvinism of the Scottish Kirk.” Hiyo ilikuwa nini, Buckle, katika “Historia ya Ustaarabu,” anasema kama ifuatavyo: --

“Wachungaji walijigamba kwamba ulikuwa utume wao wa pekee kutangaza ghadhabu na laana za Bwana. Machoni mwao Mwenyezi Mungu hakuwa kiumbe mwenye rehema, bali dhalimu katili na asiyejuta. Walitangaza kwamba wanadamu wote, sehemu ndogo sana isipokuwa tu, walikuwa wamehukumiwa kwa taabu ya milele. Na walipokuja kueleza taabu hiyo ilikuwa ni nini, fikira zao za giza zilifurahi na kufurahi katika matarajio. Katika picha walizochora walitoa tena na kuzidisha taswira ya kishenzi ya zama za kishenzi. Walifurahia kuwaambia wasikilizaji wao kwamba watachomwa katika moto mkubwa, na kutundikwa kwa ndimi zao. Walipaswa kuchapwa nge, na wawaone wenzao wakipiga kelele na kuwazunguka. Walipaswa kutupwa kwenye mafuta yanayochemka na risasi inayowaka. Mto wa moto na kiberiti, mpana zaidi kuliko nchi, ulitayarishwa kwa ajili yao; kwa kuwa walipaswa kuzamishwa; mifupa yao, mapafu yao, na ini lao vilipaswa kuchemka lakini havipaswi kuteketezwa kamwe. Wakati huo huo, funza walipaswa kuwawinda, na wakati hawa walikuwa wakiitafuna miili yao, walipaswa kuzungukwa na mashetani, wakidhihaki na kufanya mchezo wa maumivu yao. Hizo ndizo zilikuwa hatua za kwanza za mateso yao, na walikuwa wa kwanza tu; kwa maana mateso, mbali na kutokoma, yangezidi kuwa mabaya zaidi.

“Ukatili wao ulikuwa safi sana hivi kwamba kuzimu moja ikafuatwa na nyingine; na ili mwenye kuugua asije akawa na huzuni baada ya muda, alisukumwa apate mateso mapya mahali penye freshi. Yote hii ilikuwa kazi ya Mungu wa makasisi wa Scotch. Haikuwa kazi yake tu, bali ilikuwa ni furaha na kiburi chake; kwa maana, kulingana na wao, kuzimu iliumbwa kabla ya mwanadamu kuja ulimwenguni. Mwenyezi Mungu, hawakukasirika kusema, alikuwa ametumia muda wake wa mapumziko katika kuandaa na kukamilisha mahali hapa pa mateso, ili kwamba wakati wanadamu walipotokea, wapate kuwa tayari kwa mapokezi yao haya kutosha, hata hivyo, jinsi mipango ilivyokuwa, haikutosha, na kuzimu, kwa kuwa haikuwa kubwa vya kutosha kuwahimili wahasiriwa wengi waliomiminwa humo bila kukoma, ilikuwa, katika siku hizi za mwisho, imepanuliwa. Lakini katika anga hilo kubwa hapakuwa na utupu, kwa kuwa eneo lote lilisikika kwa vifijo na kelele za uchungu usioisha.”

Haya yote na mengine mengi yanaweza kutolewa, na kama inavyoweza kuonekana kuwa ya kushangaza, kila usemi umechukuliwa kutoka kwa mahubiri na vitabu vilivyohubiriwa au kusomwa wakati huo. Hakuna Mkristo

wa kweli anayehitaji kuambiwa kwamba hii ni kazi ya Shetani kuwapofusha wanadamu wasipate upendo wa Mungu, ambao ndio nguvu pekee inayoweza kuwavuta kwake na kuwafanya wawe waadilifu. Tofauti na haya yote, weka maneno mazuri ya Whittier;

“Lakini bado mikono yangu ya kibinadamu ni dhaifu kushikilia imani zenu za chuma; Dhidi ya maneno mnayoniamuru niseme, Moyo wangu ndani yangu unasihhi

“Natembea ardhini miguu wazi iliyonyamaza, Mnakanyaga kwa ujasiri mmevaa viatu; Sithubutu kurekebisha kwa mete na kufungwa, Upendo na nguvu za Mungu.

“Mnaisifu haki yake; hata hivyo, upendo wake wenye huruma nauona; Mnatafuta mfalme, natamani kugusa nguo isiyo na mshono.

“Si wajibu yangu kuangalia mahali ambapo makerubi na maserafi hawawezi kuona; Lakini hakuna kitu kinachoweza kuwa kizuri ndani yake ambacho ubaya umo ndani yangu.

“Ubaya unaoumiza roho yangu chini, sithubutu kuketi juu; Sijui chuki yake, -- Najua wema wake na upendo wake.

“Sijui ni nini wakati ujao wa ajabu au mshangao, Kuhakikishiwa peke yake kwamba uzima na kifo rehema yake ni msingi.

“Sijui ni wapi visiwa vyake vinanyanyua viganja vyake vilivyokunjamana angani; Ninajua tu siwezi kupaa Zaidi ya upendo na utunzaji wake.”

5. Ubaba Wa Mungu

“Basi ninyi salini hivi, Baba yetu uliye mbinguni.” - Yesu katika Mathayo 6:9

Mungu ni upendo; sifa zake zote ni sifa za upendo. Haki yake, hekima yake, nguvu zake, rehema zake, na hata ghadhabu na hasira yake, ni nyuso tofauti tu za upendo wa pande nyingi lakini unaokumbatia yote na wa milele. Inafuata kwamba nia ya tendo la Mungu lazima iwe ya upendo daima. Upendo haukuwa na nia ya sera au kiburi; kwa kweli una nia moja tu, nayo ni upendo wenyewe. Chochote kinachofanywa na upendo ni kwa ajili ya upendo, kutoa raha kwa kitu kinachopendwa, na hivyo kupokea furaha kama malipo. Kwa mtazamo huu, tunauliza swali, Kwa nini Mungu aliumba ulimwengu huu na

kumweka mwanadamu juu yake? Kwa nini aliumba vyote, na kwa nini, baada ya kuanza, aliendelea na kazi yake hadi shimo lisilo na kikomo la nafasi isiyojulikana yote yenye vitu vingi na jua na ulimwengu unaozunguka?

Mtume aliyevuviwa anatoa jibu hili: “Umestahili wewe, Bwana, kuupokea utukufu na heshima na uweza; kwa kuwa wewe ndiwe uliyeviumba vitu vyote, na kwa mapenzi yako viko, navyo vikaumbwa.”

Mtu anaweza kusema, “Ndiyo, Mungu ni mbinafsi kama sisi; alifanya yote kwa raha yake mwenyewe.” Lakini ni lazima ikumbukwe kwamba raha ya upendo si ubinafsi kamwe. Raha ya upendo ni kupenda na kupendwa, -- hivyo kujidhihirisha yenyewe kama kuleta marejesho ya upendo. Iwapo mawazo yanaweza kuthubutu safari kama hizo, fikiria Mungu kabla ya kazi ya uumbaji kuanza. Mungu ni upendo; alikuwa upendo wakati huo, kwa maana ni yeye yule jana, leo, na hata milele. Yeye anakaa milele. Alikuwa upendo, lakini alikuwa peke yake, na upendo peke yake ni upweke. Moyo usio na mwisho, pamoja na upole wake wote, huruma yake, nguvu zake za upendo, ulikuwa peke yake, umefungwa peke yake, bila njia nyingine ya kujieleza, kwa ajili ya radhi yake, - kwa furaha ya upendo, kwamba upendo unaweza kujionyesha kama kurejesha tena upendo.

Mwanadamu aliumbwa kwa mfano wa Mungu. Picha hii kwa kiasi kikubwa ilipotea kwa njia ya dhambi, na inapaswa kurejeshwa kwa njia ya ukombozi, kwa maana tunapaswa “kufanywa upya katika ujuzi kwa mfano wake yeye aliyetuumba”. Hivyo tunaona kwamba taswira hii haijumuishi umbo la nje tu, bali pia katika ukweli wa ndani wa hisia na kufikiri na kujua.

Je, ni nini ndani ya moyo wa mwanadamu ambacho huumba nyumba zetu zote, na kujenga na kuunganisha pamoja kila familia ya kweli? Tunaita tamaa ya uzao, lakini ni nini tamaa ya uzao isipokuwa tamaa ya upendo kujieleza yenyewe kwa namna hiyo, na kuleta kurudi kwa upendo kutoka kwa mikono ya upendo, na macho ya upendo, na sauti za upendo?

Labda hii ndiyo hamu kubwa ya asili ya moyo wa mwanadamu. Tulirithi kutoka kwa nani?-- Kutoka kwa Mungu, alipotufanya kwa mfano wake. Imesemwa mara nyingi kwamba nyumba ya kweli ni ulimwengu mdogo yenyewe. Ni tamaa hii ndani ya moyo wa mwanadamu ambayo huunda ulimwengu huu mdogo kila mahali, na kuwafanya kuwa vituo vya mwanga, na upendo, na furaha, mpaka dunia hii ya kale, wakati mwingine inaonekana, ni sawa na mbinguni. Ilikuwa ni tamaa hii katika moyo wa Upendo wa Kimungu iliyoumba ulimwengu huu, na walimwengu wote, na kuwaweka watu wenye

akili, wenye uwezo wa kuthamini upendo wake na kumrudishia huduma ya upendo yenye furaha.

Aliumba ulimwengu kwa raha zake. Moyo wake wa upendo na upweke ulitafuta kujieleza kwa njia zake pekee, uumbaji, na ulimwengu ni utimilifu wa wazo hilo la kimungu la upendo. Hivi ndivyo tunamaanisha kwa Ubaba wa Mungu. Kristo alikaa juu ya hili zaidi kuliko ukweli mwingine wowote. Ni yeye aliyetufundisha kusema, “Baba yetu uliye mbinguni.” Lo, kuna kitu katika maneno hayo, “Baba yetu,” ambacho kinaonekana kumleta Mungu karibu sana hivi kwamba tunajua na kuhisi kwamba atasikia kilio kidogo cha imani cha huzuni na uhitaji, na kuona ishara ndogo zaidi ya dhiki! “Baba yetu” - maneno yanamaanisha nini? Nini isipokuwa kwamba, kama sisi ni baba wa watoto wetu, hivyo yeye ni Baba yetu sisi sote, ni yeye tu aliye tayari na mwenye huruma zaidi.

Furaha ya baba iko katika furaha na mafanikio ya watoto wake. Kwa kila hatua ya mapema ya mwana au binti katika ustawi mpya na manufaa, sasa na furaha ya juu huja kwa moyo wa baba. Kwa hiyo “raha” ya Mungu inafanana na furaha ya juu zaidi iwezekanayo kati ya viumbe wake wote. Ilimradi katika ulimwengu mmoja kutakuwa na mtu mmoja ambaye bado hajafika katika kilele cha juu cha furaha ambayo ana uwezo nayo, kwa muda mrefu kuna baadhi ya furaha ambayo Mungu anaweza, ambayo bado hajaifikia. Hivyo upendo hufunga maslahi ya mwanadamu na maslahi ya Mungu, na furaha ya mwanadamu na furaha ya Mungu, katika moja; na hatua kwa hatua katika enzi zote za wakati ujao, mbio za viumbe wenye akili zinavyosonga mbele kupitia ujuzi mkubwa zaidi hadi kwenye shangwe kuu zaidi, Mungu mwenyewe atawaongoza na kushiriki pamoja nao katika furaha hiyo ya juu zaidi. “Hawataona njaa tena, wala hawataona kiu tena; wala jua halitawapiga, wala hari yo yote. Kwa maana Mwana-Kondoo aliye katikati ya kiti cha enzi atawalisha, naye atawaongoza kwenye chemchemi za maji yenye uzima; na Mungu atafuta kila chozi katika macho yao.”

Sana kwa siku zijazo; lakini hapa inafariji kukumbuka kwamba upendo uleule unaofurahia furaha yetu unateseka pia katika huzuni yetu. Yesu alikuwa mtu wa huzuni, na aliyejua huzuni, kwa sababu alibeba huzuni zetu. Huruma zetu ni finyu sana! Ikiwa huzuni yoyote inayokuja ndani ya mzunguko mdogo wa familia na marafiki zetu, tunahisi! lakini ulimwengu mpana ni nini kwetu? Ziwa hilo dogo huenda nyakati fulani likarushwa na tufani ndani ya bonde lake jembamba, lakini jua likiwaka hapo, linatabasamu kwa amani kutoka katikati ya miti inayozunguka-zunguka, haidhuru dhoruba zinaweza kuvuma

mahali pengine. Si hivyo kwa bahari kuu, ambayo mikono yake yenye nguvu inazunguka kila nchi. Inashikilia ulimwengu mkuu kwa moyo wake. Inahisi msisimko mkubwa wa kila mshtuko wa tetemeko la ardhi, na mawimbi yake yanaruka juu hadi kupumua kwa kila dhoruba. Kwa hivyo Mwokozi aliuchukua ulimwengu wa mateso mikononi mwake, na kuuweka moyoni mwake. Alijiweka katika uhusiano na ubinadamu. Umati mkubwa wa taabu, huzuni, ugumu wa maisha ya mwanadamu ulilala juu ya roho yake yenye huruma. Alibeba huzuni zetu, amebeba huzuni zetu. Ni yeye yule leo. “Hatuna Kuhani Mkuu asiyeweza kuguswa na hisia za udhaifu wetu.”

Lakini Yesu alikuwa duniani kwa ajili ya nini? --Kumfunua Baba. Alisema, “Mimi na Baba yangu tu umoja.” “Aliyeniona mimi amemwona Baba.” Alifunua Mungu ambaye ni “Baba yetu,” ambaye moyo wake mkuu wa upendo daima hupiga huruma na wanadamu wenye huzuni, wagonjwa wa dhambi, na ambaye anatumenda siku zote, hata katika dhambi zetu, kwa sababu alitumba ili apate mtu wa kumpenda

Nafsi iliyochoka, kwa nini usije kwake na kukiri dhambi yako, na kukubali faraja na faraja ya upendo wake? Kwa nini ukae mbali kwa sababu ya hofu? Kwa nini utamani muda mrefu zaidi kwamba anakupenda tu wakati unaweza kujiona kuwa umefanya vizuri na kwa heshima? Kwa nini ufikirie kuwa siku za toba na kulia ni za lazima baada ya kutenda dhambi kabla hajakupokea?

Hata sasa mikono yake iko wazi kwa ajili yako. Hata sasa Mwokozi anabisha hodi kwenye mlango wa moyo wako. Je! mama humpenda mvulana akiwa mwema tu, na kumsahau na kumchukia anapokuwa mpotovu? Je! upendo wake haushikani naye wakati wote, mwororo zaidi katika saa ya giza zaidi ya dhambi yake? Je! si kamba ya kumrudisha kwenye wema na furaha?

Basi je, wema wa Mungu haukupeleki hata sasa kwenye toba? Je, humsikii akikuambia, “Huenda mama akamsahau mtoto, lakini mimi sitakusahau wewe?” Laiti tuweze kutambua kwamba sisi ni watoto wake, na kwamba alitufanya kwa furaha ya kutupenda na kutufanya tumupende; na kwamba, wakati wa kujihami, akijilisha maganda ya nguruwe ya matumaini na anasa za kidunia, anatuombolezea kama watoto wake bado, ingawa wamepotea, daima akijishikilia tayari kukimbia na kukutana nasi kwa mbali wakati wa kurudi, na kutusalimia. kwa busu za furaha?

Kutambua hili ni kumjua Mungu, na kumjua ni kumpenda, na huu ndio uzima wa milele.

6. Utukufu Wa Mungu

“Ingepunguza vipi uzito na kustaajabu, Ikiwa, ingeinuliwa kutoka kwenye mabega ya milele kwenda chini, Walimwengu wangetupwa kwenye bahari ya utupu, Katika milki zisizo na taji? -Jean Ingelow

Kabla ya kuacha somo la upendo wa Mungu kama ulivyofunuliwa katika uumbaji, acheni tuchunguze kifungu kimoja zaidi. Ufu. 4:11 inasema kwamba Mungu aliumba vitu vyote kwa ajili ya mapenzi yake. Tumejifunza furaha hiyo ilikuwa nini, na inatufunulia nini kuhusu upendo wa kimungu.

Katika Isa. 43:7 Mungu anasema kuhusu mwanadamu, “Nimemuumba kwa ajili ya utukufu wangu.” Utukufu wa Mungu si utukufu wa nje wa upinde wa mvua na mng’ao mkali ambao hakuna jicho linaloweza kuutazama. Musa, akiwa ametiwa moyo na ahadi ya thamani ya Mungu ya kuwapo kwake na kupumzika, alipojaribu kumkaribia zaidi Bwana, na kuthubutu kufanya maombi makubwa zaidi, alisema, “Nakusihi, unionyeshe utukufu wako.” Katika kujibu, badala ya kupofusha macho ya Musa kwa kuliondoa lile wingu Jeusi lililoficha mwangaza wake, Bwana alisema, “Nitapitisha wema wangu wote mbele yako.” Kisha Bwana akashuka katika lile wingu, . . . na kulitangaza jina la Bwana. “BWANA akapita mbele yake, akatangaza, Bwana, Bwana, Mungu mwingi wa huruma, na neema, si mwepesi wa hasira, mwingi wa rehema na kweli.” Huu, basi, kulingana na tangazo lake mwenyewe la wazi, ni utukufu wa kweli wa Mungu. - wema wake.

Utukufu wa nje ni matokeo na udhihirisho wa nje wa wema wake; na bila wema huu upinde wa mvua unaozunguka kile kiti cha enzi ungefia, na ule mwangaza usioneneka, ambao sasa umetiwa kivuli kwa rehema kutoka kwa macho ya kibinadamu, ungebadilika-badilika kuwa utukufu mbaya ukipeperusha chini gizani.

Musa alipojua hayo, akafanya haraka, akainamisha kichwa chake hata nchi, akasujudu; na sisi pia. Laiti ulimwengu wote ungeiona na kuijua! Kisha wanaweza kumgeukia kwa utiifu wenye upendo! Kisha, wakiutazama utukufu wa wema wake, wapate kuona humo ubinafsi wao na dhambi zao zikifunuliwa! Kisha pamoja na Ayubu wangeweza kusema, “Nimesikia habari zako kwa kusikia kwa masikio yako; lakini sasa jicho langu linakuona. Kwa hiyo najichukia mwenyewe, na kutubu katika mavumbi na majivu.” Ilikuwa hivyo kumdhihirisha Mungu kwamba Yesu alikuja.

Mungu alimuumba mwanadamu “kwa utukufu wake,” - kwa wema wake. Huyu ni Mungu, kwa sababu ya utukufu wake - wema wake - kwa sababu yeye ni Upendo, alimfanya mwanadamu kuwa na hisia, akili, kuwajibika kimaadili, na kuthamini maadili, ili aweze kumfunulia yeye na ndani yake wema na utukufu wake mwenyewe; ili mwanadamu aweze kumrudia Mungu katika hitaji la upendo na shukrani ipasavyo, kuwa “sifa ya utukufu wa neema yake.” Na haya yote yatatimizwa licha ya dhambi na huzuni; kwa maana Paulo anasema, “Nahesabu mateso ya wakati huu wa sasa kuwa si kitu kama utukufu utakaofunuliwa ndani yetu. Na kwamba utukufu huo ni utukufu wa wema wa kimungu utakaofunuliwa ndani ya watoto wake, aonyesha kwa kuongeza mara moja, “Viumbe vyote pia vinatazamia kwa bidii kufunuliwa kwa wana wa Mungu.” Ikiwa utukufu huu - wema huu - unaweza kufunuliwa ndani yetu, utukufu mwingine wote utafuata kwa wakati wake.

Lakini Mungu alituumba ili kudhihirisha utukufu huu kwetu na ndani yetu. Hapo mwanzo aliweka jamii yetu ya watoto wachanga chini ya mafunzo ya kimalaika, -- watoto wakisimama mbele ya mafumbo makuu ya uumbaji, ambayo kila ukweli wake, kama ungefunuliwa mbele yao, ungefunua upendo wa Baba, wema wa Baba, utukufu wa Baba.

Mtoto anaweza kuamka kwa ufahamu mahali, akizungukwa na wahudumu na kila kitu kwa ajili ya faraja yake, lakini kwa baba hayupo. Mara ya kwanza matakwa yake ni ya kimwili tu. Anahitaji kula na kulala; na chakula hutolewa, na njia za kupumzika. Mara kwa mara akili huanza kuamka, na inadai chakula cha mawazo. Mtoto hutanga-tanga kwenye chumba kingine, na kupata rafu za vitabu vinavyofaa mahitaji yake, na akili yake inapokua, ikihitaji chakula chenye nguvu zaidi, anagundua sauti baada ya ujazo, - maktaba ya kupendeza, kila kitabu kilichohifadhiwa na mawazo makuu wanayofikiri wakubwa. Miongoni mwa wengine hugundua kiasi kizuri, kila neno lililoandikwa kwa barua za upendo, - tawasifu ya maisha ya baba yake, akielezea ni lini jumba la kifalme litajengwa, yuko wapi sasa, kwa nini hayupo, na atarudi lini.

Na kwa upendo wa mrembo, msingi wa sanaa yote, huanza kujidhihirisha kwa mtoto, na kudai kuridhika. Tazama, siku moja mvulana anajaribu ufunguo katika mlango uliopuuzwa wa jumba kubwa la kifahari, na tazama, jumba la sanaa la kupendeza, ulimwengu mdogo ndani yake, iliyoundwa kwa ajili yake kwa mikono ya vipawa, na kuletwa pamoja hapa kwenye ulimwengu huu wa uzuri kwa ajili yake. starehe yake. Zaidi ya hapo ni chumba cha muziki chenye vyombo mbalimbali vinavyomwalika, na wanamuziki waliojaliwa na nyimbo zao tamu zinazomfundisha kugusa noti za kwanza. Pamoja na ufahamu wa

kila hitaji jipya huja ugunduzi wa njia ya kuridhika kwake, hadi kila siku mtoto analazimika kusema kwa mshangao, “Baba anajua, baba ananipenda, na amenipa kila ninachohitaji.”

Kasri kama hilo ni ulimwengu huu, pamoja na muziki wake na uzuri tofauti wa milima na bonde, ni utukufu mzuri wa mawingu ya machweo ya jua, na anga yake ya jioni yenye mwanga wa mwezi, yenye vito vya nyota! Ni kweli adui amejipenyeza mahali hapa, na sasa baadhi ya milango imefungwa, ili kufunguliwa kwa funguo za dhahabu pekee. Lakini tunajua kwamba Baba ametoa njia kwa ajili ya kuangamiza upesi huyu mhalifu mwenye ubinafsi; na hata sasa tunaweza kuona kusudi la asili la Upendo kupitia hayo yote—kwamba kila anachohitaji sasa kitosheke, na kila tamaa njema itimizwe. Kuna uzuri kwa jicho, na jicho kwa uzuri; muziki kwa sikio, na sikio kwa muziki; harufu nzuri kwa pua, na pua kwa harufu; tamu kwa ladha, na ladha kwa tamu; na Baba mpendwa alizifanya na kuziweka zote. Sio mahitaji yote yanayokua ya familia hii ambayo inaweza kupata hata chembe moja kabla ya ufahamu wa mapema wa Upendo, ambao uliongoza mkono wake katika mapambazuko ya uumbaji. Wakati kuni haitoshi kwa mafuta, na mshumaa wa mwanga, makaa ya mawe na mafuta hugunduliwa katika chumba kingine katika jumba la kifalme, ambako Baba alizihifadhi zamani. Katika kila hatua ya kufikiria tunapaswa kusema, “Baba anajua, na Baba anapenda.”

Kwa nini haya yote ni kwa sababu Mungu aliumba ulimwengu huu na ulimwengu kwa ajili ya radhi yake na utukufu wake, na raha ya Upendo na utukufu ni hivyo kujidhihirisha yenyewe kama kupokea kurudi kwa upendo kutoka kwa upendo, kusikia kwa hiari. Mungu aliumba ulimwengu wote kwa njia ya Yesu Kristo. “Vyote vilifanyika kwa huyo [Kristo]; wala pasipo yeye hakikufanyika cho chote kilichofanyika.” “Alikuwako ulimwenguni, na kwa yeye ulimwengu ulifanyika, wala ulimwengu haukumtambua.” Alifanya familia moja tu katika ulimwengu huu hapo mwanzo, ili “mataifa yote ya wanadamu wakae juu ya uso wa dunia yote” yawe ya damu moja. Yesu Kristo alikuwa Baba wa familia moja ambayo ilikuwa kwa watu wa ulimwengu huu. Pia alikuwa Baba wa familia ambazo zilikuwa kwa watu ulimwengu mwingine wote, ili kwamba ndani yake wakazi wa ulimwengu wote wapate Baba wa pamoja na undugu wa ulimwengu wote. Hivyo iliundwa kwamba viumbe wote wenye akili wanapaswa kuunda familia moja tu, na kwamba Kristo awe Baba. Hiki ndicho anachomaanisha nabii anaposema juu ya Yesu: “Maana kwa ajili yetu mtoto amezaliwa, tumepewa mtoto mwanamume; na uweza wa kifalme utakuwa begani mwake; naye ataitwa jina lake, Mshauri wa ajabu, Mungu mwenye nguvu, BABA WA MILELE, Mfalme wa amani.”

Lakini Yesu mwenyewe alikuwa Mwana pekee wa Baba. Kwa hiyo Mungu Baba ni Baba yetu kwa njia ya Kristo; na wakaaji wa malimwengu yote walipaswa kuwa undugu mmoja, familia moja, ndani yake, kwamba Mungu kupitia Kristo apate kuwafunulia ndani yao upendo wake na wema wake, ili waweze kuutazama utukufu wake; kwa maana ilimpendeza Baba kwamba ndani yake (Kristo) utimilifu wote ukae.

Kuhusu familia hii na upendo huu Paulo anazungumza anaposema: “Kwa sababu hiyo nampigia magoti Baba wa Bwana wetu Yesu Kristo, ambaye kwa jina lake jamaa yote ya mbinguni na ya duniani inaitwa, awape ninyi kwa kadiri ya utajiri wa utukufu wake, kufanywa imara kwa uwezo na Roho wake katika utu wa ndani; ili Kristo akae mioyoni mwenu kwa imani; ili ninyi wenye shina na msingi katika upendo, mpate kufahamu pamoja na watakatifu wote jinsi ulivyo upana, na urefu, na kina, na kujua ule upendo wa Kristo, upitao maarifa yote, mjazwe utimilifu wote wa Mungu.”

Utukufu huu - wema huu - upendo huu - ambao Mungu alitaka kuwafunulia watoto wake katika uumbaji, umefunikwa na dhambi, na kwa huzuni, matokeo ya dhambi, lakini sauti tamu kuliko sauti ya mama kwa mtoto anayeteseka inasema, “ Farijini, wafarijini watu wangu.” “Kila bonde litainuliwa, na kila mlima na kilima kitashushwa; na palipopotoka patakuwa sawa, na palipopasuka patakuwa tambarare; na utukufu wa Bwana utafunuliwa, na wote wenye mwili watauona pamoja.” Sauti hiyo ni sauti ya Yesu, na kupitia kwake kazi itatimizwa, na kusudi la awali la uumbaji, pamoja na upendo wake wote, litafichuliwa.

Ee, mabonde ya kina, ya giza ya unyonge na mateso tunayoitwa wakati mwingine kuyapitia—ya chini kabisa, bonde la uvuli wa mauti! Lakini upendo wake utaangaza njia, na bonde karibu na uwepo wake litainuliwa hadi kwenye malango ya mbinguni. Milima mirefu ya taabu ya wanadamu ambayo imetupa kivuli chao cha kutisha juu ya maisha yetu, ikifunga jua la mbinguni kutoka kwa mioyo yetu, itashushwa.

Kile ambacho kimeonekana kwetu kuwa kipotovu na kisicho haki hapa—ufanisi wa waovu, dhiki ya wenye haki, yale maongozi ya ajabu ambayo wakati fulani yanaonekana kama bahati nasibu, na hutujaribu kufikiri kwamba yeye hajui huzuni zetu, wala hajali huzuni zetu— haya yote yatawekwa wazi na kunyooka. Na njia mbovu ambazo miguu yetu iliyochubuka na kutoka damu imekanyaga kwa uchovu, hizi pia, zitawekwa wazi. Macho yetu yenye shauku, yakichunguza njia mbovu, yataona alama za nyayo zake zenye umwagaji damu; na kutoka vilele vya mbali, ambako yeye pia, amepaa kupitia

mateso, tutasikia sauti yake ikisema, “Njoooni kwangu, nami nitawapumzisha.” Kwa umoja naye, Mungu atafuta machozi yote katika macho yetu.

Haya yote yatatimizwa, kwa kuwa hilo lilikuwa ni furaha ya Mungu katika uumbaji. Dhambi inaweza kuonekana kuwa imezuia mpango wake kwa muda; lakini “msaada umewekwa juu ya Yeye aliye hodari,” na “mapenzi ya Bwana yatatimia mikononi mwake.”

7. Umoja Wa Sheria Na Injili

“Sheria ya Bwana ni kamilifu, huiburudisha nafsi.” - Daudi

Mungu aliumba vitu vyote kupitia Yesu Kristo, na kwa hiyo Kristo ndiye “Mungu mwenye nguvu,” “Baba wa milele” wa viumbe vyote vyenye akili katika ulimwengu wote. Mungu Baba ndiye Baba wa Kristo, na kwa hiyo kupitia yeye kati ya viumbe hivi vyote vilivyoubwa na Kristo. Hivyo Mungu, Baba na Mwana, wanaunganisha ndani yao viumbe vyote vinavyowajibika kimaadili katika ulimwengu kuwa familia moja; na ulikuwa ni mpango ambao tunapaswa kujua na kumiliki undugu wetu, si kwa wanadamu wote tu, bali kwa malaika na wakazi wa ulimwengu wote.

Sasa Baba-Yote aliwapa watoto wake kanuni au sheria fulani ili kudhibiti mwenendo wao. Sheria hizi hazikuwa za kiholela, hazikukusudiwa kuonyesha haki au mamlaka yake ya kuwa mkuu, au mtawala, juu ya watoto wake, lakini kama sheria za familia zote zilizodhibitiwa vyema, zilikusudiwa kukuza furaha ya watoto wote, na umoja wa maisha ya familia.

Ingawa wengi wanaweza kusitasita kulieleza hivyo, wazo linalobakia akilini mwao ni kama hili: “Mungu ni mzururaji na mkaidi, na hataruhusu mabadiliko hata kidogo kutoka kwa sheria zake bila kututumbukiza katika kifo cha milele.” Hivi ndivyo Shetani amewahi kusema kuhusu Mungu na serikali yake. Natamani kuonyesha kinyume ili wote wapate kuona. Ninatamani kuonyesha kwamba ni tofauti yenyewe ambayo inatutumbukiza katika kifo cha milele, na sio agizo la Mungu la kiholela. Ni upendo wa Mungu ambao hautakabiliana na tofauti hiyo kwa njia yoyote, kwa sababu inaongoza kwenye matokeo mabaya kama haya.

Sheria ya Mungu si kigezo chake tu; inategemea kanuni za milele za raha na maumivu, -- kanuni zisizobadilika katika asili yake kama sheria zinazotawala

majira au kudhibiti mienendo ya sayari. Sheria haiko hivyo kwa sababu tu ilikuwa hivyo, bali kwa sababu lazima iwe hivyo milele na ulimwenguni kote.

Juu ya uelewetu sahihi wa kanuni hizi za asili ya sheria ya Mungu hutegemea uwezo wetu wa kuelewa upendo wa Mungu katika shughuli zake zote pamoja na viumbe wake. Juu ya hili inategemea falsafa nzima ya kusudi la uumbaji na mpango wa ukombozi. Kuwepo kwa taabu na mateso, hitaji hilo la upatanisho, na jinsi upatanisho huo unavyokamilishwa na Kristo, kunaweza kueleweka katika mwanga wa upendo wa Mungu tu jinsi asili ya sheria yake inavyosimama kufunuliwa. Ni kwa sababu hii kwamba tunakusudia kukaa kwa urefu katika kurasa hizi juu ya asili ya sheria ya Mungu.

Sikuzote tumefikiria zile Amri Kumi kuwa zinahitaji upendo wetu kwa Mungu na kwa viumbe vyake vyote; tumewahi kuzifikiria kuwa wonyesho wa upendo wake kwetu? Itakuwa ni upumbavu kabisa kudai upendo wetu kwa fiat kiholela; upendo hauwezi kutolewa kwa njia hiyo; upendo huzaliwa tu kwa upendo. Serikali inaweza vilevile kutunga sheria kwamba jua lisiangaze kwamba maji yasitiririke chini, kwa vile Bwana atoe mahitaji hayo ya kiholela ya upendo. Kwa vyovyote vile sheria haikuweza kuathiri hata kidogo jambo lililowekwa kisheria.

Hata hivyo inabakia kuwa kweli kwamba sheria yote ya Mungu inahitaji upendo, na kwamba, kama mtume asemavyo, upendo ni utimilifu wa sheria, -- sheria yote. Hii ikoje? - Kwa urahisi kwamba sheria yenyewe, tunapoelewa, ni ufunuo wa upendo usio na mwisho ambao unaweza na utatimiza sheria.

“Mungu ni upendo.” Kila neno, kila nukta na cheo, cha sheria hiyo, likitoka kwa upendo, linahitaji tu huduma kama vile upendo unavyoamuru. Wakati upendo uleule ambao sheria hiyo inatuonyesha unazaliwa nayo mioyoni mwetu, na kutiririka kuelekea kwa Mungu na viumbe vyake vyote kwa matendo ya upendo, basi sheria hiyo inatimizwa.

Inaweza kupingwa kwamba upendo wa kimungu, wa kuzaa upendo unaorudi ndani yetu, unafunuliwa, si katika sheria, bali katika maisha na kifo cha Yesu Kristo tu. Kwa maana moja hii ni kweli, na kwa njia nyingine sio kweli. Upendo ambao Mungu alitaka kuudhihirisha katika sheria yake, na katika usimamizi wote wa sheria katika serikali yake, umekataliwa na Shetani tangu mwanzo; “Kwa maana yeye ni mwongo,” “wala hakai katika kweli.” Pia imefichwa na kufichwa na dhambi na huzuni hata wengi hawajaiona. Lakini upendo wa Mungu kama ulivyofunuliwa katika Yesu Kristo si upendo mpya kwetu. Mungu ni yeye yule; “Kwake hakuna kubadilika, wala kivuli cha

kugeuka.” Upendo huu wote kwetu sisi alikuwa nao tangu mwanzo, naye aliudhihirisha katika sheria yake; Ibilisi tu ndiye aliyeikana, na dhambi ikafunika. Kristo alifunua kwa urahisi upendo ambao Mungu amewahi kutubeba, na ambao ni msingi wa sheria na serikali yake yote.

Uzima wa Kristo ni sheria ya utendaji wa Mungu; kifo chake, lakini matokeo ya asili ya kushika sheria hiyo kikamilifu, na kuitangaza kikamilifu kwa wengine, katika ulimwengu uliochukia ukweli na wema. Tazama maisha na kifo hicho cha upendo mkamilifu. Je, katika haya yote Kristo alifanya zaidi ambayo sheria inadai? – Haiwezekani, kwa maana hapo alikuwa zaidi ya mkamilifu; kwa maana mtunga-zaburi asema, “sheria ya Bwana ni kamilifu.” Kwa hiyo, maisha ya Kristo hayafunui upendo mpya ila kwa mioyo iliyokuwa migumu na kwa macho ambayo yalipofushwa na dhambi anafunua upya upendo uleule ambao uliamuru kila neno la sheria hiyo.

Hakuna mgongano kati ya Sinai na Kalvari. “Sheria yako ndiyo kweli,” akasema Daudi, na “amri zako zote ni haki.” Tena, “Unifanye niende katika njia ya amri zako.” Yesu alikuwa “mtumishi mwadilifu” ambaye alipaswa kuhalalisha wengi kwa uadilifu wake. Anasema, “Mimi ndimi njia, na kweli, na uzima.” Alikuwa ndiye Mfalme wa Amani na udhihirisho wa rehema. Ndani yake “huruma na kweli zimekutana; haki na amani zimebusiana.” Tumeona kwamba viumbe vyote vyenye akili vilivyoubwa vinapata Baba mmoja, na hivyo undugu wa ulimwengu mzima, katika Mungu; sasa twataka kuona kwamba shughuli zote za Mungu pamoja na viumbe wake wenye kuwajibika kimaadili ni shughuli za mzazi mwenye upendo na watoto wake. Ni lazima iwe hivyo ikiwa yeye ni “Baba yetu.” Je, yeye si Baba mwema? Neno lenyewe Mungu lina maana nzuri. Ikiwa atahukumiwa kuwa mwema katika jambo lolote, yeye si Mungu tena. Hii ilikuwa ni kumng’oa madarakani, na kisha -

“Ambaye ataongoza mwezi yatima.
Na ni nani katika nyanja zisizozaliwa?”

Yeye si upendo? Na je, upendo unaweza kutenda zaidi ya upendo? Kuonyesha kwamba Mungu hutenda kutokana na nia nyingine kwamba upendo ni kuonyesha kwamba yeye si Mungu, kwa maana “Mungu ni upendo.” Msikilize: “Ninyi ni mashahidi wangu, asema Bwana, ya kuwa mimi ni Mungu.” Je, tumeshuhudia hivyo kila mara? Je! sisi sote hatujatilia shaka upendo wake mara elfu moja katika mioyo yetu, huku tukiamini kikamilifu upendo wa rafiki fulani wa kibinadamu? Ah, huku ni kumwinua mwanadamu juu ya kimungu—hii ni ibada ya sanamu!

Huenda maisha yetu yamekuwa ya huzuni na giza, na tumeshangaa kwa nini, na hivyo kuongozwa na shaka. Yesu alikuwa Mwana wa pekee wa Baba, aliyependwa naye kabla ya ulimwengu kuwako, na bado alipokuwa hapa alikuwa “Mtu wa huzuni na ajuaye huzuni.” Yeye ni nahodha wa wokovu wetu, “alifanywa mkamilifu kwa njia ya mateso.” Hii ni huduma ya huzuni. Je! hujui, wewe uliye na huzuni na kujaribiwa, kwamba kivuli hakiwezi kuanguka isipokuwa jua likiwaka juu ya uso? “Wakati ukungu umekwisha,” na tunaona uso wa Baba, na kujua kama tunavyojulikana, ah, basi tutaona kwamba -

“Giza katika njia ya maisha ya mwanadamu
Ni kivuli tu cha utunzaji wa Mungu,
Kwa Jua kuu la hekima lililotupwa juu yake;
Na kilicho giza chini kitakuwa nuru mbinguni.”

8. Asili Ya Serikali Ya Kimungu.

“Nyakati zangu zipo kwenye mkono Wako.
Kwa nini niwe na shaka au niogope?
Mkono wa Baba yangu hautamsababishia kamwe
Mtoto wake machozi bila sababu.”
– William F Lloyd

Mungu ni “Baba yetu,” na ilikuwa ni mpango wake kwamba tumtambue hivyo, na kwamba, kwa kuunganishwa katika yeye, viumbe wote wenye akili wanapaswa kupata undugu wa ulimwenguni pote. Hii ikiwa ni kweli, inafuatia kwamba sheria za Mungu na mbinu zake za kuzitekeleza - kwa ufupi, shughuli zake zote nasi katika ulimwengu huu - ni zile za mzazi mwenye upendo, mwenye hekima na watoto wake.

Chukua mfano wa kawaida, wa nyumbani. Mvulana mdogo anataka kula tunda ambalo halijaiva. Kwa nini? - Kwa sababu ya raha ya kula. Ukweli ni kwamba, ukiitazama kwa maana pana zaidi, raha - furaha - ni utafutaji wa ulimwengu wote wa maisha. Pamoja na shida hii, dini zote na falsafa lazima zishughulikie.

Epicureanism hufundisha wafuasi wake kutafuta raha katika nadharia za kufikirika za muda mfupi za saa inayopita. Stoicism inatafuta kuwafanya watu kutojali tamaa ya furaha - yaani, ajabu kama inavyoweza kuonekana, inatafuta

kuwafanya watu waridhike au wafurahi bila furaha. Dini ya Buddha hufundisha kwamba kuwepo kwa ufahamu ni taabu, na kwamba kwa hiyo furaha haipatikani isipokuwa katika nirvana, au kutoweka kwa kiumbe, kwa kufyonzwa ndani ya Uungu.

Ni kwa heshima ya Ukristo kwamba ulifundisha njia pekee inayowezekana ya kupata jitihada hii ya ulimwengu wote. Tunapaswa kuipata kwa kuisahau; na tunapaswa kuisahau sisi wenyewe kwa shauku kubwa ya kuipata kwa wale wanaotuzunguka. Furaha ni msichana mcheshi ambaye hukwepa ufahamu wa hamu sana wa mtafutaji mwenye ubinafsi; lakini nafsi inaposahauliwa katika huduma ya wengine, moyo wa kuisimua hutambua uwepo wake, na jicho, kwa muda likiinuliwa, hukaa kwenye uso wake wenye tabasamu.

Lakini turejee kwenye kielezi: Mvulana huyo katika tamaa yake ya kula tufaha la kijani kibichi anafikiria tu dakika chache anazochukua ili kula. Yeye ni msahaulifu wa wakati ujao katika tamaa ya raha ya sasa. Baba anasema, “Acha, mtoto; usile hilo tufaha.” Kwa nini katazo hili? Je, ni kwamba baba anataka kutumia mamlaka yake? -- Hapana. Baba anampenda mtoto. Anachukua muda zaidi kuzingatia kuliko mvulana. Yeye hafikirii tu zile dakika chache wakati ladha hiyo ya tufaha iko kinywani, bali anafikiria juu ya kesho ya ugonjwa na uchungu, na kifo kinachowezekana, na kwa upendo anasema, “Usifanye.”

Tuseme mtoto amekamatwa tena akila tunda. Baba akamwambia, “Johnnie, ikiwa ukila moja ya tufaha hizi, nitakupiga mijeledi.” Kwa nini hii? Je, baba ana hasira na mtoto? Na je, anapendekeza kulipiza kisasi kwa kuchapwa viboko?— Ah, la! Anasema hivi moyoni mwake: “kijana haelewi kabisa sababu yangu ya kukataa anasa anayoitamani; lakini asile tunda hilo, litamuua. Nitampa nia ya kujizuia ataelewa.”

Yote haya ni upendo kwa upande wa mzazi. Kwa mtoto wakati huo inaweza kuonekana jambo lisilo na maana na ngumu, lakini anapokuja kuliangalia kutoka kwenye upande wa baba na kujua kwa nini alikataza, atamshukuru na kumpenda kwa katazo hilo.

Hivi ndivyo pia Mungu anavyoshughulika nasi. Sisi ni watoto hapa chini gizani. Tunaona watoto chini hapa gizani. Tunaona njia ndogo tu, iliyofunikwa kama vile tulivyo na vivuli hivyo. Uhai wetu, unaotazamwa kwa njia nyingine isipokuwa jicho la imani, “ni bonde jembamba kati ya vilele baridi na visivyo na matunda vya miisho miwili.” “Tunajitahidi bila mafanikio kutazama

ng'ambo ya vilele.” Kwa bora, mwanzoni tunazingatia tu maisha haya madogo, yaliyofungwa na muda mfupi kati ya kuamka na kulala.

Lakini hii ni leo tu ya uwepo wetu. Kesho - ah, kesho hiyo! Jinsi inavyotufungulia machoni pa Mungu ndani ya bahari kuu yenye kina kirefu ya umilele! Milele! Nani anaweza kutuambia ina nini kwa ajili yetu? Kwa maana hiyo, pia, inatoka kwenye mkono wa upendo wa Baba, na imejaa baraka zake. Ni uwezekano gani wa raha ulio hapa, unaopita ndoto yetu ya juu zaidi! “Jicho halijaona wala sikio halikuyasikia, wala hayakuingia katika moyo wa mwanadamu, mambo ambayo Mungu aliwaandalia wampendao.”

Lakini uwezekano huu wote wa kesho unategemea matumizi sahihi ya leo. Mungu huona mwisho tangu mwanzo. Anajua alichonacho kwa ajili yetu katika masafa hayo hafifu zaidi ya uwezo wetu wa kuona. Anaona enzi zikipanda mbele yetu, na sisi tukiinuka kuzikabili, tukiwa na uwezo unaongezeka kila mara wa furaha, na bado uwezo huo umejaa kufurika. Mungu anajua njia pekee inayoongoza njia hiyo, na hiyo ndiyo njia ya haki. Anasema kwa upendo, “Njia ni hii, mtoto wangu, njia ni hii.”

Njia ni pana na ni nyingi ziendazo mautini. Ni mara ngapi, tukinaswa na mng'aro wa ahadi fulani ya sasa ya raha, tunageukia kando katika baadhi ya njia hizi, ili tu kumsikia Baba akisema, “Usifanye hivyo mwanangu, hutaki!” Ikiwa kwenye kile kinachoonekana kuwa mteremko wa jua la anasa ya kimwili na ya ubinafsi tunawahi kuona ishara hiyo ikiwekwa, “Hakuna Kuvunja Hapa,” mkono wa Baba uliweka hapo ili kuturudisha kwenye njia inayoongoza kwenye chanzo cha nuru ya jua.

Shetani angeweza kutushawishi tusahau wakati ujao, pamoja na uwezekano wake usio na mipaka, katika kutafuta mambo yanayobadilika-badilika, pamoja na furaha zake za muda mfupi. Hanyanyui kamwe glasi ya furaha kwenye mdomo wa mwanadamu lakini huiinamisha miguuni mara tone moja linapokatwa, kisha anasimama akielekeza kwenye vipande vilivyovunjika kwa kicheko kikali. Vyambo vyote anavyotumia kuijaribu nafsi kutenda dhambi ni vile tu vimifuko vya dhahabu visivyo na kitu vilivyowekewa mwishoni upinde wa ahadi. Tunapoufuata, upinde unarudi nyuma yetu polepole, na hatimaye unatoweka bila kuonekana katika weusi wa tufani inayokuja, na hata ahadi ya furaha imetoweka.

Hivyo watu humwacha Bwana, chemchemi ya pekee ya kweli ya maji ya uzima, ili kufuata hali ya kujaribiwa jangwani. Huenda na kuendelea, bila kujali vivuli vinavyorefuka, vilivyochochewa daima na kiu ambayo maji ya

uzima pekee yaweza kutosheleza, na ambayo kwayo Mungu alikusudia kuwaongoza kwake. Mara tu sanjari yenyewe hutoweka na jua linalotua, na roho hujikuta peke yake katika giza la mkusanyiko, ikizungukwa na mchanga tu wa maisha duni.

Sikiliza ushuhuda wa mtu ambaye alikuwa amesafiri kwa njia hii hadi kwenye ukingo wa shimo la kukata tamaa, akipata kila ahadi mpya na kuamini mwisho wa yote tu kwa faraja ya upendo wa kibinadamu. Wakati lengo hili la mwisho la tumaini na imani yake lilipokuwa likishuka kutoka mikononi mwake, likivutwa bila pingamizi na mshikamano wa kikatili wa ulaji, anaanza kulalamika:--

“Mapenzi yetu ni nini pamoja na matamano yake,
anasa zake zinazotuumiza, maumivu yake ya kupendeza,
lakini furaha katika vumbi zuri,
ambalo huanguka na kuruka juu ya mbawa za miaka.”

Mungu asingetaka tutegemee anasa hizi za muda mfupi. Yote yaliyopo ya furaha ya kweli, hata hapa, yanatoka kwake. Sheria yake inafunua kanuni hizo, utii unaofanya furaha iwezekane hapa na baadaye. Yeye daima anatafuta kutushawishi tuishi na kutenda, si katika mambo ya leo na ya kesho yanayokuja na kuondoka, bali katika umilele pamoja naye.

Sheria yake ni njia kuu ya utakatifu ambayo waliokombolewa watatembea juu yake watakaporudi na kuja Sayuni kwa nyimbo na furaha ya milele, ili kupata furaha na shangwe, huku huzuni na kuugua zikikimbia. Ni kutugeuza katika njia hii kwamba yeye katika upendo anatutesa hapa. Mara moja kwa njia hii, njia huinuka na kupanuka mbele yetu, ikifika juu kupitia maono yasiyo na kikomo, hadi kupotea katika utukufu unaozunguka kiti cha enzi.

Herbert Spencer, katika kitabu chake “Data of Ethics,” asema kwamba msingi wa tofauti wa kimaadili si mapenzi ya Mungu yaliyofunuliwa. Mwanadamu hahitaji ufunuo kama huo. Anaweza kupitia uzoefu kuendeleza sheria yake mwenyewe. Kisha anaendelea kuonyesha kwamba kila kanuni iliyo sawa ni sawa kwa sababu inaelekea kwenye furaha ya viumbe vyote vyenye akili vilivyoubwa, na kwamba kila kanuni isiyo sahihi ni mbaya kwa sababu inaelekea kwenye masaiibu yao. Katika hili anafikiri alikuwa ameondoa hitaji la ufunuo wa mapenzi ya Mungu; na vile anavyotamani hakuna haja, basi anakanusha ukweli wa ufunuo huo.

Ni nani asiyeona kwamba mantiki yake, badala ya kukataa hitaji la ufunuo huo, inainua tu ufunuo huo juu ya eneo la amri isiyo na maana, hadi katika

eneo la upendo wa baba? Ni kweli kwamba kijana huyo, ikiwa hangekufa kwa ugonjwa wa kipindupindu, huenda kupitia maumivu mengi aligundua kwamba kula matunda mabichi hakukuwa na furaha. Upendo wa baba ungemuokoa dhidi ya taabu hiyo. Kama hakungekuwa na shetani anayeleta majaribu, mwanadamu kupitia miaka mingi ya mateso, na pale kizazi baada ya kizazi kilipokuwa kimepotea bila tumaini bila kugundua njia sahihi, - mwanadamu angeweza hatimaye kupata ujuzi wa kanuni hizi ambazo furaha inategemea, na hivyo “kutengeneza sheria yake mwenyewe.” Lakini hata hivyo angejikuta amefungwa na minyororo ya tabia mbaya iliyokwishafungwa, hata jema atakalofanya, asingeweza; na hivyo hata basi angehitaji Mwokozi, na ufunuo wake wa kimungu.

Mungu, katika ufunuo wa sheria yake, angemwoko mwanadamu dhidi ya haya yote, na kumpa mtu wa kwanza nafasi sawa ya furaha na uzima wa milele pamoja na mtu wa mwisho, ambayo sayansi kwa uwongo inaitwa mabishano ya milele kama tumaini la nyakati zijazo, taji ya uibukaji.

Ndiyo, njia ya Mungu ndiyo bora zaidi, kwa maana njia yake ni ya upendo. Upendo wa Baba hauridhiki na kufanya furaha iwezekane kwa mbio tu, baada ya zama za taabu na mateso, bali kwa mtu binafsi pia, na huleta uwezekano wa furaha isiyo na mwisho kwa kila moyo wenye njaa. Hii ndilo “kusudi” la sheria ya Mungu. Hii ndiyo sababu ya kumpa Adamu sheria hapo mwanzo. Hii ndilo “kusudi” kama sababu ya kila kitu Mungu anachofanya, ni upendo tu, kwa maana Mungu ni upendo.

9. Sheria Ya Upendo

“Ewe uaminifu wa ajabu wa mwanadamu!
Kama Mwenyezi Mungu amefanya siri,
je, hungeweza kujua au kumfuata Fundi
mkuu isipokuwa akitaka?
- Jean Ingelow.

Imesemwa kwamba tunapaswa kuridhika kujua yale ambayo Mungu anasema, anafanya nini, na anaamuru nini, bila kuuliza kwa nini. Hii ya mwisho, inadhaniwa, itakuwa ni kuchunguza kwa njia isiyo ya heshima siri za Mungu, na kutafuta kufahamu nia zake. Jibu ni kwamba maisha yote ya Kristo na neno lote lililovuviwa ni ufunuo wa nia ya Mungu; na Yohana anafupisha ufunuo huu wote kuwa neno moja anaposema, “Mungu ni upendo.”

Tunaweza kujua matendo ya mtu kwa kiwango fulani, na bado hatujui chochote kuhusu mtu huyo. Ni kwa vile tu tunavyojua nia zinazosababisha vitendo hivi ndivyo tunavyomjua.

Hii ni kweli ya Mungu kama mwanadamu. Lakini Mungu ametualika tumjue; ametaka kujidhihirisha kwetu kwa njia ya Yesu Kristo; na ametuambia kwamba ndani yake mna hazina zote za hekima na maarifa. Yesu mwenyewe alisema, “Uzima wa milele ndio huu, wakujue wewe, Mungu wa pekee wa kweli, na Yesu Kristo uliyemtuma.” Kwa hivyo kitabu hiki kidogo ni juhudi ya unyenyekevu ya kutazama chini ya “nini,” na kugundua kitu cha “kwa nini” ya matendo na maneno ya Mungu.

Ni kweli hii ni ardhi takatifu, ambapo mtu anahitaji kutembea, kama alivyofanya mmoja wa wazee, na miguu wazi na kichwa wazi. Ni kweli, pia, kwamba ni fumbo ambalo malaika wanatamani kulitazama; lakini si fumbo kwa sababu Mungu anatuficha, bali ni kwa sababu ni fumbo la upendo upitao maarifa. Hapa kuna kina na kimo na marefu na mapana ambayo umilele hautakuwa na urefu wa kutosha kwetu kuufahamu kikamilifu, lakini hata sasa tunaweza kuujua kwa imani. Hakika ni kwamba ikiwa Mungu anataka kuficha jambo lolote, hatutaogopa kumjua; bali yeye ni Chemchemi ya Uzima, na amesema kwamba yeyote anayetaka aje na kutwaa bure.

Mtoto anajua vizuri kwamba wakati anaweza kuona upendo katika amri ya baba, ni rahisi zaidi kutii; kwa hiyo upendo uleule wa kimungu ambao uliamuru amri za Mungu unapoingia ndani ya mioyo yetu, tutajua, pamoja na Yohana, kwamba “huku ndiko kumpenda Mungu, kwamba tuzishike amri zake; na amri zake si nzito.”

“Usiwe na miungu mingine ila mimi.” Kwa nini katazo hili? Ni kweli kwamba Mungu ndiye Muumba wetu, na kwamba kwake kunatokana na upendo na ibada yetu kuu. Ni kweli kwamba anayo haki ya kuamuru, na kwamba tunapaswa kuitoa kwa sababu aniamuru. Haki hiyo ya kuamuru upendo na ibada yetu inategemea, hata hivyo, juu ya upendo wake kwetu, ambao upendo amri hii yenyewe ni udhihirisho. Je, hakuna sababu sahihi hapa kuliko kwamba Mungu, akiwa na hamu ya kupendwa na kuabudiwa, na kuwa na haki ya upendo na ibada yetu, anaamuru hivyo?

Tunaweza kukatiza na kuuliza kwa nini anatamani upendo wetu. Ni upendo pekee unaotamani upendo. Moyo unaotamani kwa huruma isiyoelezeka juu ya mwingine, hupata upendo wake wenyewe kipimo cha kweli cha hamu yake ya kurudi kwa upendo. Lugha ya Mungu kwa Israeli, walipovunja amri hii,

ilikuwa daima ile ya upendo uliojeruhiwa. “Wakalivunja agano langu, ingawa nalikuwa mume kwao, asema Bwana.” “Geukeni, enyi watoto wenye kuasi, asema BWANA; maana mimi nimewaoa ninyi. “Hakika kama vile mke amwachavyo mumewe kwa hiana, ndivyo mliyonyitenda kwa hiana, enyi nyumba ya Israeli, asema Bwana. Maneno haya yote yanafunua upendo wenye shauku wa Mungu ambao ndio msingi wa kanuni hii. Ni hamu ya kweli ya upendo wa kweli kwa mapenzi ya hali ya juu ya kitu kinachopendwa.

Lakini kuna maana ya kina na mapana zaidi hapa ambayo ni hii. Kama vile furaha ya familia inategemea kuwa na ibada kwa mtu mwingine, vivyo hivyo na familia ya ulimwengu ambayo tumezungumza juu yake. Unapoutazama mwezi mpevu ukisafiri anga ya juu na kuangaza nuru yake nyororo pande zote, je, hujawahi kufikiria kwamba rafiki fulani, ingawa yuko umbali wa maelfu ya maili, anaweza pia kutazama kitu kile kile mara moja? Na je, wazo hilo halikuwa kamba ya ajabu ya kusogeza mioyo yenu karibu pamoja, licha ya umbali na giza? Kwa hiyo mwonekano huo wa juu kabisa wa upendo uliowekwa na kila mmoja juu ya Mungu mmoja ulikuwa wa kuivuta mioyo ya wanadamu karibu zaidi pamoja, na kuwaweka katika umoja wa furaha.

Wakati wa kuvinjari mara moja huko Western Iowa, mwandishi aliingia kwenye nyumba na kuanza kuonyesha kitabu chake. Hakuwa ameendelea mbali wakati mazungumzo yafuatayo yalipofanyika. Bwana wa nyumba, akigundua kitu cha kipekee katika lafudhi yake, alisema:

“Wewe ni Yankee, sivyo?” “Ndiyo; umegundua kutoka kwenye hotuba yangu?” “Ndiyo; unatoka Jimbo gani?” “New Hampshire.”

“Ndio hivyo? Jimbo gani?” “Kaunti ya Hillsborough.”

“Nataka kujua! Je, uliwahi kufahamiana na mwanamume anayeitwa Hanson, anayeishi kwenye shamba la Horace Greeley huko Amherst?”

“Ndiyo; Ni rafiki yangu. Nilikula chakula cha jioni pamoja naye pale kwenye jumba la zamani la mbao muda mfupi kabla sijafika Magharibi.”

Aliinuka kutoka kwenye kiti chake, na kunyoosha mkono wake, ambao niliushika, huku midomo yake ikitetemeka, na machozi yakitiririka usoni mwake, akasema: “Mtu huyo ni ndugu yangu. Sijamwona kwa miaka thelathini. Mke, chakula cha jioni si tayari zaidi? Nitachukua kitabu hicho, Bw. Fifield, na lazima ukae nasi kwa chakula cha jioni.”

Sikumjua kabisa mwanamume huyo, lakini aliniona kama ndugu. Alitaka nikae naye wiki moja, na nije kumuona ninapoweza. Ni nini kilitufanya

tufahamiane mara moja na kuunganisha mioyo yetu? Tulikuwa na kitu cha kawaida cha kupendwa, na kila mmoja akimjua na kumpenda mtu yule yule, tunajuana na kupendana. Kwa hiyo kwa kuwaunganisha watu wote katika ibada yenye upendo ya Baba mmoja, Mungu angewafanya wote kuwa familia moja yenye furaha ya ndugu na dada.

Kwa kielelezo hiki, kuna hadithi ndogo ya maskini mtoto ombaomba wa mtaani ambaye aliingizwa asubuhi moja yenye baridi kwenye mlango wa nyuma wa nyumba na mhudumu, ambaye alimpa mkate mdogo sana na mkavu sana, kisha akaanza kumhoji. Mvulana huyo alikuwa mjinga sana, na hivyo mhudumu akaanza kumwambia kuhusu Mungu. Alisema kwamba Mungu ndiye Muumba, kwamba aliumba vitu vyote, na kwamba aliishi mbinguni. Mvulana, kwa njaa yake, alijaribu kula ukoko, bila kugundua kile kilichosemwa. Hatimaye mhudumu alitoa maelezo ya kawaida kwamba Mungu ndiye Baba yetu. Hii ilivutia umakini wa mvulana. Akasema, “Je, yeye ndiye Baba yako?” Waziri akasema, “Ndiyo.” “Je, yeye ni Baba yangu?” Waziri akasema tena, “Ndiyo.” Mvulana huyo alifikiria kidogo, kisha akasema, “Wewe na mimi ni ndugu, sivyo?” Kwa kusitasita mhudumu akasema, “Ndiyo.” Kisha mvulana huyo akasema, “Je, huoni haya kunipa kipande kikavu cha mkate namna hii?”

Hadithi hii, kama ilivyo rahisi, inaweza kuleta imani na hukumu kwa wengi wetu. Je, tumeitunza neema ya wema wa kindugu kwa wote? Je, sisi, katika kummiliki Mungu kama Baba yetu, tumehisi uhusiano wetu na wajibu wetu kwa watoto wake wote? Hadithi hii ndogo imebeba kanuni ya amri ya kwanza ndani yake; na kwa ufupi, kati ya hao wote kumi, kwani wote wamejumuishwa katika ubaba wa Mungu na undugu wa mwanadamu. Kuvunjwa kwa amri yake kumeongoza kwenye ibada ya miungu mbalimbali. Jambo hili limeigawa dunia katika familia na mataifa mbalimbali, kila moja likiwa na miungu yake, na kila moja likisema kuwa miungu ya mataifa mengine si miungu, kila mmoja akimiliki undugu wake kwa kabila lake dogo, au ukoo wake, lakini anaukana kwa wengine wote. Hivyo ulimwengu umejaa vita na umwagaji damu. Wanadamu wamepigana kwa sababu walikuwa na wivu kwa ajili ya ukuu wa miungu yao; na kwa hivyo miungu ile ile ambayo woga wao na ushirikina wao uliumba, wameshiriki katika uharibifu wa maisha ya mwanadamu.

Sio sana kusema kwamba taabu zaidi imesababishwa na uvunjaji wa moja kwa moja wa amri hii kuliko kila kitu kingine. Kwa hakika, tunapokuja kukumbuka kwamba amri nyingine tisa ni maelekezo maalum tu ya kushika kanuni mbili

zilizomo katika kanuni hii, ndipo tutaona kwamba dhambi zote, na kwa hiyo taabu zote, ni matokeo ya uvunjaji wa amri hii. .

Mungu alijua hapo mwanzo matokeo ya kuepukika kwa watoto wake ya kuondoka kwake vile. Hakukuwa na ubinafsi katika upendo ambao ulisema, “Usiwe na miungu mingine ila mimi.” Ni Yesu Kristo aliyechukua agizo hili na kutufundisha kusema, “Baba yetu uliye mbinguni.” Angetambua katika kanisa kile ambacho kingetokea ulimwenguni kama si dhambi. Kwa kanisa hilo alisema, “Msimwite mtu yeyote baba yenu duniani; kwa maana Baba yenu ni mmoja, aliye mbinguni.” “Ninyi msiitwe Rabi; kwa maana Bwana wenu ni mmoja, ndiye Kristo; nanyi nyote ni ndugu.”

Pamoja na Bwana wetu mtakatifu, Mungu siku zote alikuwa “Baba yetu,”- Baba ambaye alifurahia kuwapa watoto wake zawadi nzuri, -- Baba aliyelisha kunguru, na kulivika yungi uzuri, na ambaye bila shomoro mmoja hakuanguka katika ardhi. Maisha yote ya Yesu yalikuwa kielelezo cha agizo hili. Kwake watu wote walikuwa ndugu, na alitafuta kuwaleta kwenye utambuzi wa undugu huo. Ingawa alitoka katika utukufu usioneneka aliokuwa nao pamoja na Baba kabla ya ulimwengu kuwako, hata hivyo alijishughulisha na mahitaji yetu, wala hakuona haya kutuita ndugu.

Laiti sisi sote tuwe kama yeye; basi tungeweza kuwaongoza wanaume na wanawake wenye njaa, waliochoka duniani kote kwa Yesu, udhihirisho huo wa upendo wa kimungu, ambapo kuzaliwa mara ya pili na Baba mmoja, wanaweza kweli kuwa washiriki wa undugu mmoja wa kweli! Laiti tuweze kuutambua undugu huu kikamilifu zaidi sasa katika makanisa yetu, ili kwamba mwitikio wa huruma wa moyo kwa moyo uweze kuepusha machozi kwa huzuni ya mtu mwingine, na tabasamu kwa furaha ya mtu mwingine! Hapo mioyo yetu isingekuwa, ya lazima, kuangaliwa kwa moto wa polepole wa huzuni, unaofuka gizani; lakini hata hapa, kama alivyopanga, kunaweza kuwa na sanamu ya mbinguni duniani, -- mahali ambapo tunaweza kukutana, si uso kwa uso tu, bali pia moyo kwa moyo, na kujua kama tunavyojulikana. Upendo ambao ungetupa furaha hii umefunuliwa katika kanuni ya kwanza ya Dekalojia na kuonyeshwa katika maisha ya Yesu Kristo.

“Kwa nini” amri hiyo ni upendo, kwa sababu “Mungu ni upendo”.

10. Njia Mbili

“Ingieni katika mlango ulio mwembamba; kwa maana mlango ni mpana, na njia ni pana iendayo upotevuni, nao ni wengi waingiao kwa mlango huo; kwa maana mlango ni mwembamba, na njia imesonga iendayo uzimani, nao waionao ni wachache.” - Mt. 7:13,14

Baada ya kuona kwamba utunzaji wa amri ya kwanza ya Dekalojia ni muhimu kabisa kwa furaha ya viumbe wenye akili, tutaona vile vile kwa wengine wote. Kwa kweli, amri tatu zilizobaki za meza ya kwanza ni walinzi tu dhidi ya kuondoka kutoka kwa ibada ya upendo ya Baba mmoja; na yale maagizo sita ya jedwali la mwisho ni maagizo ya lazima kwa ajili ya kuhifadhi umoja wenye upatano wa undugu mmoja.

Lakini huyu Baba mmoja ni nani? – Yeye ndiye Muumba wa mbingu na ardhi, na wa kila kitu. Kuondoka kokote, kwa hiyo, kutoka kwa ibada yake hadi kwa mungu mwingine hakuwezi kuwa kitu kingine chochote isipokuwa kumwacha Muumba kwa ajili ya viumbe, kusahau kwa mfanyakazi katika mshangao wa uwongo kwa kazi hiyo.

Kila kazi huanza katika akili ya mfanyakazi. Ingawa inaweza kuwa kubwa na ya ajabu, ni ufunuo tu wa akili hiyo ambayo, kuwa na uwezo wa kuwa na mimba na kutekeleza kazi kama hiyo, bado ni ya ajabu zaidi. Uthamini wote wa kweli wa kazi za Mungu hupata kazi hizi, katika aina na uzuri wao usio na kikomo, lakini ngazi ya dhahabu na tukufu, ambayo, ikipanda bila kupumua, akili haitulii hadi juu, kupitishwa ndani ya kibali cha kustaajabisha, hupenya ndani ya wasiokoma, “Mtakatifu, mtakatifu, mtakatifu, Bwana Mungu Mwenyezi!” “Umestahili, Ee Bwana, kuupokea utukufu na heshima na uweza; kwa kuwa wewe ndiwe uliyeviumba vitu vyote, na kwa mapenzi yako viko, navyo vikaumbwa!” Ibadu zote za masanamu ni kusimama mahali fulani katika mteremko huu, ili kutoa ibada na upendo wa hali ya juu kwa kitu fulani kinachopita, badala ya kupanda juu kwake.

Kisha, hakuna tu kazi za Mungu, lakini kazi za Shetani, ambazo ni uharibifu wa kazi za Mungu, Shetani mwenyewe akiwa mlemavu mkuu. Kuanzia hatua ya kupaa kwenda kwa Mungu ambapo akili inatua, ikikataa kupaa juu zaidi, Shetani anaiongoza kutoka kwenye mshangao wa kazi safi za Mungu hadi kwenye kazi zake zenye upotovu, na kisha kushuka kwake hatua kwa hatua.

Maagizo ya pili na ya nne ya Maandiko Matakatifu yalipangwa kuwa vizuizi salama dhidi ya dhambi hii. Sabato ilikuwa ukumbusho wa kila juma kwamba Mungu wa pekee wa kweli, pekee anayestahili kuabudiwa, alikuwa Muumba wa vitu vyote. “Ikumbuke siku ya Sabato uitakase. Kwa nini? –“Maana kwa siku sita Bwana alifanya mbingu, na nchi, na bahari, na vyote vilivyomo, akastarehe siku ya saba; kwa hiyo Bwana akaibarikia siku ya Sabato akaitakasa. “Popote katika Biblia lengo la mwandishi ni kutofautisha kati ya miungu ya uwongo na Mungu wa kweli, ukweli huu unarejelewa. Paulo anasema, “Kila nyumba hujengwa na mtu fulani; bali yeye aliyevijenga vitu vyote ni Mungu.” Yeremia asema hivi: “Miungu ambayo haijazifanya mbingu na nchi, itaangamia katika nchi, na chini ya mbingu hizo. Ameiumba dunia kwa uweza wake, ameuthibitisha ulimwengu kwa hekima yake, na kwa akili yake amezitandaza mbingu.”

Kwa wale waabudu sanamu wa Athene, ambao, kwa kuogopa kwamba wasingeweza kusahau ibada ya mungu fulani na hivyo kupata ghadhabu yake, walikuwa wamejenga madhabahu yenye maandishi, “Kwa Mungu Asiyejulikana,” Paulo alisema, “Basi mimi namhubiri yeye ambaye ninyi mnamwabudu bila kumjua. Yeye namtangaza kwenu. Mungu aliyumba ulimwengu na vitu vyote vilivyomo.”

Ni jambo la kustaajabisha kwamba mataifa ya kipagani karibu kila mara yamekiri kwamba miungu yao ilikuwa sehemu ya uumbaji, na kwamba wamekuwa na wazo gumu la mungu mwingine nyuma yao, na juu yao, ambaye alikuwa Muumba. Kama wanadamu wangeishika Sabato katika roho yake ya kweli sikuzote, ibada hii ya uwongo isingewezekana. Kila juma wanadamu wote wangekumbuka uhakika wa kwamba Mungu wa pekee wa kweli na Baba wa wote alikuwa Muumba. Hivyo wangeendelea na ibada ya Mungu mmoja, Baba mmoja.

Ilikuwa iwe siku kwa akili zote kupanda pamoja ngazi hiyo ya dhahabu, na kupata ushirika wa furaha pamoja ndani yake. Asema mtunga-zaburi, katika wimbo huo wa siku ya Sabato: “Wewe, Bwana, umenifurahisha kwa kazi yako, nitashangilia kwa kazi ya mikono yako. Ee Bwana, jinsi yalivyo makuu matendo yako! Na mawazo yako ni ya kina sana.” Hii ndiyo roho ya kweli ya siku ya Sabato—siku ya kusahau ulimwengu na mahangaiko yake, huku nafsi pamoja na nafsi tunapaa ili kupumua hewa safi ya vilele vya mbinguni.

Kumekuwa na njia mbili tu-iliyonyooka na nyembamba, inayoongoza juu; na njia pana, inayoelekea chini. Wanadamu wanapomwabudu muumba, kazi yake

inawazunguka pande zote, ili kuonyesha kwamba yeye yuko juu kuliko ndoto yao kuu juu yake.

Kuna maarifa yasiyokuwa na kikomo katika kila jua na nyota na sayari katika kila jani na mmea na maua, ambayo mwanadamu hawezi kuelewa. Ikiwa akili haiwezi kufahamu kazi, inawezaje kumwelewa mfanyakazi? Inawezaje kufanya zaidi ya kusema kwa ibada ya unyenyekevu, “Matendo yako ni makuu na ya ajabu, Bwana Mungu Mwenyezi?” Ni lazima ikumbukwe kwamba ubora wake wa juu zaidi kwake bado ni wazo tu, na mungu huyo yuko juu sana na mkuu zaidi. Kama kwa kutazama tunabadilishwa kuwa sura yake, hadi tufikie karibu na ubora huo, tunaweza sasa kujenga bora zaidi na kweli zaidi. Na hivyo nafsi inainama kwa kukimbia kwingine, daima juu, juu, kutoka imani hadi imani, kutoka utukufu hadi utukufu, mpaka, kupotea katika umbali usio na kikomo wa utukufu, tunabadilishwa kikamilifu katika sura yake.

Kwa jinsi hiyo tunavyotakaswa kwa njia ya kweli yake, hatuwi wamoja naye tu, bali sisi kwa sisi. “Uwatakase kwa ile kweli; ili wote wawe kitu kimoja; kama wewe, Baba, ulivyo ndani yangu, nami ndani yako, hao nao wawe ndani yetu.” Haya ni maneno ya Yesu, na hii ndiyo roho na lengo la ibada yote ya kweli. Kadiri tunavyomkaribia ndivyo tunavyokaribiana; kadiri tunavyozidi kummiliki yeye kama Baba yetu, ndivyo tunavyozidi kumilikiana sisi kwa sisi kama kaka na dada, mpaka kazi itakapokamilika, Yesu anasema, “Siku ile mtajua ya kuwa mimi ndani ya Baba yangu, nanyi ndani yangu, nanyi mko ndani yangu. mimi ndani yako.”

Ah, ni umoja gani wa furaha? Hii ndiyo njia inayoongoza juu, katika furaha inayoongezeka kila mara, kwa Mungu. Hii ndiyo sababu Baba alisema kuhusu njia yake, “Nawe utafanya.” “Kwa nini” ilikuwa upendo, kwa maana Mungu ni upendo.

Lakini kuna njia nyingine ambayo wanaume wamezoea kutembea kila wakati. Wamekiabudu na kukitumikia kiumbe zaidi ya Muumba. Hawakusimama tu, katika kupaa, kuabudu vilivyoubwa, lakini wameashiria vilivyoubwa kwa kazi za mikono yao wenyewe, na kisha kuabudu bora yao wenyewe kama inavyowakilishwa hivyo. Hivyo walikataa kwanza kumtukuza Mungu kama Mungu, kwa kumwamini yeye kuwa bado yuko juu zaidi na bora zaidi ya dhana yao ya sasa juu yake, na hivyo kutembea mbele na juu katika nuru ya ufunguzi wa ukweli wake. Kinyume chake, kwa kujidai kuwa na hekima kupita kiasi hata kutembea hivyo, walifanya yale ambayo wanadamu hufanya kila mara wanapoandika kanuni zao za imani—walisema mioyoni mwao,

“Yeye hayuko juu kuliko kumjua kwetu sasa; na hivyo wakawa wapumbavu kwa kuabadili utukufu wa Mungu asiye na uharibifu kwa mfano wa sura ya kwanza kama mtu anayeharibika, kisha kwa ndege, na wanyama wa miguu minne, na vitambaavyo, chini, chini, hadi kwa nyoka wa zamani, ambaye ni ibilisi na shetani.

Hivyo Shetani aliwekwa mahali pa Mungu; na watu, kwa kuabudu, badala ya kuongozwa juu kwa umoja ndani yake, waliongozwa chini kwa upotovu wote na ugomvi, wenye chuki na kuchukiana, hata mkono wa kila mtu ukawa dhidi ya jirani yake, na mawazo ya mawazo ya mioyo ya watu. Ilikuwa mbaya na mbaya tu siku zote. Hii ilikuwa njia ya kushuka ambayo ilisababisha taabu na kifo. Mungu alijua kabla matokeo ya kila hatua. Hii ndiyo sababu alisema katika amri ya pili ya kozi hii. “Usifanye.” “Kwa nini?” ilikuwa upendo, kwa maana Mungu ni Upendo.

Kwa sababu hiyo hiyo amri ya tatu ya Dekalojia inaamuru matumizi ya heshima ya jina la Mungu, ili jina hili takatifu liweze kuwa na nguvu ya ajabu ya kuzaa ndani yetu mawazo ya juu na ya kweli ya kitu kinachoitwa, na hivyo kutuina kwenye umoja na yeye na kila mmoja. Kati ya njia hizi mbili, moja inayoongoza daima juu kwenye urefu usio na kikomo wa maisha na furaha na utukufu, nyingine kushuka chini kupitia giza hadi kifo, Mungu aliweka utaratibu wa Sabato. Kusudi lake lilikuwa kuzuia njia ya kuelekea chini, na kugeza miguu ya wanadamu kuelekea juu.

Kwa hili inaweza kuonekana mpango mbaya wa Shetani katika kung’oa taasisi hiyo kutoka mahali pake na kuweka ile ya uwongo badala yake. Kama vile Sabato ya kweli ni ukumbusho wa uwezo wa Muumba wa kutuina milele juu kwake, vivyo hivyo Sabato ya uwongo ni ishara ya nguvu ya uumbaji (ya yeye ambaye alifikiria ndani yake kujinua juu ya kila kiitwacho Mungu au anayeabudiwa) kutuburuta chini hadi kufa. Ni njia gani tutapita, njia ya upendo na mwanga na utukufu, au njia ya giza, mifarakano na kifo?

11. Muundo wa Sheria

“Kama ulimwengu ulivyo amri yako,
Upendo wako ni mwingi kama wa milele;
Kweli yako itasimama imara kama mwamba,
Pale miaka mingi itakapokoma kusonga.”

-- Isaac Watts

Jedwali la kwanza la sheria liliundwa, kwa kuwaweka wanadamu katika ibada ya Mungu mmoja aliye Baba, ili kuwaunganisha katika familia moja na kuwainua juu zaidi na zaidi, katika utambuzi wa furaha na amani yote iwezekanayo.

Jedwali la pili la sheria liliandikwa kwa kidole kilekile, na lilitoka moyoni mwa Baba yule yule mwenye upendo. Ni kauli yake tu ya kanuni chache fupi ambazo zinaweka msingi wa umoja wa familia na furaha inayowezekana katika uhusiano wa mwanadamu na mwanadamu. Hii ni dhahiri sana kuhitaji hoja yoyote. Hata sheria ya kiraia inatekeleza, kwa kiasi fulani, uzingatiaji wa nje wa barua ya kanuni hizi kama msingi wa jumuiya ya kiraia. Juu ya uadhimishaji kama huo wa nje, mashirika ya kiraia hujikita, na bila hivyo muundo mzima wa kijamii unaweza kuporomoka.

Tofauti kati ya ustaarabu na ushenzi kabisa wa aina mbaya zaidi ni tofauti tu inayowezekana na uzingatiaji wa nje kama huo. Wakati watu wengi, kwa hiari yao wenyewe, angalau kwa nje, wanazishika amri hizi, na, kuunganishwa pamoja kuunda ushawishi wenye nguvu ya kutosha kuwadhhibiti walio wachache, basi, na sio hadi wakati huo, ustaarabu unawezekana. Lakini ikiwa tofauti kubwa kati ya ustaarabu na ushenzi inatokana na utii wa nje wa andiko la sheria hiyo, hata utunzaji huo kulazimishwa juu ya wachache, ni nini kinachoweza kusemwa juu ya furaha inayoweza kutokea katika hali hiyo bora ambapo wote, kwa uhuru wao wenyewe wataishika si andiko tu, bali pia roho ya sheria? Ni urafiki wenye furaha kama nini, usalama na uhakika ulioje kwa wote! Kwa kweli, huenda wakaaji wa nchi hiyo ‘wakakaa nyikani salama, na kulala msituni. Kwa kadiri tu tunavyoinuka juu ya utunzaji wa nje tu katika ule wa kiroho, ndivyo tunavyoinuliwa juu ya ule wa kiraia ndani ya Ukristo.

Ilikuwa ni kwa njia ya Yesu Kristo kwamba Roho Mtakatifu alitolewa kwetu, kuandika torati, si kwa herufi tu, na katika vibao vya mawe, bali katika roho, na katika mbao za mioyo ya nyama. Katika haya yote, Mungu hakuwa na furaha yake tu bali furaha ya watoto wake. Wawili hao walikuwa wanafanana, kwa maana Mungu ni upendo. Narudia kusema: Raha ya juu kabisa ya Mungu inafanana na furaha ya juu zaidi iwezekanayo ya viumbe wake wote. Familia yenye furaha zaidi, vitu vingine kuwa sawa, ndiyo inayowaheshimu zaidi baba na mama. Mwandishi anakumbuka familia chache kama hizo, ambamo amebahatika kukaa kwa muda, -- anazikumbuka kama chemchemi katika jangwa la maisha, kama mahali penye uangavu ambapo mbingu imeshuka na kuigusa dunia hii. Ikiwa utii kwa kanuni hii utafanya familia moja kuwa na furaha, si mbili? Si watatu? Si yote? Hii ndiyo sababu Mungu aliamuru.

Amri, “Usiue,” ambayo, katika roho, inamaanisha, usichukie, inalinda furaha ya kuishi.

“Usizini,” hulinda furaha takatifu ya uhusiano wa kifamilia.

“Usiibe,” hulinda haki na furaha ya mali.

“Usishuhudie uongo.” Hii inalinda haki ya mali, na furaha ya urafiki na sifa.

“Usitamani,” inakataza kutunza chembechembe ya kwanza ya tamaa inayoongoza kwenye uovu wote na taabu zote.¹

Ni kwa umakini jinsi gani Baba yetu alivyo mwangalifu kwetu! Jinsi anavyotamani furaha yetu yote iwezekanayo! Huu ni msukumo wa mapenzi.

Kwa sababu ya uvunjifu wa kanuni hizi dunia imegawanyika kuwa maskini, pamoja na mapambano yasiyo na mwisho ya kuchosha maisha; na matajiri, kwa kuhangaishwa na dhahabu isiyohesabika;, - wasiwasi na machafuko katika hali zote mbili, badala ya kushiba na raha kwa wote. Kwa sababu ya ukiukwaji wa kanuni hizi ulimwengu hautuwekei furaha hata moja ambayo ni hakika, wala tumaini moja ambalo haliwezi kudanganya, wala raha moja isiyounganishwa na maumivu yake yanayoweza kutokea. Uvunjaji wa amri hizi umefanya magereza yetu, hifadhi zetu za wendawazimu kuwa za lazima, na nyumba zetu maskini; umeweka kufuli sio tu kwenye nyumba na maduka yetu, lakini kwenye mioyo yetu pia.

Ni mara ngapi tunalazimika kutembea peke yetu na wapweke, ingawa katikati ya umati na umati wa watu! Hakuna jicho la mwanadamu linaloona huzuni zetu au kuhurumia furaha yetu; Hekalu takatifu la moyo huwekwa wazi kwa ajili ya miguu ya ajabu tu, sisi wenyewe ndio waabudu pekee kwenye kaburi la kumbukumbu zake. Ikiwa, labda, kwa rafiki fulani anayeaminika, mlango wa nje umeachwa kwa muda mfupi, umefungwa na kuzuiwa kwa haraka, ili mkono fulani wa mhasiriwa unyang’anywe, kwa macho machafu, picha kutoka ukutani au sanamu kutoka kwenye nafasi yake.

Ah, ni tofauti jinsi gani maisha haya tunayolazimishwa kuishi hapa, kwa sababu ya dhambi, na yale ambayo yangewezekana kama kanuni hizi zingekuwa kanuni ya utendaji wa mwanadamu! Kweli, Roho Mtakatifu, tukimalika, atafanya hekalu la moyo huu kuwa makao yake, na hata sasa ataijaza na kuijaza kwa nuru ya ulimwengu huo mwingine, ambapo maadili na

¹ Tazama pia kitabu Life Matters – *The protection of the channel of blessing* ukurasa 119-128 kinachopatikana katika www.fatheroflife.info

matarajio yetu yote yatatimizwa, na zaidi ya kutimizwa ndani yake. Bado moyo utatamani huruma ya mwanadamu. Je, Yesu katika saa ya kumkaribia Mungu zaidi, hakuwafikia akiwa na shauku ya kibinadamu kwa wanafunzi wake, na kusema, “Baba, nataka hao ulionipa nao wawe pamoja nami nilipo?”

Ulimwengu unaishi kwa kumpuuza wazi roho, ikiwa sio andiko la kanuni hizi - kuishi katika husuda na wivu, katika ugomvi na mapambano ya majivuno, chuki na kuchukiana. Lakini Yesu Kristo asema hivi kuhusu kanisa lake, “Wao si wa ulimwengu, kama mimi nisivyo wa ulimwengu.” Wamechaguliwa kutoka katika ulimwengu, kuwa na sheria hii iliyoandikwa mioyoni mwao, na kutembea katika njia kuu ya utakatifu pamoja naye. Njia hiyo ndiyo njia ya amani, kwa maana Yesu ndiye Mfalme wa Amani. Kila hatua ya njia itawaleta sio tu karibu na Mungu, lakini karibu zaidi kwa kila mmoja.

Hata hapa waliokombolewa na Bwana wanaweza kuonekana wakirudi, na kuja Sayuni kwa nyimbo na furaha ya milele juu ya mioyo yao. Lakini huzuni zikija, sisi pia, tutabeba huzuni za sisi kwa sisi, na “moyo kwa mioyo yetu, tatalinda vivuli mpaka mawingu yamekwisha.” Hii ndiyo kanuni inayoweka msingi wa sheria—hamu ya upendo ya Baba ustawi na furaha ya watoto wake. Kila nukta na nukta ndogo iliamriwa na upendo, kwa maana “Mungu ni upendo.”

Hapa tumeweka msingi ambao mafundisho ya kwamba hatupaswi kutunza sheria hayawezi kamwe kutugusa; sasa tunajua kwa nini sheria haiwezi kamwe kubadilika; ni kwa sababu upendo wake haubadiliki kamwe. Ni yeye yule jana, leo, na hata milele; naye ametupenda kwa upendo wa milele. Yesu anasema, “Ni vyepesi zaidi mbingu na dunia kupita kuliko hata nukta moja ya torati kutoweka. Hili halileti mkanganyiko; ni kauli rahisi ya ukweli ambayo tunaweza kuielewa. Kulikuwa na wakati ambapo mbingu na dunia hazikuwepo. Inafikirika kwamba wakati unaweza kuja tena ambapo havingekuwepo. Mungu aliyewaumba angeweza kuwaangamiza. Hili ni jambo la kufikirika, lakini ni jambo lisilowazika kabisa kwamba ulimwengu wowote ule uliwahi kutokea au ambao ungeweza kuwepo, wenye watu wenye akili, ambapo utii wa kanuni hizi haungeongoza kwenye furaha, na kutotii kwao kwenye taabu na kifo.

Haifikiriki kwamba Mungu anaweza kuwa na wazo moja la haki katika Jupita, na jingine katika Zohali, na jingine mahali pengine. Yeye ni Mungu yule yule, si jana tu, leo na hata milele, bali, kama kila mahali kwa wakati, vivyo hivyo kila mahali, angani, kutoka katikati ya vituo hadi ukingo wa nje wa serikali yake ya kiadili kwa viumbe wake wote wanaowajibika kiadili. Kwa vile Nchi

tofauti za Muungano wetu zinatawaliwa na sheria ile ile ya Shirikisho kutoka makao makuu, ndivyo walimwengu wote wanatawaliwa kutoka kwenye kiti chake cha enzi. Sabato yao inaweza isikubaliane na yetu kwa wakati kamili, lakini kanuni ni ile ile. Yeye ambaye aligundua mpango wa ua aligundua mpango ambao unapita katika ufalme wote wa maua. Kuna karibu kutofautiana kwa tofauti, ni kweli, lakini bado mpango huo ni uleule. Kwa hivyo mpango wa mnyama hupitia ufalme wote wa wanyama, na juu ya ukweli huu, sayansi ya wanyama ya kulinganisha imeanzishwa.

Biblia inatupatia, kwa lugha rahisi, mpango wa Mungu katika kuumba malimwengu, na kuyafanya kujawa watu, na kuwaleta chini ya serikali yake ya maadili. Kunaweza kuwa na tofauti kwa undani, lakini kanuni ni moja. Hata Mungu mwenyewe hangeweza kubadili sheria na bado kuwa Mungu. Neno “Mungu” lina maana nzuri. Mwenyezi Mungu ndiye Mwema mkuu, mwenye kukumbatia yote. Kama ndani yake zimo hazina zote za hekima na maarifa, na elimu yote ya kweli ni kumtafuta; hivyo ndani yake mna wema wote, na kuwa na wema wote ni kuwa kama yeye. Sheria ni rekodi ya wema wa Mungu, wa tabia ya Mungu; kwa hiyo, kama vile Daudi asemavyo, “ni mkamilifu, kama yeye alivyo mkamilifu.” Sulemani anaposema, “Mche Mungu, nawe uzishike amri zake; kwa kuwa huo ndio wajibu wote wa mwanadamu,” ni njia nyingine tu ya kusema kwamba wajibu wote wa mwanadamu ni kuwa kama Muumba wake. Uhai wa Mungu, kuhusu kanuni za maadili, umeandikwa katika sheria hiyo, na uliishi duniani na Yesu Kristo.

Kwa vile sheria hiyo ni mapenzi ya Mungu na tabia ya Mungu, hata yeye hawezi kuibadilisha bila kujibadilisha yeye mwenyewe. Lakini kwa vile anajumuisha wema wote sasa, hawezi kujibadilisha bila kubadilika kuwa mbaya. Lakini kwa Mungu kuwa mwovu kungekuwa kwa yeye kuacha kuwa Mungu, kwa maana neno “Mungu” linamaanisha mwema. Iwapo Mwenyezi Mungu mwenyewe angebadilika, na kuamrisha yale aliyoyakataza, na kukataza aliyoyaamrisha, basi haingeweza kubadili mielekeo ya msingi ya kanuni hizo kuwa furaha au huzuni. Ingembadilisha Mungu kuwa mfano wa uovu wote, badala ya mema yote. Wakati huo angekuwa akifanya kazi kwa ajili ya taabu ya watoto wake wote, kama ambavyo sasa yuko kwa ajili ya furaha na shangwe yao. Wakati huo ingekuwa kweli kwamba Mungu alikuwa chuki, kama ambavyo sasa ilivyo kweli kwamba Mungu ni upendo.

Hoja nzima ya uthabiti kamili na udumifu wa sheria ya Mungu inategemea ukweli wa hali ya juu. Kwa kuwa haiwezekani kabisa kuwaza kwa akili ya mwanadamu kwamba kunaweza kuwa na ulimwengu ambapo, au wakati

ambapo, mbili na mbili zingekuwa tano badala ya nne, kwa hivyo ni jambo lisilowazika kwamba kunaweza kuwa na ulimwengu ambapo, au wakati, ambapo kanuni hizi, kama zikitiiwa, hazingeongoza kwenye umoja na furaha, na kama zingepuuzwa, kwenye migawanyiko, mifarakano, taabu, na ugomvi. Wanasoma juu ya upendo, na upendo haupungui kamwe. “Kama kuna unabii, utashindwa; zikiwapo lugha, zitakoma; yakiwapo maarifa, yatatoweka; lakini katika mapambazuko ya siku ile angavu zaidi, ambayo kabla maarifa ya mambo ya sasa yatatoweka kama nuru ya mshumaa mbele ya jua linalochomoza, upendo utakuwa kanuni ya utendaji kwa wote; na hizi ndizo kanuni za upendo.

12. Jinsi Mwanadamu Asivyomwelewa Muumba Wake

“Hakuna mkondo kutoka kwa chanzo chake
Inatiririka baharini, jinsi ya upweke kila njia yake,
Lakini baadhi ya nchi ni furaha
Hakuna nyota iliyowahi kuchomoza
Na kutua, bila ushawishi mahali fulani.
Ni nani anayejua dunia inahitaji nini kutoka
kwa kiumbe wa hali ya chini zaidi duniani?
Hakuna maisha yanayoweza kuwa safi katika kusudi lake
na yenye nguvu katika ugomvi wake,
Na maisha yote yasiwe safi na yenye nguvu zaidi kwa hayo.”
--Owen Meredith.

“Mwangwi wetu unatoka roho hadi nafsi.
Na kukua milele na milele.” - Tennyson.

Kuna njia mbili tu maishani za watu kusafiri, hiyo inaongoza juu, kwa furaha inayoongezeka kila wakati, kwa Mungu, na nyingine kushuka chini kupitia giza hadi kifo. Njia ya kwanza ni njia ya sheria ya Mungu. Mara nyingi tunawasikia wanaume wakisema wakati wamefanya jambo lolote la kipekee, “Vema, hiyo ndiyo njia yangu.” Sheria hii ni njia ya Mungu. Ndivyo malaika wanavyotembea, na ndiyo sababu wana furaha. Hii ni sheria ya uhuru. Inafafanua mipaka ya haki za kila mtu. Kutokana na njia yake, wanadamu wanapaswa kuteseka, si kwa ajili ya matendo yao maovu tu, bali kwa ajili ya dhambi za wengine pia, -- sio tu kwamba wanatenda dhambi, bali wamekosewa; kwa njia hii wanaweza kutembea kama ndugu, kwa upatano na umoja na furaha.

Hakuna, na haiwezi kuwa popote katika ulimwengu, furaha yoyote ya kweli isipokuwa ile inayopakana katika kutembea kwa njia hii. Hii ndiyo sababu Mungu katika “Uaminifu na kweli” alitushauri sisi sote kutembea katika njia hii, na mashauri yake ni “ya ajabu katika hekima, na bora katika kutenda kazi.”

Hayo yote na mengi zaidi Daudi aliyaona aliposema, “Heri [au wenye furaha] ni watu wasio na uchafu katika njia yao, waendao katika sheria ya Bwana.” Si ajabu kwamba alisali, kwa kuwa ni pendeleo letu pia kusali hivi: “Ee Bwana, unifundishe njia ya amri zako; nami nitaitunza hata mwisho.” “Unifanye niende katika njia ya maagizo yako; maana mimi napendezwa na mambo hayo.

Wote wanaokengeuka kutoka katika njia hii ni kufuata mashauri ya wasiomcha Mungu kwenye huzuni na kifo. Ilikuwa hivi wazazi wetu wa kwanza walifuata mawaidha ya Shetani; na mbio, ambayo inaweza kuwa imepanda, kabla ya hii, hadi urefu usioelezeka wa utukufu na furaha, imekwenda chini katika taabu na maumivu. Si kwamba mungu husimama juu, na kwa mkono usio na kisasi, wenye kisasi humwaga ghadhabu yake kwa taabu juu ya watenda dhambi; bali ni kuwaacha wajinga ndio kunawaua. Wao ‘wala tu matunda ya njia yao wenyewe,’ na hii ni kwa sababu ‘hawakukubali’ mashauri ya Mungu, na kudharau karipio lake.

Hili ndilo jambo moja ambalo Shetani amewahi kutaka kulificha machoni petu, ili atuharakishe katika njia ya kuelekea chini. Daima ametudanganya kwa ahadi ya raha, lakini kufuata mawaidha yake kulileta maumivu tu. Kisha, akionyesha taabu iliyotokana na matendo yetu wenyewe, alisema, “Tazama, Mungu ana hasira na kulipiza kisasi, la sivyo hangeruhusu hili liwafikie.”

Huenda huzuni yetu si matokeo ya dhambi zetu wenyewe, bali ni dhambi za wale wanaotuzunguka. Mwanadamu sio peke yake, lakini kiumbe wa kijamii. “Hakuna hata mmoja wetu aishiye kwa ajili yake mwenyewe, wala hakuna afaye kwa ajili yake mwenyewe,” Paulo asema; na katika hili kuna kina cha falsafa. Mtu mwenye ubinafsi zaidi anaishi kwa nafsi yake zaidi ya yule asiye na ubinafsi zaidi; tofauti ni tu katika asili ya ushawishi wake kwa wale walio karibu naye. Maisha moja ni baraka na baraka, nyingine ni tishio na laana ya mara kwa mara. Jiwe lililotupwa ziwani husababisha msururu wa miduara inayozidisha na kupanua miduara. Huenda zisionekane kwetu baada ya muda fulani, lakini ikiwa macho yetu yangukuwa makamilifu vya kutosha tu, tunapaswa kugundua kwamba hayakukoma mpaka yatiririshe maji kwenye ufuo wa mbali zaidi.

Biblia mara nyingi huwakilisha wingi wa wanadamu kama ziwa au bahari ya maji. Maisha ya kila mtu ni puto lililotumbukizwa kwenye bahari yake. Kwa mema au mabaya, kwa furaha au huzuni, ushawishi wake huzunguka kutoka kwa roho hadi roho katika miduara inayopanuka kila wakati, ambayo haikomi hadi ukingo wa nje wa maisha ya mwanadamu ufikiwe. Hatuwezi kuishi na kufikiria na kutenda peke yetu. Sisi ni sehemu ya jumla kubwa, na maisha yetu huathiri maisha yote.

Humo ipo dhuluma mbaya ya uovu. Sio Yesu peke yake aliyeteseka, asiye na hatia kwa ajili ya wenye hatia. Sisi sote tunapaswa kubeba dhambi na huzuni za wale wanaotuzunguka. Mungu alijua hili wakati katika upendo alionyesha njia sahihi. Shetani alijua wakati katika chuki mbaya kwa Mungu alimwongoza mwanadamu kwenye njia ya kuelekea chini. Sasa, akitazama, anagundua baadhi ya watu maskini wasio na hatia wanaoteseka kwa uchungu matokeo ya dhambi za wale walio karibu naye. Moyo wenye huzuni hutafuta kuinuka katika imani inayotetemeka hadi faraja ya fahamu kwamba Mungu ni upendo. Lakini Shetani ananong'ona, "Umefanya nini hata ukateseka hivi? Je, ni udhalimu kiasi gani kwa Mungu kuruhusu hili? Hakika hawezi kukupenda, au asingekuwa hivyo." Hivyo Shetani huwa anamshtaki Mungu kwa matokeo ambayo yamekuja kwa wanadamu kutokana na kukataa shauri la Mungu. Si ajabu Yakobo anatushtaki; "Ndugu zangu wapenzi, msikose. Kila kutoa kuliko kwema, na kila kitolewacho kilicho kamili, hutoka juu, hushuka kwa Baba wa mianga; kwake hakuna kubadilika-badilika, wala kivuli cha kugeuka-geuka.

Shetani daima amekuwa akiwaongoza wanadamu kukosea hapa, na hivyo amewapofusha wasiuone upendo wa Mungu, na kuzaa ndani yao chuki kwa Mungu, badala ya upendo. Tumeona kwamba upendo kwa Mungu, Baba mmoja, ulitia ndani upendo kwa wanadamu, watoto wake, na kwa hiyo ni utimilifu wa sheria yote. Kwa hiyo chuki kwa Mungu ni pamoja na chuki kwa viumbe vyake vyote, na ni uvunjaji wa sheria nzima. Kwa njia ya dhambi huzuni na kifo vilikuja juu ya wote. Kupitia huzuni na mateso lilikuja wazo kwamba Mungu ana hasira, na anatuadhibu sisi bila haki, wasio na hatia pamoja na wenye hatia. Hivyo ikaja ndani ya moyo wa mwanadamu chuki badala ya upendo. Lakini chuki inaongoza kwenye dhambi zaidi, -- kwa kweli, kwa kuvunja kila kanuni ya sheria ya Mungu. Kwa hiyo, kupitia chuki ilikuja dhambi nyingi zaidi, na kupitia dhambi kuteseka zaidi, na kupitia mateso kuchukiwa zaidi, na kupitia chuki dhambi zaidi; na ulimwengu ukaendelea kusokota duara la giza la chuki inayoongezeka kila mara, na dhambi inayoongezeka, na huzuni inayoongezeka, yenye chuki na kuchukiana, mkono

wa kila mtu dhidi ya jirani yake, mawazo yao ni mabaya tu, na uovu daima. Huu ni mwenendo wa dhambi unaolimbikizwa.

Zaidi ya hayo, kupitia dhambi kulikuja urithi mbaya. Wanaume walizaliwa na mwelekeo wa kufikiria vibaya na kufanya vibaya. Kupitia hili kulifuata mazingira maovu, yakitoa ushawishi wake kwa uovu juu ya mtoto tangu wakati wake wa mwanzo wa kufahamu. Hivyo kila kuzama zaidi kwa nafsi katika dhambi kulileta urithi mbaya zaidi, na hii ilileta mazingira mabaya zaidi, na haya yakawaletea wanadamu dhambi kushusha zaidi kiwango cha urithi na mazingira. Ah, hii ilikuwa njia ya kushuka hadi kifo!

Na Shetani wakati wote alikuwa akidai taabu hizi zote kwa usahaulifu wa Mungu kwetu, au kwa chuki yake na ghadhabu yake. Ni ajabu kama nini kwamba wanadamu walipoteza ujuzi wa Mungu wa kweli! Ni ajabu gani walimshusha chini hadi kuwa mfano wa uovu wote, badala ya mema yote. Hivyo kumweka shetani mahali pa Mungu! Na ndivyo walivyofanya, kwa maana upagani wote ulikuwa kwa sehemu ya ibada ya shetani. Paulo asema, “Vile wavitoavyo sadaka wavitoa kwa mashetani, wala si kwa Mungu.” Hivyo wanadamu walitengwa na Mungu. Si kwamba Mungu aliacha kuwapenda, bali waliacha kumpenda mungu; na wakiacha kumpenda Baba mmoja, wakaacha kupendana wao kwa wao. Dhambi ilijenga ukuta mrefu, au kizigeu, kati ya mwanadamu na Mungu, na kati ya mwanadamu na mwanadamu.

Mungu hahitaji kupatanishwa na mwanadamu, kwa kuwa, kama upendo wa mama, upendo wake hutufuata sikuzote, hata tunapokuwa katika njia iliyoshuka, tukitafuta kuturudisha kwake. Lakini mwanadamu anahitaji kupatanishwa na Mungu. Kwa namna fulani lazima kuwe na upatanisho uliofanywa. Si kwamba ghadhabu ya Mungu lazima itimizwe, ili kwamba atazame kwa upendeleo kumchukiza mwanadamu, bali kwamba upendo wa Mungu lazima uonekane wazi, licha ya kuwepo kwa mateso na dhambi, kwamba watu watageuza mioyo yao kumwelekea yeye kama ua. kuelekea jua. Nguvu ya jua kuipasha joto dunia baada ya usiku wa tufani ni uwezo wake wa kuangaza ukungu na giza, ili watu wauone uso wake mtukufu. Kwa hiyo uwezo wa Mungu wa kutia joto mioyo yenye baridi kali ya wanadamu katika upendo na maisha mapya ni nguvu yake ya kuangazia ukungu na giza ambalo karibu kupenyeka ili wanadamu wamwone jinsi alivyo na kujua kwamba Mungu ni upendo.

Hii ni kazi ya Kristo, Jua la Haki. Jinsi anavyoitimiza nitatafuta kuonyesha katika sura zinazofuata. Hebu tumsifu hapa, kwamba upendo wake haukutuacha tulipokuwa tunatangata kutoka kwake; lakini hata tulipokuwa

wafu katika dhambi, kwa ajili ya pendo lake kuu alilotupenda, alituhisha pamoja na Kristo, ili kwa udhihirisho huu wa neema yake isiyostahiliwa tupate kuokolewa. “Mungu aliupenda ulimwengu sana.” Neno “ulimwengu” hapa ni cosmos, ambalo linamaanisha utaratibu, maelewano, mpangilio. Lakini ulimwengu ulikuwa nje ya utaratibu, na nje ya maelewano, karibu machafuko badala ya cosmos. Mungu aliumba ulimwengu kwa mapenzi yake, kwa utukufu wake; lakini sisi sote tulikuwa tumefanya dhambi na kupungukiwa na utukufu wa Mungu. Bora yake ya juu ilikuwa bado haijafikiwa ndani yetu. Chochote kilichopungukiwa na upendo wa Mungu kingetuacha kwenye hatima yetu, -- maangamizo yasiyo na tumaini ya kilele cha mielekeo ya kushuka chini ya huzuni na dhambi.

Hapa upendo wa Mungu ulitutazama, si jinsi tulivyokuwa, bali jinsi tunavyoweza kuwa. Alituona, si katika giza la dhambi ya sasa, bali katika nuru tukufu ya wakati ujao unaowezekana. Chini ya machafuko hayo aliona ulimwengu—kila kiumbe katika umoja uliobarikiwa kikisema, “Baraka, na heshima, na utukufu, na uweza, una yeye aketiye juu ya kiti cha enzi, na Mwana-Kondoo hata milele na milele.” Upendo wake ulitushikilia. bado, na akamtoa Mwana wake ili kuleta uwezekano huu ndani yetu. Paulo anazungumza juu ya hili anaposema, “Nahesabu mateso ya wakati huu wa sasa kuwa si kitu kama ule utukufu utakaofunuliwa ndani yetu.

Upendo huu wa Mungu ni nini lakini upendo wa baba na mama ambao hufuata mtoto mpotovu katika upotovu wake wote - humfuata ingawa ulimwengu umemwacha na kumtupa, kila wakati kuamini katika wakati ujao unaowezekana kwake ambao ulimwengu hauoni. na daima kutafuta, kwa karibu upendo usio na mwisho na hamu, kuleta hilo linalowezekana ndani yake? Hivi ndivyo Mungu anamaanisha anaposema, Mama anaweza kumsahau mtoto wake, lakini mimi sitakusahau wewe.

Inafariji jinsi gani kujua kwamba anatutazama sasa hivi, bila kutazama dhambi zetu na machafuko ya tamaa za kibinadamu na ubinafsi unaotawala ndani yake, lakini bado anatazama uzuri kamili wa tabia ambayo alituumba, na ambayo anatafuta daima. toa ndani yetu! Ah! Huu ni upendo, kwa maana Mungu ni upendo! Kama vile alivyoambia bahari yenye dhoruba, vivyo hivyo kwa roho iliyochafuka sana Yesu hungoja, na kungoja kwa upendo, kusema, “Amani, tulia”-inangoja tu jicho lililoinuliwa la imani na tumaini linalolia, “Bwana! hujali kwamba tunaangamia?”

13. Upatanisho

“Kwa sababu hiyo nampigia magoti Baba wa Bwana wetu Yesu Kristo, ambaye jamaa yote ya mbinguni na duniani inaitwa.” -Paulo

Neno “upatanisho” lina maana ya hali ya kuwa pamoja. **Dhambi ilikuwa imeleta taabu, na taabu ilikuwa imeleta kutoelewa tabia ya Mungu.** Hivyo wanadamu walikuwa wamefikia hali ya kumchukia Mungu badala ya kumpenda; na kumchukia yeye, Baba mmoja, watu pia wakamchukia mwanadamu, ndugu yao. Hivyo, badala ya familia moja na Baba mmoja, wanadamu walitenganishwa na Mungu na kila mmoja wao, na kuwekwa kando na chuki na ubinafsi. Lazima kuwe na upatanisho.

Upatanisho unaweza kufanywa tu kwa jinsi Mungu anavyofunua upendo wake, licha ya dhambi na huzuni, kwamba mioyo ya wanadamu itaguswa kwa huruma; na wao, wakiwa wamekombolewa kutoka katika upotovu wa Shetani, wapate kuona jinsi walivyomwelewa kwa ukamilifu na kwa kutisha yule Mungu, na hivyo kumdharau Roho wa neema yake. Hivyo waweza kuongozwa, kama ndugu wanaorudi, warudi katika nyumba ya Baba katika umoja wenye furaha.

Upatanisho sio kutuliza ghadhabu ya Mungu, ili watu wathubutu kuja kwake, lakini ni kufunua upendo wake, ili waje kwake. Hakuwa Kristo akimpatanisha Mungu na ulimwengu, bali Mungu katika Kristo akiupatanisha ulimwengu naye. Haijasemwa popote kwamba Mungu alihitaji kupatanishwa nasi; asema, “Sikukuacha, bali wewe umeniacha.” Na Paulo asema, “Nawasihi kwa ajili ya Kristo, Kwa kupatanishwa na Mungu.” Swali hili ndilo lililohitaji kujibiwa: Inawezaje kuwa kwamba Mungu ni Baba yetu, na kwamba yeye ni upendo, wakati tunateseka sana, na mara nyingi bila haki, na bado hakuna sauti inayovunja ukimya, hakuna mguso wa Baba hututuliza huzuni? Swali lilipaswa kujibiwa na Mungu, kwa njia ya Kristo, akivunja ukimya, na kupitia kwake kuponya wagonjwa, na kufufua wafu, unabii wa wakati ambapo, nguvu za Shetani zikivunjwa, machozi yote yatafutwa.

Hivyo ilifunuliwa kwamba taabu haikuwa mapenzi ya Mungu, matokeo ya ghadhabu yake, bali kwamba yalikuwa ni mapenzi ya shetani, matokeo ya dhambi. **Maisha yote ya Kristo, kutoka kwenye hori ya Bethlehemu hadi msalaba wa Kalvari, yalikuwa maisha ya upendo usiotiwa doa, usioghoshiwa.** Lakini Kristo alikuwa nani? Neno hilo linamaanisha “mpakwa mafuta.” Alikuwa mpakwa mafuta wa Mungu, aliyetiwa mafuta na Roho wa

Mungu ili kuishi maisha ya Mungu duniani. Malaika akasema: “Nao watamwita jina lake Emanueli, yaani, MUNGU PAMOJA NASI.

Ah, ndiyo! Kulikuwa na miungu ya kutosha kabla ya Yesu kuja kuufunulia ulimwengu uliopotea maarifa ya Baba. Katika Misri ilisemwa wakati mmoja kwamba ilikuwa rahisi kupata mungu kuliko mtu; walikuwa wengi sana. Shida ilikuwa, hakuna hata mmoja wao aliyekuwa “Baba yetu.” Hawakuwa hata mmoja wao “pamoja nasi.” Wote walikuwa miungu mbali mbali na katika giza, na hakuna hata mmoja wao aliyependa nafsi ya mwanadamu. Kulikuwa na miungu ya vita, na miungu ya dhoruba, na miungu ya tamaa, na wizi, na karamu za ulevi, mpaka kila tamaa mbaya na hasira ya nafsi iliyopotea ilifanywa kuwa miungu na kuabudiwa, ili kuivuta nafsi chini zaidi katika dhambi na matokeo mabaya. Kulikuwa na mungu katika mawingu wa kufyatua mishale ya umeme wa hasira; mungu katika bahari ya kurusha mawimbi juu, na kuvunja meli zilizobeba maisha ya binadamu; mungu katika nchi kuitetemesha kwa hofu, na kumwaga lava kutoka juu ya mlima, na kuiharibu miji iliyo chini yake; mungu kila mahali kwa ghadhabu na uharibifu; mungu kila mahali ambaye lazima ghadhabu yake itolewe kwa dhabihu fulani ya umwagaji damu; mungu kila mahali lakini daima yuko mbali sana kufikiwa na maombi ya imani inayotetemeka, akiinuka kutoka kwa roho zinazoteseka.

Lakini Yesu alipokuja, alikuwa Mungu pamoja nasi—pamoja nasi katika huzuni, kwa maana alikuwa mtu wa huzuni na ajuaye huzuni; pamoja nasi kwa furaha, kwa maana yeye naye aliifurahia karamu ya arusi; pamoja nasi katika utoto, kwa kuwa alikuwa mtoto, na hata maombi ya mtoto yanaweza kufikia moyo wake; pamoja nasi katika ujana, kwa maana anajua njia zake zote zinazoteleza, hofu zake zote za kutisha, ambazo zinachukua kimya kimya mahali pa dhana za muda mfupi za maadili yake ya juu, na matumaini makubwa yasiyotimizwa; pamoja nasi katika umaskini, kwa maana hakuwa na pa kulaza kichwa chake; pamoja nasi katika kazi na uchovu, kwa maana alikuwa seremala, na mwana wa seremala; pamoja nasi katika mateso, kwa maana aliongozwa kama mwana-kondoo machinjoni; pamoja nasi katika saa ya huzuni ya kuagana mwisho na wapendwa, kwani je, pale msalabani hakumwambia Yohana, “Tazama mama yako”? pamoja nasi imani yetu inapokaribia kupungua, kwa maana yeye pia hakusema kwa uchungu wa roho, “Mungu wangu, Mungu wangu, mbona umeniacha? Pamoja nasi katika bonde la giza la mauti, kwani yeye “vivyo hivyo alishiriki katika lile bonde; ili kwa njia ya mauti amharibu yeye aliyekuwa na nguvu za mauti, yaani, Ibilisi.” Ah, ndiyo! Alikuwa “Emanueli, ambayo ikifasiriwa ni, Mungu pamoja nasi.”

Jinsi uwongo wa shetani unavyokimbia tunapomwona Mungu akifunuliwa katika Yesu Kristo! Jinsi nafsi iliyotengwa inarudi kwenye makazi yake ya asili, na kupatana na Mungu! “Naam, shomoro amepata nyumba, na mbayuwayu amejipatia kiota, ambapo pa kuweka makinda yake, madhabahu zako, Ee Bwana wa majeshi, Mfalme wangu, na Mungu wangu.” Ni ajabu kama nini kwamba Paulo aliyebwa hivi karibuni aliwahubiria waabudu-sanamu Waathene ukweli wa kwamba Mungu hayuko mbali na kila mmoja wetu! Alipata jambo hilo katika safari ya kwenda Damasko, nuru ilipomulika kumzunguka, na sauti ikasema, Sauli, Sauli, mbona unaniudhi?

Mng'aro wa ukweli huu mtukufu ulikuwa umepewa waaminifu katika siku zote zilizopita. Ilikuwa hivi kwamba Henoko alikuwa ametembea na Mungu. Hilo ndilo ambalo Yakobo alijifunza usiku huo huko Betheli. Je, kuna wakati ambapo Mungu alionekana kuwa mbali zaidi na nafsi yoyote ya kibinadamu kuliko Yakobo usiku huo? Alifukuzwa kutoka nyumbani kwa sababu ya dhambi yake mwenyewe na ya mama yake, mzururaji aliyechoka nyikani, asiyeona nyumba, usiku ukiwa mnene, na jiwe tu la mto, ardhi yenye unyevunyevu chini yake, na inaonekana ni nyota tu. walinzi juu-ah! Ikiwa kuna wakati ambapo Mungu alionekana kuwa mbali, na moyo ulikuwa wa upweke na ukiwa, na wakati ujao haujulikani, ilikuwa wakati huo. Lakini Mungu alimfunulia hata Yakobo mwenye dhambi ukweli kwamba kutoka kwa kila nafsi ya mwanadamu kuna ngazi inayofika mbinguni, na kwamba juu yake malaika wa Mungu wanapanda na kushuka, na kwamba kutoka juu Baba yetu humtazama mtoto wake kwa upendo. ahadi na baraka. Sisi, pia, kutoka saa ya giza kuu tunaweza kuamka kujua kwamba “hapa si mwingine ila ni nyumba ya Mungu. Na huu ndio mlango wa Mbinguni.”

Ni jambo hili pia, ambalo Ayubu aliliona wakati katikati ya mateso yake, mali iliyoharibiwa, afya ikiwa imepotea, aliyeachwa na marafiki, hata mke wake akimsihi amlaani Mungu na afe, lakini kwa imani kuu, ambayo ilionyesha jinsi Mungu alivyokuwa karibu na nafsi yake. licha ya maafa yote ya maisha, alisema: “Najua ya kuwa Mkombozi wangu yu hai, na ya kuwa siku ya mwisho atasimama juu ya nchi; na ijapokuwa wadudu wa ngozi yangu wameuharibu mwili huu, lakini katika mwili wangu nitamwona Mungu.”

Watu hawa, kama Ibrahimu, waliiona siku ya Kristo kimbele, na kuiona, wakafurahi. Katika Kristo ndivyo upendo wa Mungu ulivyodhihirishwa licha ya huzuni ambayo dhambi imeleta—upendo ambao kwa hiari uliinama kubeba dhambi zetu na kushiriki huzuni zetu, ili atulete kwa Mungu; upendo ambao hata sasa juu ya wingu la dhoruba giza zaidi huchora upinde wa ahadi, na

ambao bado utanyoosha mahali palipopotoka, na mahali palipopasuka kuwa tambarare ili wote wenye mwili waone utukufu wake.

Hakika yeye ndiye amani yetu, aliyetufanya sisi sote tuliokuwa wawili kuwa mmoja, akakibomoa kiambaza cha kati kilichotutenga,” ili kwamba sisi si tena “wageni na wapitaji, bali wenyeji pamoja na watakatifu, na watu wa nyumbani mwake Mungu.” Amefanya upatanisho, akitupatanisha na Mungu, ili, kwa njia yake, mwanadamu na mwanadamu na mtu pamoja na Mungu ataletwa katika umoja wa furaha. Na si mwanadamu tu na mwanadamu na mwanadamu pamoja na Mungu, bali katika upendo wa Mungu kama ulivyofunuliwa katika Yesu Kristo, viumbe vyote vyenye akili, vinavyowajibika kiadili watapata mahali pao pa kukusanyika, pumziko lao, na undugu wa ulimwenguni pote kuwa, “kwamba katika kipindi cha utawala wa Mungu. utimilifu wa nyakati ili kuwakusanya pamoja vitu vyote katika Kristo, vilivyo mbinguni na vilivyo juu ya nchi pia; hata katika yeye ambaye katika yeye pia tulipokea urithi.”

Ni wema wa Mungu unaotuongoza kurudi kwenye nyumba ya Baba kwa toba. Wema huu unafunuliwa kupitia Kristo; kwa maana huyo Mungu amemtukuza, awe Mkuu na Mwokozi, awape Israeli toba na msamaha wa dhambi.

Ulimwengu wa kitheolojia unajitatua katika shule kuu mbili. Ya kwanza kati ya hizi inawakilishwa na kile kinachojulikana kama Orthodoxy, ambayo ya mwisho ni ya Unitariani. Ya kwanza ya shule hizi daima inazungumza juu ya kifo cha Kristo; ya mwisho, kuhusu maisha yake.

Sasa haiwezekani kukaa sana juu ya kifo cha Kristo; na pia haiwezekani kukaa kwa upendo sana juu ya kumbukumbu ya maisha yake, lakini kwamba wawili hawapaswi kutenganishwa katika mawazo. Hakuna kitu cha kidunia chenye uwezo zaidi wa kuitia msukumo roho na kuiinua kwa juhudi adhimu kwamba kifo cha kujitolea, cha kishujaa cha shujaa wa kibinadamu tu; **lakini kifo hicho kinatia moyo, kinakuwa cha kishujaa kwa kweli, pale tu kinapochukuliwa kuhusiana na maisha** —na mazingira yaliyosababisha kifo. Hivyo kwa kifo cha Mwana wa kimungu wa Mungu; si kifo tu, bali uzima pia, kwa maana Paulo asema, “Ikiwa tulipokuwa adui tulipatanishwa na Mungu kwa mauti ya Mwana wake; ”

Kifo cha Kristo kinakuwa cha maana pale tu kinapochukuliwa kuhusiana na maisha yake ya kujidhabihu, ambayo yalisababisha na kuwa sababu ya kifo chake. Ndivyo tu kifo kina uwezo wa kufunua upendo wa Mungu ili kutupatanisha naye; na ilikuwa ni wakati wa maisha hayo ambapo Mungu alisuka ndani yake lile vazi kamilifu, lisilo na waa la haki yake ambayo, kwa

imani, inahusishwa kwanza kwetu na kisha inatekelezwa ndani yetu, hivyo kufunika na kutiisha dhambi zetu zote. Basi na tuinue maisha na kifo cha mwana wa Mungu kama tumaini la ulimwengu la wokovu. Ni hawa waliofanya upatanisho huo; na “hakuna jina jingine chini ya mbingu walilopewa wanadamu litupasalo sisi kuokolewa kwalo.”

Shule ya kwanza kati ya hizi za kitheolojia, ikipuuza karibu kabisa na kushindwa kuelewa ubinadamu wa Kristo, daima inapaza sauti, “Ecce Deus!” (Tazama Mungu); wakati wa mwisho, akikana uungu wa Kristo, anachukua sauti, “Ecce homo!” (Tazama mtu huyo) Inaonekana kwa mwandishi kwamba wote hawa hufanya kaburi, ikiwa sio kosa baya.

Nikirejelea la kwanza ningesema, Mungu ni upendo. Upendo, na kwa hiyo Mungu, unadhihirishwa zaidi katika Yesu Kristo tunapokumbuka kwamba ndani yake, kwa faida yetu, **uungu ulijitwalia wenyewe ubinadamu, pamoja na udhaifu wake wote na uchovu, pamoja na tamaa zake zote, na mapendo, na matamania yake yote. majaribu yake yote. Kwa kweli, ni hivyo tu Kristo anamfunua Mungu, na yeye mwenyewe ni wa kimungu, kwa maana Mungu ni upendo.**

Kwa upande mwingine, ikiwa Yesu alikuwa mwanadamu tu, wala si Mwana wa kimungu, ilikujaje kwamba maisha yake yanapita maisha mengine yote ambayo yamewahi kuishi ulimwenguni, yakiwa ya juu sana kuliko wanadamu wote wa wakati wake na wa nyakati nyingine zote, kusimama peke yake, kitovu kimoja cha aina na ukumbusho, wa unabii na historia, wa matumaini na imani, kwa nyakati zilizopita na zijazo? Ikiwa ni binadamu tu, inadhihirishaje wengine kuwa binadamu? Je, inamfunuaje Mungu hata kuurudisha ulimwengu kwake? Ikiwa ni binadamu tu, inaweza kufanya nini kwa jamii ya wanadamu, tu kuinua, labda, wimbi la matarajio yao na matamania yao juu kidogo bila kuongeza nguvu kwa utambuzi unaowezekana? Hii ilikuwa ni kuongeza masaiibu yao kwa kuwakejeli kwa mambo yasiyowezekana. Ilikuwa ni kushikilia juu yao tufaha la uzima, wakiiweka tu nje ya uwezo wao. Ah, hapana! Hii si kama Mungu. Yoyote haya kupita kiasi ni mbaya.

Tunahitaji tu kuamini rekodi ya Biblia ya kupata mwili. Hatuwezi kuelewa. Je, bado tumeelewa nini kuhusu fumbo la hata maisha ya mboga na wanyama? Hapa akili inashindwa, na sayansi iliyo wazi zaidi inasimama kuwa bubu, na hata hivyo hapa tunaamini na kujua. Kwa nini tustaajabu kwamba maisha ya kimungu ndani ya Kristo, na kwa njia yake ndani yetu, yawe ni fumbo; na kwanini ukatae kuamini kwa sababu ni fumbo? Umwilisho unamaanisha nini? – Ni hii tu, ya kwamba Mungu alikuwa ndani ya Kristo, akiupatanisha

ulimwengu na nafsi yake; kwamba Yesu alikuwa wa kimungu, na bado mwanadamu, Mungu mkamilifu na mwanadamu mkamilifu, Mwana wa Mungu, na Mwana wa binadamu; ili kwa mkono wa kimungu apate kukishika kiti cha enzi cha Asiyete na kikomo, huku kwa mkono wa mwanadamu akizunguka ubinadamu, pamoja na taabu na mahitaji yake yote, pamoja na njaa zake zote na maumivu ya moyo, na kukizunguka ili kuinua juu, ili kuuunganisha na Mungu. , hivyo kufanya upatanisho. Hili, narudia, kama fumbo la maisha ya chini, linaweza kuwa zaidi ya mawazo yetu, lakini si jambo lisilo la maana, kwa kuwa ni kama Mungu; kwa maana huu ndio upendo na “Mungu ni upendo.”

14. Upatanisho kwa niaba yetu

“Hakika ameyachukua masikitiko yetu, Amejitwika huzuni zetu; lakini tulimdhania kuwa amepigwa, amepigwa na Mungu na kuteswa. Bali alijeruhiwa kwa makosa yetu, alichubuliwa kwa maovu yetu; na adhabu ya amani yetu ilikuwa juu yake; na kwa kupigwa kwake sisi tumepona.” - Isa. 53:4,5

Baada ya kusoma sura ya mwisho, nafsi fulani iliyo makini lakini yenye woga inaweza kuuliza, “Je, huku si kukataa upatanisho wa urithi?” Najibu, HAPANA; mara elfu hapana. ni kuinua tu na kupanua na kukuza dhana yetu ya upatanisho , na kuuleta katika upatanisho na kile tunachojua kuhusu tabia ya Mungu, kama inavyofunuliwa katika kazi yake na neno lake. Yesu bado ndiye Mwokozi pekee wa ulimwengu. Katika maisha na kifo pia aliteseka sana, akibeba huzuni zetu na kubeba masikitiko yetu, --“akimtesa Mwenye Haki kwa ajili ya wasio haki, ili atulete kwa Mungu,” yaani, afanye upatanisho.

Kifo cha Kristo hakikuwa tokeo la kumwagwa kwa ghadhabu ya Baba; ilikuwa ni matokeo ya uvunjaji wa ulimwengu wa sheria ya Baba ya upendo. Kifo chake kilikuwa kilele cha maisha yake. Katika kazi ya kila siku ya upendo amekuwa akitoa maisha yake, moyo wake na roho yake, ili kuinua na kukomboa ubinadamu; lakini mioyo ya wanadamu ilikuwa baridi na migumu sana kwa sababu ya dhambi hata hawakuijua. Pale Kalvari alikamilisha zawadi, huku ulimwengu ukidhihaki chini ya msalaba. Aliishi maisha yasiyo na ubinafsi kabisa, katika ulimwengu wa dhambi na ubinafsi; na ulimwengu ukamchukua kwa sababu maisha yake yalionyesha ubinafsi na unafiki wake. Paulo alisema kwamba ikiwa atahubiri tohara, angeepuka

mateso, kwa maana hapo kosa la msalaba lingekoma. Hivyo na Yesu; kama angegeukia kulia au kushoto kutoka kwenye mstari ulionyooka wa ukweli, angeweza kuepuka kusulubishwa.

Ibilisi na watu waovu walichukia ukweli, si makosa; walakini, ni ukweli pekee unaoweza kuwaokoa wanadamu. Yesu aliweka jambo hili akilini daima, na, akisema daima, “Si mapenzi yangu, bali yako yatendeke,” **sikuzote alikuwa mshikamanifu kwa ile kweli, na maisha yake yakaongoza kwenye kifo chake; msalaba ulikuwa mwisho wa njia ya kujitolea.** Katika haya yote alikuwa amebeba huzuni zetu tu na masikitiko yetu. Maisha yake na kifo chake vilikuwa kama vile vya manabii wa kabla yake na mitume waliokuja baada yake, ila tu ndani yake dhamira ilifikiwa na kuonyesha. Stefano aliwaambia Wayahudi: “Enyi wenye shingo gumu, msiotahiriwa mioyo wala masikio, sikuzote mnampinga Roho Mtakatifu; kama baba zenu walivyofanya, nanyi mnafanya vivyo hivyo. Ni yupi kati ya manabii ambaye baba zenu hawakumtesa? Na wamewauwa wale waliotangulia kusema juu ya kuja kwake Mwenye Haki; ambao sasa mmekuwa wasaliti na wauaji wake. Kwa hiyo, kama vile Yesu katika maisha yake alifananihwa na ndugu zake katika mambo yote, vivyo hivyo katika kifo chake anahesabiwa pamoja na waamini waliotangulia, na wale watakaokuja baada yake.

Katika mfano huo (Mt. 21:33-41), mwenye nyumba alituma mtumishi baada ya mtumishi wake wa shamba la mizabibu; mmoja wakampiga, mwingine wakamwua, na mwingine wakampiga kwa mawe. Mwishowe akamtuma mwanawe, naye wakamtendea vivyo hivyo, wakamwua. Yesu alipoona ukubwa wa hatia yao ya zamani, na kuona kile ambacho kanisa lingefanya katika siku zijazo, katika uchungu wa roho alipaza sauti: “Ee Yerusalemu, Yerusalemu, wewe uwauaye manabii na kuwapiga kwa mawe wale waliotumwa kwako! ni mara ngapi nimetaka kuwakusanya watoto wako, kama vile kuku avikusanyavyo vifaranga vyake chini ya mbawa zake, wala hamkutaka!” Hivyo ndivyo kila kizazi kimewatesa manabii na mitume wake, na kuwaacha wazao kujenga makaburi yao na kuwaheshimu.

Mitume wote isipokuwa mmoja aliuawa kishahidi, na mapokeo yanasema juu yake kwamba alitolewa kimuujiza. Paulo alipokuwa akiteseka kwa mateso na kifungo kilichotangulia kusulubishwa kwake, aliandika juu yake mwenyewe kwa ndugu wa Kolosai hivi: “Mimi Paulo . . . sasa nafurahi katika mateso yangu kwa ajili yenu, na kuyatimiliza katika mwili wangu yale yaliyo nyuma ya mateso ya Kristo, kwa ajili ya mwili wake, ambao ni kanisa.” Alipokuwa karibu kusulubishwa, alisema, “Sasa niko tayari. kutolewa.”

Ah, ndiyo! Tunafanya makosa makubwa tunapotenganisha kati ya maisha na kifo cha Kristo, au maisha na kifo cha Mkristo, kana kwamba ni vitu viwili tofauti. Tunapoteza faraja ya ukweli kwamba kama vile yeye “alifanywa mkamilifu kwa njia ya mateso,” vivyo hivyo sisi, kupitia mateso yale yale, tunafanywa wamoja naye. Alivyokuwa siri ya Mungu, Mungu anadhihirishwa katika mwili, ndivyo Paulo asemavyo, “Utajiri wa utukufu wa siri hii . . . Kristo ndani yenu, tumaini la utukufu.” (Linganisha 1 Tim. 3:16 na Kol 1:27 .)

Yesu hakuwa na hatia. Aliteseka tu kwa ajili ya dhambi za wengine. Huzuni yake yote ilikuwa imebeba huzuni zetu na kubeba masikitiko yetu, na alifanya hivi ili atulete kwa Mungu. Sisi, tofauti na Yesu, sote tumefanya dhambi, na tunateseka kwa ajili ya dhambi zetu wenyewe na kubeba huzuni zetu wenyewe; lakini, zaidi ya haya, sisi kama yeye, tunateseka kwa ajili ya dhambi na kubeba huzuni za wengine. Hatujatenda dhambi tu, bali tumetendewa dhambi.

Ee nafsi iliyochoka, inayongoja, na yenye uchungu, je, maisha yako yamechafuka, na moyo wako ukiwa na jambo ambalo halikuwa kosa lako? Kuwa na matumaini angavu ya kijana mchangamfu yamefifia na kuanguka kama majani ya vuli, ukipata kaburi katika moyo wako wenye hamu na upweke; na yote kwa sababu mwingine alikuwa uongo wakati wewe ulimwamini kweli? Je, bahati na marafiki wamekuacha kwa sababu ya dhambi ya mtu mwingine? Je, unateswa na kudharauliwa kwa sababu ulimwengu unachukia kile ambacho Mungu na wewe unakipenda? Je, katika haya yote umejaribiwa kutilia shaka uadilifu na upendo wa Mwenyezi Mungu? Huu sio udhalimu wa Mungu. Huu ni udhalimu wa dhambi, matokeo yasiyoepukika ya dhambi ya ulimwengu. Hata Yesu, Mwana wa pekee wa Baba, alipokuwa ulimwenguni, aliteseka kwa haya yote.

Je, una shaka na upendo wa Mungu kwako kwa sababu ya hili? Ni kutilia shaka upendo wa Mungu kwa Mwana wake. Bali kumbuka kwamba katika hili wewe, ukimtumaini, unafanywa kuwa mmoja pamoja naye, kwa kuwa “mambo yote hufanya kazi pamoja katika kuwapatia mema wale wampendao Mungu.” Aliongozwa “kama mwana-kondoo aende kuchinjwa, na kama vile kondoo anyamazavyo mbele ya wakata manyoya yake,” kwa hiyo hakufungua kinywa chake. Kumbuka ikiwa wewe pia unavumilia, na kwa ajili yake, maisha yako pia, pamoja na yake, hutolewa dhabihu iliyo hai, takatifu, ya kukubalika, sehemu ya dhabihu kuu ya ulimwengu kwa dhambi. Pia kumbuka kwamba katika maisha yako ya upendo wenye subira inaweza kufikia maisha mengine na kumgeukia kwa ukombozi, ili wewe pia, baada ya muda, uweze

kuingia katika furaha yake. Ukikumbuka hili, je, moyo wako haupigi juu kwa faraja na matumaini mapya, na ujasiri mpya wa kuendelea kwa ujasiri na kukabiliana na mzozo wa maisha?

Lakini, asema mtu mmoja, ikiwa hii ndiyo asili ya dhabihu ya Kristo, dhabihu iliyo hai pamoja na ile inayokufa, kwa nini sikuzote damu ni ishara ya dhabihu hiyo? *Na kwa nini inasemwa kwamba bila kumwaga damu hakuna msamaha?*

Ah, katika hili kuna kina cha maana! Ni kwa sababu Yesu alikuwa mwaminifu hadi kufa. Pamoja naye hapakuwa na kuyumba-yumba, wala kugeuka kando, ingawa aliuona msalaba mwishoni mwa safari. Akasema, Baba, si mapenzi yangu, bali yako yatendeke. Kifo chake kina maana pale tu kinapochukuliwa kuwa kitu kimoja na maisha yake, na maisha yake huchukua utukufu mpya tunapokiona hivyo, kuwa kinaongoza kwenye kifo chake.

Anatuhitaji tuishi maisha hayo. Anasema, “Kama mkiwapenda baba au mama, au nyumba, au mashamba, au hazina yo yote ya duniani, hata maisha yenu wenyewe, kuliko mimi, hamnistahili mimi. njia tuikanyagayo, itatupotosha katika njia, sisi si wake; na ikiwa sisi si wake, hakuna msamaha. Hakuna chochote isipokuwa damu kingeweza kumaanisha dhabihu iliyokamilika hivyo.

Kisha si katika kifo tu kwamba damu ya uzima inatolewa, ni Paulo ambaye alisema juu ya “kuchukua sikuzote katika mwili kufa kwake Bwana Yesu, ili uzima wa Yesu nao udhihirishwe katika miili yetu.” Haiwezi kudhihirika kwa njia nyingine yoyote. Moyo uliopanuliwa na kufanywa mwororo kwa njia ya mateso, mpaka, kama yeye, unamchukua mwanadamu pamoja na mahitaji yake yote na matamano yake yote, ukitoa huruma na usaidizi usioulizwa kwa wote, - moyo huu unajua ni nini kutoa uhai wake damu. kila siku, kufa kila siku, ili uzima wa Kristo udhihirike ndani yake. Kuna wakati inachukua ujasiri zaidi na ushujaa wa kweli kuishi sawa kuliko kufa. Moyo, baada ya dhoruba na mapambano kumalizika, hupiga kimya kimya kuelekea karibu. Ndiyo, Carlyle asema vyema, “Ndugu yangu, mtu jasiri hana budi kuyatoa maisha yake. Nipe, nakushauri; hutarajii kuuza maisha yako kwa njia yoyote ya kutosha? ‘Mshahara’ wa kila kazi adhimu bado uko mbinguni au popote pale.” Ni utoaji wa maisha ya kila siku, kama vile kumwaga tu kwa damu ya maisha kunaweza kumaanisha. Huu ni Ukristo.

Na uzoefu wake si wetu? Mtazame kwenye ubatizo katika Yordani. Roho akashuka juu yake kama njiwa, na sauti ikasikika ikisema, Huyu ni

Mwanangu, mpendwa wangu, ninayependezwa naye. Hakika, tungesema, kwa mwanzo kama huu wa utume wake, mbele yake kuna maisha ya ushindi na furaha tu. Lakini ilikuwa ni kutokana na hili kwamba aliongozwa na Roho hadi nyikani, ili ajaribiwe na shetani Je, hatukumbuki furaha ya kuongoka kwetu, tulipojiweka wakfu kwake, na msamaha wake mtamu ukaingia mioyoni mwetu? Je, Roho hakushuka, na sauti ya Baba haikusikika, labda kwa mara ya kwanza, ikisema kwa roho zetu zenye furaha, “Huyu ni mwanangu mpendwa, ninayependezwa naye?” Jinsi tulikaribia kutamani kwamba pambano limekwisha na ushindi tumepata! Ah! Lakini tangu wakati huo mara nyingi sana hatujapata njia ya maisha kuwa jangwa, watu wazimu na wenye mapepo, ambamo tumezunguka-zunguka tukiwa na njaa na uchovu? Je! haikuwa wakati huo nguvu zetu zilipokaribia kushindwa ndipo shetani alituacha kwa ahadi fulani ya neno lililoandikwa, na malaika fulani mwenye fadhili akaja na kutuhudumia?

Kisha maisha yamekuwa na siku zake za kawaida za huduma, wakati kutoka jua hadi jua tumefanya kazi katika shamba lake la mizabibu. Kulikuwa na hali mpya ya asubuhi, na joto la aduhuri, na uchovu wa jioni. Kumekuwa na usiku wa kuangalia na kuomba peke yake kwenye upande fulani wa mlima wenye mwanga wa mwezi. Kumekuwa na siku za kazi ambazo zilionekana kutoleta thawabu ya kupita; na ni nani kati yetu ambaye hajalia na kujiuliza kwamba, katika wale kumi walioponywa kwa upendo na utunzaji wetu, na wale tisa hawakurudi kutoa hitaji la shukrani?

Labda tumehisi nyakati fulani kwamba sisi pia hatukuwa na mahali pa kulaza vichwa vyetu; lakini ni nani kati yetu ambaye hajapata nyumba yake ya Bethania, ambapo angeweza kupumzika kwa muda, na kupata huduma ya upendo, yenye shukrani, ambapo pepo za ulimwengu zinaweza kuvuma nje, lakini hazitugusi huko? Sisi, pia, tumekuwa na nyakati ambapo pamoja naye tumegeuzwa sura kwenye kilele cha mlima wa imani. Kwa wakati ambao tumejiona, si kama tulivyokuwa, lakini jinsi tulivyoweza kuwa. Ulimwengu, pamoja na kukimbilia kwake, na kishindo, na matamania ya kichaa, na sauti za kutokubaliana, ulikuwa chini sana. Rafiki fulani anaweza kuwa karibu ambaye hakutujua, au nusu tu alijua, lakini tulikuwa peke yake pamoja Naye. Sauti ya Baba ilinena tena na kutumilikisha kama wake, na maono angavu ya kukutana na maumbo yaliyotukuzwa yalikuja kuzungumza juu ya ufalme ujao ambapo sisi pia tutatawala pamoja naye. Je! shaka iliyosema kwa uchungu, “Mungu wangu, Mungu wangu, mbona umeniacha? - furaha ikiwa hatimaye imani isiyotikisika, yenye ushindi, ambayo, katikati ya jua lenye giza na umeme wa

hasira na miamba inayopasua, ilisema: “Imekwisha,” “Baba, mikononi mwako naiweka roho yangu.”

Je, tusijifunze kutokana na maisha yake kwamba upendo wa Mungu ndio kiasi kimoja kisichobadilika kupitia woga na mabadiliko hayo yote, yale yale, kutoka milele hadi milele? Je, tusifurahi kwamba kupitia matukio haya tunaweza kuwa wamoja na Yesu hapa, na mmoja pamoja naye baadaye? Ni hayo yote ambayo Paulo aliyaona aliposema: “Si hivyo tu, bali twaona fahari katika dhiki pia; mkijua ya kuwa dhiki huleta saburi; na saburi, uzoefu; na uzoefu ni tumaini; na tumaini halitahayarishi; kwa sababu upendo wa Mungu umekwisha kumiminwa katika mioyo yetu.”

15. Miujiza na Maana yake

“Baba akaaye ndani yangu, anazifanya kazi.” -Yesu

Inaposemwa kwamba katika kupata mwili Mwana wa Mungu kwa hakika alifanyika Mwana wa Adamu, akitupa sisi sio tu utukufu na heshima yake, lakini nguvu zake pia, na kuchukua tu malipo ya umaskini na udhaifu wetu, mara nyingi huulizwa, “Vipi kuhusu miujiza? Je, hazithibitishi kwamba Yesu alikuwa, ndani yake mwenyewe, akiwa hapa, nguvu za uumbaji za kimungu?” Najibu, Hapana;--

1. Kwa sababu, wakithibitisha hili la Yesu, wanathibitisha vivyo hivyo kwa mitume wote. Je! hawakuponya wagonjwa, na hata kufufua wafu? Je, lesa hazikuchukuliwa kutoka kwa watu wao zenye uwezo wa kuponya magonjwa? Je, Yesu hakuliambia kanisa lake kuhusiana na kazi zake, “Kazi nizifanyazo mimi nanyi mtazifanya; na kubwa kuliko hizo mtazifanya; kwa sababu mimi naenda kwa Baba yangu?”
2. Kwa sababu, ikiwa uwezo huo wa kimungu ulikuwa wa asili ndani yake alipokuwa hapa, yeye “hakufananishwa na ndugu zake katika mambo yote,” na hangeweza “kujaribiwa sawasawa na sisi katika mambo yote,” ili apate kujaribiwa. “kuguswa na hisia za udhaifu wetu.”
3. Ikiwa alikuwa na uwezo huu ndani yake alipokuwa hapa, kwa nini alikesha usiku kucha katika maombi ya subira, akiomba nguvu na ukombozi? Kwa nini, alipojaribiwa na Ibilisi, badala ya kukutana na Shetani kwa uwezo wa moja kwa moja na kumshinda, alikimbilia, kama tunavyopaswa kufanya, kwenye ahadi za neno lililoandikwa ili

kumfanya Shetani akimbie? Kwa nini, wakati nguvu zake zilipopungua, ilikuwa ni lazima kwa malaika kuja na kumhudumia?

4. Kwa nini yeye hatadai uwezo huo kuwa wake mwenyewe, lakini, badala yake, sikuzote anatoa utukufu kwa Baba, kama kwenye kaburi la Lazaro, ambako alisema: “Baba, nakushukuru kwa kuwa umenisikia; Nami nilijua ya kuwa wewe wanisikia siku zote; lakini kwa ajili ya watu waliosimama karibu nalisema haya, ili wapate kusadiki ya kwamba wewe ndiwe uliyenituma? kwa Roho wa Mungu, ndipo ufalme wa Mungu umekwisha kuwajilia”? Kwa nini inasemekana kwamba ilikuwa ni kwa njia ya Roho wa milele kwamba alijitoa mwenyewe bila doa kwa ajili yetu?
5. Kwa nini Yesu anasema kwa mkazo, “Mimi siwezi kufanya neno kwa nafsi yangu mwenyewe,” “Baba akaaye ndani yangu, yeye ndiye anayezifanya kazi hizo”?

Haya yote yanatosha kuonyesha kwamba Yesu, alipokuwa hapa, alikuwa yeye mwenyewe kweli dhaifu na asiye na uwezo, kama mmoja wetu. Maisha yake sio ushahidi wa kile ambacho Mungu angeweza kufanya mwenyewe ikiwa hapa kwa mtu na nguvu. Ulimwengu hauhitaji ushahidi mpya wa hilo. Dunia, pamoja na zulia lake la kijani kibichi, lenye nyasi chini ya miguu yetu, na ulimwengu wa jua na malimwengu yanayotuzunguka, na kushikilia kuning’inia angani juu ya vichwa vyetu, kwa hakika ipo na uthibitisho wa kutosha wa hilo. Uhai wa Yesu ni ushahidi wa kile ambacho Mungu anaweza kufanya, na kile ambacho yuko tayari kufanya, kwa Roho wake, akifanya kazi kupitia udhaifu wa kibinadamu. Alikuwa Mungu akidhihirishwa katika mwili. Sahau hili, na ufikirie kwamba Kristo mwenyewe alikuwa na uwezo wa asili, zaidi ya yule mwanadamu, akiwa hapa, na umenyang’anya maisha yake yote somo la maana na msaada kwetu.

Ulimwengu, uliopotea katika dhambi na kutengwa na Mungu, ulihibitaji zaidi yale ili Mungu afunuliwe, na kuonyeshwa njia sahihi kwake. Hili pekee lingewaacha wakiwa na hamu lakini bila uwezo, kama Paulo alivyosema, “Ewe mtu mnyonge mimi! Ni nani atakayeniokoa na mwili wa mauti hii?” Wanadamu walihitaji, pia, kuwa na chanzo cha nguvu kilichowasilishwa, ambacho wangeweza kuwezesha kutembea katika njia kuu hii ya utakatifu.

Chanzo hiki cha nguvu lazima kifunuliwe kabla ya upatanisho kufanywa; kwa ajili ya wanadamu, kufanywa kitu kimoja na Mungu na mmoja wao kwa wao, ni lazima kuwezesha, ijapokuwa dhambi na udhaifu wa asili wa kurithi wa dhambi, kutembea njia hii ya juu. Kwa hiyo, “yale ambayo torati haikuweza

kufanya, kwa vile ilivyokuwa dhaifu kwa sababu ya mwili, Mungu kwa kumtuma mwanawe mwenyewe katika mfano wa mwili ulio wa dhambi, na kwa ajili ya dhambi, aliihukumu dhambi katika mwili; ili haki ya torati itimizwe ndani yetu sisi, tusioenenda kwa kuufuata mwili, bali mambo ya roho.” Sheria ilikuwa dhaifu kumhukumu mwanadamu kwa sababu haikuweza kuupa mwili dhaifu uwezo wa kuitunza. Kristo alidhihirisha uwezo wa Mungu wa kushika sheria ndani yetu, ikiwa tunajitoa wenyewe chini ya udhibiti wa Roho wake.

Hii ndiyo maana ya kila muujiza, na ya maisha yote ya Kristo ya usafi usio na doa, ambao wenyewe ulikuwa muujiza mkuu kuliko yote. Yesu alijiondoa mwenyewe. Aliacha mapenzi yake mwenyewe, njia yake mwenyewe, uwezo wake mwenyewe, maneno yake mwenyewe; na Mungu alipenda ndani yake, na kufanya kazi ndani yake, na kusema kupitia kwake. Muungano huo ulikuwa wa karibu sana hivi kwamba Yesu alisema, “Mimi na Baba yangu tu umoja; “Yeye aliyeniona mimi amemwona Baba.”

Lakini kama vile Mungu alivyotenda kupitia kwake, ndivyo Yesu anavyongoja kufanya kazi kupitia sisi. Paulo anasema, “Kwa maana katika Roho mmoja mmebatizwa hata kuwa mwili mmoja.” Sasa ubatizo unamaanisha kifo na kuzikwa. Tunapoitoa miili yetu kuwa dhabihu iliyo hai na inayokufa kila siku, kama Yesu alivyofanya; wakati uhuru wetu utakufa, ili kwamba katika kanisa lote kuna nia moja, nguvu moja ya kutawala, basi upatanisho utakamilika, basi kanisa litakuwa mwili mmoja na Kristo, basi Kristo atafanya kazi ndani yetu. kwa mapenzi yake mema, kama Baba alivyofanya ndani yake. Kwa maana, narudia tena, ikiwa siri ya Mungu ilikuwa ya Mungu iliyodhihirishwa katika mwili wa Kristo, Paulo asema utajiri wa utukufu wa siri hiyo kwako na kwangu ni, “Kristo ndani yetu tumaini la utukufu.” Kisha haitakuwa Kristo tu ndani ya Baba, na Baba ndani ya Kristo, ili kwamba hawa wawili ni umoja, lakini Yesu anasema, “Siku ile mtajua ya kuwa mimi ni ndani ya Baba yangu, nanyi ndani yangu, nami ndani yako wewe.” Wakati Hili ni kweli, basi, hakika, upatanisho umekamilika.

Kila muujiza wa Kristo ni ushahidi wa nguvu ya upendo wa Mungu kufanya kazi ndani yetu, na kutuina kwake. Ni mara ngapi tumezitazama kama udhihirisho tu wa nguvu za kimwili, zinazotolewa ili kuufanya ulimwengu uonekane na kustaajibisha, na karibu kulazimisha imani yake! Ah, hapana, hii haikuwa maana! Ikiwa ndivyo, kwa nini mara nyingi sana, baada ya miujiza

yake mikuu zaidi, alimwambia yule aliyeponywa, “Usione usimwambie mtu yeyote”? Masihi”?

Ukweli ni kwamba, muujiza uliotenganishwa na nia ya upendo iliyokuwa nyuma yake—muujiza, unaozingatiwa kuwa muujiza tu—haukuwa ushahidi wa Umesiya hata kidogo. Shetani daima ana miujiza yake, lakini hawana upendo ndani yake, na hivyo hawana nguvu ya kiroho kwa ajili ya wema. Kwa miujiza hii, kama katika wakati wa Musa, yeye daima hupinga ukweli. Atafanya kazi katika siku za mwisho kwa uwezo wote, na ishara, na maajabu ya uongo, na madanganyo yote ya udhalimu ndani yao wanaopotea. Anapofanya hivyo, Yesu mwenyewe anamwita Kristo wa uongo, mwenye uwezo wa kuwadanganya wote isipokuwa wateule wenyewe.

Kwa nini hana uwezo wa kuwahadaa wateule? – Kwa sababu wanalindwa na nguvu za Mungu kwa njia ya imani hata kupata wokovu; kwa sababu wamejifunza kwamba Mungu ni upendo, na kwamba muujiza, kuwa ushahidi wowote wa utume wa kimungu na nguvu za kimungu za mtenda kazi, lazima uwe muujiza kama huo unaodhihirisha tu nguvu ya upendo. Hiyo ndiyo ilikuwa miujiza ya Yesu. Kila mtu alifanywa kwa ajili ya upendo; si kuonyesha uwezo wa kimwili tu, si kupata umaarufu, lakini badala yake kuufunulia ulimwengu nguvu ya upendo wa kimungu, ambayo ndiyo nguvu pekee inayoweza kuponya roho pamoja na mwili, na kuiunganisha kwake.

Siku moja kipofu mmoja alimwita Yesu, akisema, “Ee Mwana wa Daudi, nihurumie!” Yeye ambaye alikuwa ameuona utukufu wote wa mbinguni, na kutazama hata kutoka ndani uzuri wa upinde wa mvua unaozunguka kile kiti cha enzi; yeye ambaye hata hapa ulimwenguni, aliyelaaniwa na dhambi, alihisi roho yake nyeti ikisisimka kwa furaha kwa kila mabaki ya ukuu wa zamani, akipata masomo ya matumaini na furaha kutoka kwa kunguru na shomoro, na usafi usio na doa wa jani jeupe la yungiyungi. alihisi moyo wake kuguswa na huruma nyororo kwa ajili ya mtu huyu, amefungwa katika giza la milele, na, akiwa na nguvu katika nguvu za upendo kwa njia ya imani, aligusa macho yake, na waliponywa. Mara akamkataza asimwambie mtu. Hakukuwa na hamu ya kutambuliwa kwa umma. Ilitosha kwa Upendo kujua kwamba furaha ilikuwa imetolewa na kupokelewa kwa shukrani.

Siku moja wakamletea kiziwi, naye akampeleka kando na umati wa watu. Naye aliyeshiriki wakati nyota za asubuhi zilipoimba pamoja, na wana wote wa Mungu wakapiga kelele kwa furaha; yeye ambaye alikuwa amesikiliza sauti kuu za kwaya za malaika; yeye ambaye hata hapa alifurahia kila toni ya muziki wa asili, na kila wimbo wa sifa wa vita—alihisi nafsi yake

kufurahishwa na hamu ya upendo kwa mtu huyo aliyefungiwa katika ukimya wa milele, naye akamponya, ili apate kusikia na kujiunga na zaburi ya ulimwengu mzima ya sifa. Lakini tena akamkataza asimwambie mtu.

Naye aliyekuwa amefunga siku arobaini na kuona njaa, alikataa kuwaaga wale wenye njaa, wasije wakazimia njiani. Hata kwenye kaburi la Lazaro, ambapo nguvu hizo za ajabu zilionekana, haijaandikwa kwamba wakati huo watu walistaajabishwa sana na uwezo huo tu; lakini imeandikwa kwamba pale, Yesu alipokuwa akilia, walisema, “Tazama jinsi alivyompenda!” Tazama jinsi alivyompenda! Ndiyo, hii ndiyo maana ya miujiza ya Kristo. Zinafunua upendo wa kimungu, ambao husisimua kwa huruma kwa mahitaji ya binadamu na maumivu ya moyo ya binadamu, na kwa hiyo ni wenye nguvu kwa ajili ya uponyaji wetu.

“Mungu ni upendo.” Miujiza ya Yesu ilidhihirisha upendo; kwa hiyo walimfunua Mungu, na kumtangaza Yesu kuwa Masihi, Mpakwa Mafuta wa Mungu. Na kwa nini Yesu alilia?—Alimpenda Lazaro. Aliwapenda Mariamu na Martha, ambao sasa walikuwa wamefiwa. Alimpenda nyumba ya Bethania, ambapo yeye pia, alikuwa amepumzika wakati amechoka, na duara la mioyo yao ya upendo sasa ilikuwa imevunjika. Lakini, zaidi ya haya, hii ilikuwa taswira kwake ya huzuni yote ambayo kifo kilileta ulimwenguni; familia hii, sura ya familia nyingine; na kuagana huku kwa huzuni na mpendwa, taswira ya mifarakano yote kama hii ya kusikitisha. Moyo wake ulichukua ubinadamu wote wenye njaa, waliochoka, walingojea hapa kwa huzuni na machozi kwa mapambazuko ya siku bora.

Ah, nafsi yenye huzuni na inayoteseka, iliyotengwa na wale unaowapenda, mikunjo ya moyo imeraruliwa na kuwa wazi na inatoka damu, je, hutamani hakuna jicho linaloona huzuni yako, kwamba hakuna moyo unaopiga kuitikia huzuni yako? Mbingu yenyewe imejua huzuni ya kuagana na Mola wake, na milango yote ya lulu ya makao hayo ya anga, ambayo ilizoea kuimba wimbo wa maserafi, ilinyamazishwa na kufunikwa na maombolezo. Na mahali fulani, tunajua, ingawa machozi yao yanaweza yasifike duniani, malaika bado wanalia kwa huzuni ya saa zetu za kuagana. Na si malaika tu, bali katika kilio kile kwenye kaburi la Lazaro, Yesu alilia kwa ajili yetu sote. **Alitufunulia sisi Mungu, na wote wawili Baba na Mwana hawabadiliki, bali ni wale wale jana, na leo, na hata milele. Wanainama kwa umoja pamoja nasi, hata sasa, katika huzuni yetu, ili tuweze kuinuliwa kwa umoja pamoja nao katika furaha yao. Ndio maana Yesu aliinama ili kushinda dhambi na kufanya upatanisho. Huu ni upendo, kwa maana Mungu ni upendo.**

16. Dhabihu ya Kristo Inaheshimu Sheria ya Mungu

“Ufumbue macho yangu niyatazame maajabu yatokayo katika sheria yako. -
Zab. 119:18

Shetani amekuwa akisema kila mara kwamba sheria ya Mungu ilikuwa ya kiholela na isiyo ya haki, na serikali yake ni ya kidhalimu. Kwa njia hii anatafuta kuhlalisha kujitenga kwake na serikali, na jaribio lake la kuinua kiti chake cha enzi juu ya nyota za Mungu.

Katika sura zilizopita tumejaribu kuonyesha kwamba, ijapokuwa mashimo ya Shetani, sheria ni ufunuo wa kiungu wa upendo usio na kikomo, usiobadilika. Ni lengo letu katika sura hii kuonyesha jinsi katika dhabihu ya Kristo sheria ya Mungu iliinuliwa, na upendo wake ukafunuliwa, na bado mkosaji akasamehewa kwa rehema, ili mwanadamu mwenye dhambi aweze kufanywa umoja na Mungu.

Paulo anasema, “Je, twaibatilisha sheria kwa imani? Hivi ndivyo wanatheolojia wengi wa kisasa wanathibitisha. Watu kama hao wanapaswa kusikia jibu la Paulo: “Hasha; naam, twaithibitisha sheria” (kwa imani, fahamu). Je, tunaithibitishaje sheria ya Mungu tunapokuwa na imani katika Kristo? Hebu tujiulize swali lingine, Kwa nini Mungu hakumsamehe mwenye dhambi bila dhabihu ya Kristo? Je, ni kwa sababu hakumpenda mwanadamu vya kutosha? - Ah, hapana! Mungu anafunuliwa kupitia Yesu Kristo. Kristo anasema, “Mimi na Baba yangu tu umoja.” Wakati wa kusulubishwa, maonyesho ya upendo wa kimungu na ufunuo wa kina cha ulimwengu wa dhambi ya ukaidi ulifika kilele. Lakini hata pale Yesu, akifa msalabani huku ulimwengu usiotubu ukidhihaki miguuni pake, akamwaga matamanio ya nafsi yake kwa mwanadamu kwa maneno haya, “Baba, uwasamehe; kwa maana hawajui watendalo.”

Hivyo ndivyo jinsi Mungu anavyohisi hata kuelekea ulimwengu usiotubu. Anatamani kuwasamehe. Kwa nini hafanyi hivyo? - Kitendo kama hicho kitapuuza sheria yake na kuifanya kuwa kitu, na hivyo kusababisha wengine kuivunja bila kufikiria. Lakini ukiukwaji wa sheria hiyo huleta kama matokeo yasiyoweza kuepukika taabu na kifo. Hakuna msamaha ambao haungeweza kuondoa haya ungestahili kuwa nayo. Msamaha uliowaongoza watu wengi zaidi kwao ungekuwa laana badala ya baraka. Kila baba mwema nyakati fulani amekuwa na hamu ya kumpa mtoto wake raha ya sasa, lakini amelazimika kujizuia, kwa kuogopa maumivu ya wakati ujao.

Paulo asema hivi kumhusu Kristo: “Ambaye katika yeye tuna ukombozi wetu, msamaha wa dhambi, sawasawa na wingi wa neema yake, ambayo ilizidi kuongezeka katika hekima yote na busara.” Hili linaonyesha wazi kwamba upendo na kibali cha Mungu, kama Mungu hangekuwa na hekima, angalizidi kutuelekea kwa njia isiyo ya busara; lakini kwa njia ya Yesu yalidhihirika kwa busara sana ili mwenye dhambi apate msamaha na amani, na hata hivyo asiongozwe kuihesabu dhambi kirahisi; ndio, zaidi, anaweza kuwa na msamaha na amani, na bado sheria itainuliwa na kutukuzwa kwamba umati wa watu utaongozwa kurudi kwenye utii wao. Ikiwa gavana wa Jimbo angesamehe bila kubagua makosa yote dhidi ya sheria, itaondoa kabisa vizuizi vyote vya sheria. Kusudi akilini mwake linaweza kuwa upendo, lakini upendo huo ungedhihirika kwa njia isiyo ya busara na hivi kwamba ingesababisha machafuko na taabu. Ndivyo ilivyo kwa Gavana wa ulimwengu. Upendo wake na hekima yake ni moja. Nguvu yake ya kusamehe lazima itumike katika “hekima na busara” kiasi cha kuwaongoza watu kwenye umoja na furaha, na si kwenye machafuko na taabu, vinginevyo si upendo.

Wakati Fort Sumter ilipofutwa kazi, ikiwa katika hali mbaya Marekani ilikuwa imesema, “Sasa hatutaki kuwaumiza watu hawa; tutawaacha wote huru, badala ya kuwaadhibu na kusababisha taabu kwa familia zao,” sheria zetu, serikali yetu, zingevunjiwa heshima na fedheha. Wanadamu wangesema, “Wamarekani hawaheshimu sheria zao; hawataitetea serikali yao.” Umoja wetu ungepotea. Mataifa mengine yangeingia kila moja kwa sehemu yake ya eneo letu, na taabu isiyoelezeka na utumwa na kifo vingekuwa matokeo. Badala ya haya tuliwatuma wana wetu watukufu. Walimwaga damu ya maisha yao, walijitolea dhabihu iliyo hai na ya kufa ili kukomesha uasi. Maasi yalipotushwa, na waliojitenga wakajisalimisha, ndipo tulipodhihirisha tabia ya kusamehe. Tulimsamehe kila mtu ambaye angeweza silaha zake chini. Hata viongozi katika uasi huo walisamehewa bure. Hili tungeweza kufanya sasa, na hakuna mtu ambaye angesema kwamba hatukuheshimu sheria zetu. Hili tungeweza kufanya sasa, na tusilazimishwe kwa taabu zaidi.²

Dhambi ni kujitenga na serikali ya Mungu. Shetani alijitenga, akatafuta kuinua kiti chake juu ya kile cha Mungu. Wenye dhambi ni wale ambao wamejiunga na majeshi ya Shetani katika kujitenga. Mungu, kwa upendo usio na kikomo, anamtuma Mwana wake wa pekee kuzima uasi huo. Hawezi kuwasamehe

²Dhana ya kielelezo hiki imetolewa kutoka kwenye “mpango wa wokovu” wa Walker. [Kielelezo chenye matatizo kikilinganisha jeshi la Marekani ya kasikazini na kazi ya kafara ya Kristo. Kielelezo kingine kingekuwa bora zaidi. Yesu hakuwahi kubeba silaha. Mhariri]

wale ambao bado wako katika uasi, kwa kuwa hili lingehalalisha uasi na kutoheshimu sheria, na hivyo kuendeleza na kuzidisha huzuni. Lakini kupitia kwa Yesu uasi huu hatimaye utaangushwa kabisa. “Uzao wa mwanamke utaponda kichwa cha nyoka.” Juu ya kila kilima cha dunia na mbingu, ambapo kwa muda mfupi kiwango cheusi cha mtu wa dhambi kimetikiswa, patakuwa na mtubu mweupe wa Mfalme wa Amani ataelea milele.

Kila mtu anayeweka silaha zake chini na kusalimisha mapenzi yake ya upinzani kwa Mungu anayo ahadi ya msamaha. Msamaha huu Mungu anaweza kutoa, na si kudharau sheria yake. Ndiyo, zaidi, ni kwa njia ya msamaha huu ambapo rehemu na upendo wa sheria na serikali ya Mungu vinafichuliwa—upendo ambao uliamuru tu njia iliyo sawa, si ya kuwa ya kiholela na ya kutawala, lakini ili wanadamu wawe na furaha—upendo ambao, wakati watu hutubu makosa, na kugeuza mioyo yao kuelekea sheria iliyovunjwa, yuko tayari kusamehe yaliyopita na kutoa uwezo kwa ajili ya utiifu ujao. Ni hivi kwamba Mungu anaweza kuwa mwenye haki, na bado mwenye kuwahesabia haki wale wanaomwamini Yesu. Ndio maana imani katika Yesu huinua sheria ya Mungu hata mbinguni juu, na kuithibitisha milele.

Msalaba wa Kalvari, kwa ulimwengu wote wa viumbe wenye akili, ni onyesho kuu zaidi ambalo limewahi kutolewa au kuwahi kutolewa kwamba sheria ya Mungu ni ya milele na ya ulimwengu wote, na bado kwamba upendo wake hauna mwisho; akiinama chini kwa upole, akitamani kama baba kumwinua mkosaji wa chini kabisa. **Kwa kweli, upendo wake ndiyo sheria yake, na sheria hiyo haibadiliki kwa sababu upendo wake unatoka milele hadi milele. Wanadamu wanapolitazama hili, wanaongozwa kutubu makosa yaliyopita, na kuomba kwa ajili ya nguvu kwa ajili ya utiifu ujao. Hivyo ndivyo Kristo anainuliwa kuwa Mkuu na Mwokozi, ili kuwapa Israeli toba na msamaha wa dhambi. Hivyo ndivyo upatanisho unafanywa, na watu waasi wanaongozwa kurudi kwenye umoja na Mungu na wao kwa wao.**

Uhai na kifo cha Yesu - hapo ndio umesimama na utasimama katika enzi zote za milele, hoja isiyoweza kujibiwa kwa viumbe vyote vyenye akili juu ya upendo wa Mungu usioneneka, ambao ulionekana kwanza katika sheria, na kisha, wakati wanadamu walikuwa wameivunja sheria hiyo, ilikuwa kikamilifu zaidi. kufunuliwa ingawa Kristo; hoja ya kimungu, isiyo na majibu ya kuthibitisha kwamba –

1. Ikiwa wanaume wanateseka, inaweza kuwa sio kwa sababu wana hatia kibinafsi, lakini kwa sababu ya dhambi za wengine. Yesu pia aliteseka, mwenye haki kwa ajili ya wasio haki.

2. Sio kwa sababu Mungu ana hasira na sisi, au anatuchukia, kwamba tunateseka; kwa maana alimpenda Yesu, Mwanawe pekee, lakini Yesu aliteseka zaidi hata sisi sote.
3. Taabu zote za ulimwengu ni matokeo ya uvunjaji wa ulimwengu wa sheria ya Mungu ya upendo, ambayo ni njia pekee inayowezezana ambayo viumbe wenye akili wanaweza kuwa na furaha. Kwa hiyo, taabu si uthibitisho wa kusahau au chuki ya Baba tu, bali ni uthibitisho wa moja kwa moja usioweza kujibiwa wa upendo huo wa kibaba, wenye bidii ambao katika torati ilisema, “Usifanye, mwanangu, usifanye.”
4. Njia pekee ya kutoka katika shimo hili la giza ambalo tumeanguka ndani yake ni kutubu dhambi na kutoa mioyo yetu kushika sheria ya Mungu. Tunaweza basi kusamehewa bila ya Mungu kupuuzia sheria hii, na kisha Mungu anaweza kutupa nguvu, kama alivyompa Yesu, kuhukumu dhambi katika mwili, na yeye, kwa Roho wake, anaweza kutimiza haki ya sheria ndani yetu.
5. Hili likifanywa, tusitazamie uhuru kutoka kwa huzuni katika ulimwengu huu, kwani sisi, pamoja naye, tutabeba dhambi na huzuni za wengine; lakini twaweza kutazamia pumziko lililosalia kwa watu wa Mungu, -- kwa umilele mkuu ambapo makosa yote ya dunia yatarekebishwa, na ambapo kile kilicho giza hapa kitakuwa nuru mbinguni. Pamoja na Ayubu, twasema, “Najua ya kuwa mkombozi wangu yu hai,” na pamoja na Daudi, “nitashibishwa niamkapo kwa sura yako.” Pamoja na umati usiohesabika, tutajihesabu kuwa wasafiri na wageni hapa, tukiutazamia mji wenye misingi, ambao mwenye kuujenga na kuutengeneza ni Mungu.
6. Badala ya huzuni kuwa uthibitisho wa ghadhabu ya Mungu, yeye, katika hekima na upendo wake usio na kikomo, anaitumia kama njia ya nidhamu na maendeleo ambayo yatatufaa zaidi kwa furaha ya mbinguni. Kwa kweli, tuna ahadi yake kwamba mambo yote yatafanya kazi pamoja kwa faida yetu ikiwa tunampenda. Hata Yesu alifanywa mkamilifu kwa njia ya mateso kabla ya yeye kuwa Kapteni wa wokovu wetu, na je, tutalalamika ikiwa tunahitajika kumfuata Kiongozi wetu kwa ukamilifu na furaha, kwa njia ile ile aliyoienda?
7. Maisha yote na kifo cha Kristo ni uthibitisho, wonyesho, wa uwezekano kwamba udhaifu wa kibinadamu unaweza kushika nguvu za kimungu kwa imani hata kuishi katika ulimwengu huu maisha ya haki na kufa kifo cha ushindi.

Masomo haya yote ulimwengu uliopotea lazima ujifunze kabla ya kukombolewa. Yesu aliwafundisha wote, naye ni Mkombozi. Katika maisha na kifo chake tatizo zima la uchungu linazingatiwa na kila swali kujibiwa, na kujibiwa kwa upatanifu na Mungu ambaye ni upendo.

Hili lilikuwa ni tatizo la matatizo. Kila falsafa ilishughulika nayo bure. Uepikurea, kwa kukataa uwezekano wa maisha ya wakati ujao, uliwatumbukiza watu kwa moto zaidi katika mbio za wazimu kwa ajili ya raha hapa, na hivyo kuzidisha taabu zao, na kufanya kila huzuni kuwa uovu usiochanganyika ambao ulificha kutoka kwa wanadamu uso wa Baba mwenye upendo. Ustoa ulijaribu kuzima hisia za mwanadamu kwenye mateso, na hivyo, kwa kweli, uliwafanya wasijali huzuni za wengine. Buddha aliachana na tatizo hilo. Alisema kuwa kuwepo ni kuteseka, pumziko pekee ni Nirvana ya utupu. Hata wafariji wa Ayubu walijibu maswali haya yote vibaya; na mke wa Ayubu akamsihi, kwa sababu ya huzuni yake, amlaani Mungu na afe.

Hii ilikuwa ni njia ya ulimwengu, -- watu wote kupitia mateso kuja kumchukia Mungu, na hivyo kuendelea daima katika dhambi zaidi na mateso zaidi, mpaka ujuzi wote wa Mungu ambaye ni upendo kupotea. Lakini baada ya wanadamu kwa hekima kutomjua Mungu, ilimpendeza Mungu, kupitia Yesu, kujifunua mwenyewe na kutatua matatizo haya yote. Sababu pekee iliyomfanya Ayubu kutokwenda pamoja na umati katika laana na kifo ni kwamba kwa imani alikuwa ameshika ahadi na ukweli wa Mwokozi aliyepewa, na kupitia kwake, ya wakati ujao ambapo angepaswa “kumwona Mungu,” na kupata kuelewa utoaji wa huduma yake yote hapa. Na nini kinabaki kwetu? Je! muwe na subira, naam, kwa furaha, kustahimili huzuni zote zinazokuja, na hivyo kutimiza yale yaliyo nyuma ya mateso ya Kristo kwa ajili ya mwili wake, ambao ni kanisa?

Kwa nini tusifurahie dhiki? Ikiwa tuko gerezani, Upendo una funguo, na sisi, kama Paulo, sio wafungwa wa Kaisari, lakini wafungwa wa Bwana. Manufaa yetu wenyewe na mema ya kazi yake ni moja, na inapokuwa kwa ajili ya wema huo, atatuachilia, kama alivyofanya Petro.

Hakuna huzuni inayoweza kutufikia mpaka upendo wake umeigeuza kuwa baraka. Kwa hivyo tunafanywa kuwa wapole zaidi, wenye fadhili zaidi, huruma zetu zinapanuliwa, mioyo yetu inakuzwa, na tunainuliwa zaidi na zaidi katika angahewa la upendo wa kimungu, hadi upatanisho utakapokamilika, na tunakuwa wamoja na wanadamu wanaoteseka, na wakati huo huo mmoja na Baba na mmoja na Mwana.

17. Mungu Anashughulika na Waovu

“Amwaminiye Mwana yuna uzima wa milele.” — Yohana 3:36

“Nafsi itendayo dhambi ndiyo itakayokufa.” -Mf. 18:20

“Hakutakuwa na kifo tena.” – Ufu.21:4

Baada ya kuuona upendo wa Mungu kama ulivyodhihirishwa katika kazi yake, kama inavyofunuliwa katika sheria yake, na kama inavyofunuliwa katika upatanisho ambao kwa huo wanadamu huokolewa kutokana na matokeo ya mwisho ya uvunjaji wa sheria hiyo, sasa tutauona upendo huo kama unavyofunuliwa katika shughuli za Mungu na watu wale wanaodumu katika dhambi.

Tumeona kwamba taabu zote ni matokeo ya dhambi, na dhambi ni uvunjaji wa sheria ya Mungu. Kwa hiyo, sheria ya Mungu ni njia ya furaha na shangwe. Ndiyo njia ambayo waliokombolewa hutembea wanaporudi na kuja Sayuni, wakiwa na nyimbo na furaha ya milele juu ya vichwa vyao. Inaweza kuulizwa, Ikiwa Mungu ni upendo, kwa nini dhambi iko? Kwa nini iliruhusiwa kuwepo hata kidogo? Kwa nini inaruhusiwa kuendelea kuwepo katika karne hizi ndefu zenye uchovu? Na ni lini, na jinsi gani, kama itawahi kutokea, italetwa kwenye mwisho, na utawala wa milele na wa ulimwengu wote wa uadilifu na amani utaanziwa?

Tunaamini maswali haya yote yanaweza kujibiwa kwa njia inayofaa, kimantiki, na kwa uthabiti, na kujibiwa kwa upatanifu na tabia ya Mungu ambaye ni upendo, na upendo pekee. Vizuri kabisa tunajua kwamba theolojia ya siku haiwezi kukabiliana na maswali haya kwa njia ya kuridhisha, lakini tunaamini theolojia ya Biblia inaweza.

Ili mwanadamu aweze kuwa zaidi ya roboti tu, mashine ya kudhihirisha akili ya Mungu—ili awe nafsi tofauti, awezaye kuishi, kufikiri, na kutenda kwa ajili yake mwenyewe, na anayeweza hivyo kumheshimu Mungu, kwa kumrudisha. upendo kwa upendo, na sifa kwa ajili ya wema wake—ili mwanadamu awe haya yote, ilikuwa ni lazima awe huru. Lakini kumfanya mwanadamu kuwa huru ilikuwa ni kukimbia hatari ya dhambi. Kwa maneno mengine, ili kwamba mwanadamu aweze kufanywa kuwa na uwezo wa kuwa mwenye haki, ilikuwa ni lazima afanywe kuwa na uwezo wa kuwa mwovu. Mungu hakumfanya mwanadamu kuwa mwovu; wala hakumfanya mwanadamu kuwa mwadilifu kwa utimilifu. Alimfanya tu kuwa na uwezo wa yote mawili; uwezo wa mmoja, ili awe wa yule mwingine. Mungu hawezi kutoa tabia kiholela, nzuri

au mbaya; kama angeweza, atakuwa na lawama kwa kutowapa watu wote haki, na furaha inayofuatia.

Kuna tofauti kati ya kutokuwa na hatia na tabia, nzuri au mbaya. Hatia ni, kwa maana fulani, kutokuwepo kwa tabia. Ikiwa nina kitabu kisicho na kitu, chenye kila ukurasa mweupe na safi, isipokuwa kama lugha imefanywa kurejelea utekelezaji wa kitabu hicho pekee, haiwezi kusemwa kuwa nzuri au mbaya; haina hatia. Ninapoandika init siku baada ya siku, inachukua tabia, na inakuwa nzuri au mbaya, kulingana na Ninaandika ndani yake mambo mazuri au mabaya.

Kwa hivyo Mungu alimfanya mwanadamu kuwa hana hatia, na msafi, na huru kuchagua, na kumweka chini ya hali nzuri kwa kupatikana kwa tabia ya haki. Aliwafanya viumbe wote wenye akili, wenye kuwajibika kimaadili katika ulimwengu wake hivyo. Baadhi yao walichagua ubaya badala ya wema, na hii inasababisha kuwepo kwa dhambi na taabu. Mungu hakufanya dhambi au taabu. Haikuwa lazima kabisa kwamba kuwe na dhambi na taabu; lakini ilikuwa ni lazima kabisa kwamba mwanadamu afanywe kuwa na uwezo wa haya, vinginevyo hangeweza kuwa na haki na furaha.

Hakuna anayeweza kukataa kwamba Mungu aliendesha hatari ya dhambi, kwa kuwa hiyo itakuwa ni kukana kuwepo kwa dhambi. Hii ndiyo sababu alikimbia hatari hiyo, kwa sababu hatari hiyo ilikuwa muhimu kwa uwezekano wa haki na furaha. Lakini dhambi ya milele ingekuwa kuzuia milele mipango ya Mungu kwa ulimwengu ambapo kila kiumbe kinapaswa kushangilia katika upendo wake na kumrudishia sifa na shukrani. Kwa hiyo ingawa Mungu alikimbia hatari ya dhambi, hakuingia hatari ya dhambi ya milele.

Ili kuepuka dhambi ya milele mwanadamu alipewa kuwepo kwa masharti na kupata mti wa uzima ili kuendeleza kuwepo huko; lakini alipokwisha kufanya dhambi, asije akanyosha mkono wake akatwaa na kula matunda ya mti wa uzima, na kuishi milele, mwenye dhambi asiyeweza kufa, Bwana akamfukuza kutoka bustanini, akamweka malaika kuilinda njia ya mti wa uzima.

Tazama ulimwengu jinsi ulivyo, umejaa huzuni na mateso. Kila jiji na jiji lina kambi yake ya “hema za kijani kibichi” ambapo wengi wako kimya. Kila kilima kina hazina ya moyo. Kila makaa yana kiti chake kilicho wazi, kila moyo ni chumba chake chenye mwanga wa mbalamwezi wa kumbukumbu ya majuto. Kila nafsi inajua uchungu wake, na hutamani kwa ubatili kwamba wengine watembee kwenye mwanga wa jua, na njia yake iko kwenye vivuli tu.

Je! pazia lingeweza kuinuliwa, na sote tunawaona watu mioyo kwa mioyo, kama sasa jicho kwa jicho, ni ufunuo gani wa kutisha wa taabu isiyojulikana! Ni nyuso ngapi zenye tabasamu lakini hutafuta, kwa kuzidisha tabasamu, kuficha mioyo inayovuja damu! Ikiwa taabu na mateso yote ya jiji moja tu yangewekwa wazi mbele ya macho yetu, tunapaswa kushangaa kwa hofu; na bado ulimwengu umeundwa na miji mingi kama hiyo. Jiulize, je, Mungu angekuwa mwema, angekuwa upendo, kukanyaga kila kitu. hii na kutokufa? Jibu ni, Hapana! Kwa msisitizo hapana! Je, angekuwa mwema au mwenye hekima kujihatarisha kwa mateso hayo milele? Tena jibu ni, La. Lakini Mungu ni mwema; yeye ni upendo. Kwa hiyo hakuchukua hatari kama hizo; lakini aliweka hali ya kutokufa kwa utiifu kwa sheria yake takatifu kama kufanya dhambi na taabu, ikiwa vilikuja, lakini watoto wa miaka michache, wakati haki na furaha ni ya milele.

Dhambi ndiyo chanzo cha maafa yote. Dhambi ya milele ingekuwa taabu ya milele. Milele, isiyo na tumaini, taabu isiyo na tumaini ingekuwa ya milele. Uwepo wa milele wa mwenye dhambi ungekuwa mateso yake ya milele ya kufahamu. Njia pekee ya kuepuka hili ni katika dhana ya uzima wa ulimwengu wote, lakini hii si dhana tu, bali inapingana moja kwa moja na Biblia pekee, bali pia kwa wote tunaowajua kuhusu asili ya dhambi.

Tunajua kwamba asili ya dhambi ni kuufanya moyo kuwa mgumu dhidi ya athari nzuri. Kadiri mtu anavyoendelea kudumu ndani yake, ndivyo uhakika zaidi unavyopaswa kuendelea. Haihitaji neno lolote lililovuviwa kufunua kwa akili ya kifalsafa ukweli kwamba kwa kila mtenda dhambi anayeendelea kunafika mwisho wa rehema—wakati ambapo dhambi imeufanya moyo wake kuwa mgumu dhidi ya mvuto wa wema, na hivyo kuimarisha mvuto wa uovu katika mikono yao. juu ya asili yake, kwamba ni hakika kabisa kwamba hatageuka kutoka katika dhambi na kuingia katika haki. Uwepo wa ufahamu wa milele wa mtu kama huyo ungekuwa wa milele, fahamu, taabu isiyo na tumaini, ikishuka kila mara kwenye kina kirefu cha giza na kukata tamaa. Je, Mungu angekuwa mwema kuendelea kuwako hivyo milele? Hata katika hali ya mchanganyiko wa wema na ubaya hapa, ni mtu gani mwenye kufikiri angechagua umilele huu, kama angeweza? Kuna ukweli katika hekaya ya zamani ya tufaha la maisha, iliyotungwa kwa uzuri sana katika ubeti wa kishairi na Owen Meredith (Bwana Lytton).

Tufaha lililetwa kwa Mfalme Sulemani kutoka kwenye mti wa uzima, ambao, kama angekula tu, angeishi milele. Anafalsafa juu ya maisha na kushindwa kwake kumridhisha, na anahitimisha kwamba hataki kula; lakini anadhani

anamjua mmoja wa wake zake anaowapenda sana, wasio na moyo mwepesi au masuria ambaye itakuwa neema kubwa kwake. Hakika katika maisha yake kuna furaha yote, na atatamani idumu. Anampa;; lakini pia anafalsafa, akitoa sababu zake za kutotaka kuila. Anaipeleka kwa mwingine; kwa hivyo inapita safu zote za jamii, kutoka juu hadi ya chini kabisa, na mwishowe inarudi kwa mfalme, na inahifadhiwa katika bakuli la fedha, kwa maana hakuna mtu atakayeila.

Hata hapa, taabu ambayo dhambi imesababisha ni kubwa sana, hivi kwamba kila mtu mwenye akili timamu angesita kuamua kwamba umilele wa namna hii wa kuwepo ulikuwa ni baraka badala ya kuwa laana. Lakini hapa limesalia tumaini la jambo bora zaidi litakalokuja. Ikiwa matumaini mengine yote yametoweka, kwa mtu aliyekata tamaa sana, ambaye hajui lolote kuhusu faraja ya upendo wa Mungu, bado kuna tumaini la kifo—mawazo kwamba “homa inayofaa” itakaribia. imekwisha, haitachukua muda mrefu. Ondoa hata tumaini hili, na uiache nafsi kabisa na bila tumaini katika hali ya kukata tamaa isiyoweza kufa, bila kusema lolote kuhusu moto halisi—je, Mungu ambaye ni upendo angeweza kutoa uhai huo kwa kiumbe mmoja ambaye ameumba? Jibu lazima liwe, Hapana.

Tuseme angemweka mwenye dhambi katika ulimwengu mwingine, ukirejeshwa kwa uzuri wake wa Edeni, au mbinguni kwenyewe. Dhambi imeleta taabu zote ulimwenguni; na hivi karibuni ingefanya ulimwengu mwingine kuwa mbaya kama huu. Tuseme roho zenye dhambi zingetenganishwa, na wenye dhambi wachache tu ndio wamewekwa katika ulimwengu ambamo wote walikuwa waadilifu. Hii itakuwa adhabu mbaya kuliko zote. Mwenye dhambi hubeba jehanamu pamoja naye, ndani ya moyo wake mwenyewe, na moto wake ungeunguza moto zaidi katika hewa safi ya mbinguni. Kutamani mtu aliye na hamu kubwa ya kunywa juu yake, akitembea kwenye barabara za dhahabu za Yerusalemu Mpya, akitafuta mahali pa kutosheleza kiu yake, na asipate; au mwanamke ambaye starehe yake kuu hapa ilikuwa kusengeny makosa ya majirani zake, akiona kwamba tafrija hiyo ilimnyima huko, kwa kukosa nyenzo za kusengeny. Watu kama hao wangependa kuhama. Tuseme umewaweka mahali ambapo wote ni waovu na waovu tu; hapo taabu ingetawala.

Sasa tumeona kwamba Mungu hawezi kuifanya nafsi yenye dhambi kuwa na haki bila kiholela, kwa maana uadilifu unamaanisha uhuru wa kuchagua na kutenda kwa hiari. Tumeona, pia, kwamba mwenye dhambi mwenye kudumu hatanyenyekea kwa Mungu, ili afanywe kuwa mwadilifu kutokana na hiari

yake mwenyewe, kwa maana dhambi huzidisha moyo wake kuwa mgumu zaidi na zaidi. Tumeona kwamba umilele wa aina hii ya maisha ungekuwa laana na si baraka; kwamba katika hali ambayo wote isipokuwa yeye walikuwa wema, atakuwa mnyonge kabisa; na kwamba ikiwa kila kitu kingekuwa kibaya, taabu ingetawala.

Je! ni kitu gani kimoja ambacho Upendo usio na mwisho, mwenye uwezo wote unaweza kufanya na mtu kama huyo, na bado kuwa mwaminifu kwake mwenyewe? - Anaweza kuchukua uhai aliempa, kwa sababu ameshindwa kufikia lengo la kuwepo huko, kujaza mahali ambapo aliumbwa. Huu ni haki, huu ni upendo, na Mungu huyu atafanya; kwa maana asema, “Bado kitambo kidogo asiye haki hatakuwapo; naam, utapafahamu mahali pake, wala hapatakuwapo” “Watakuwa kana kwamba hawakuwepo.”

Hili sio tu jambo bora zaidi, la upendo zaidi ambalo linaweza kufanywa kwa mwenye dhambi mwenyewe, lakini, tunapozingatia maslahi ya mwenye haki, upendo wake unaonekana wazi zaidi. Kutoka kwa asili ya dhambi, na mwanadamu kama kiumbe cha kijamii, kwamba tunapaswa kubeba matokeo ya huzuni na dhambi za kila mmoja wetu. Hii lazima iendelee kwa muda mrefu kama dhambi inaendelea. Lakini Yesu aliteswa, mwenye haki kwa asiye haki, ili atulete sisi tusio haki, kwa Mungu. Hatutalalamika, bali tufurahi kushiriki mateso hayo, kwa ajili hiyo; lakini wakati unakuja ambapo mwenye dhambi wa mwisho mwenye kudumu anafanywa kuwa mgumu kiasi kwamba hataguswa na upendo huu unaoteseka na kurudishwa kwa Mungu, kwa nini tuteseke tena? Hayo yangekuwa mateso yasiyo na tumaini, yasiyo na maana. Mungu ni upendo, na hataruhusu watoto wake wateseke hivyo.

Yesu anaturuhusu kuteseka hapa pamoja naye, kama yeye alivyoteswa, na kwa kusudi hilohilo, ili sisi nasi tukamilishwe kwa njia ya mateso, na huku tukiwaleta wengine kwake; lakini tunapokuwa tumekamilishwa, na wengine wote wanaoweza kuletwa kwake kwa upendo wetu wenye kuteseka wamemjia, ili wale waliobaki ni makapi yasiyo na thamani, yasiyo na tumaini, ndipo “Mwana wa Adamu atawatuma malaika zake watakusanya katika ufalme wake machukizo yote, na watenda maovu. . . Ndipo wenye haki watakapong’aa kama jua katika ufalme wa Baba yao.” “Makapi ni nini kwa ngano? asema Bwana.” “Mungu ataikusanya ngano katika ghala lake, lakini makapi yatateketezwa kwa moto usiozimika.” Paulo asema hivi kwa waamini, “Vitu vyote ni vyenu, . . . ikiwa ni ulimwengu, au uzima, au mauti, au mambo ya sasa, au yatakayokuwapo; vyote ni vyenu, na ninyi ni wa Kristo; na Kristo ni wa Mungu.”

Sisi, pamoja na Daudi, wakati fulani tumejaribiwa kuhangaika kwa sababu ya ufanisi wa dhahiri wa waovu hapa, lakini vitu vyote ni vyetu. Waovu wanaweza kushikilia urithi wetu kwa muda, wakiwaacha wasafiri na wageni hapa. Je, tutalalamika, Yesu aliposema juu yake mwenyewe, “Mbweha wana pango, na ndege wa angani wana viota; lakini Mwana wa Adamu hana pa kulaza kichwa chake?” - Ah, hapana! Bali tutuzamie kwa furaha wakati ambapo falme za ulimwengu huu zitakuwa ufalme wa Bwana wetu na Kristo wake; kwani wakati wao ni wake, wao ni wetu; kwa maana yeye ni wetu, na sisi ni wake. “Na ufalme, na mamlaka, na ukuu wa ufalme, chini ya mbingu zote, watapewa watu wa watakatifu wake Aliye juu, ambaye ufalme wake ni ufalme wa milele, na mamlaka zote zitamtumikia na kumtii.

Upendo umekuwa na mtazamo huu tangu mwanzo, alipoumba ulimwengu kwa utukufu wake na raha na furaha ya watoto wake. Licha ya dhambi na huzuni, Upendo umekuwa ukifikia ufahamu wake mkuu, na ufalme utakuja. Yesu aliwafundisha wanafunzi wake kusali sala hiyo, “Baba yetu uliye mbinguni, jina lako litukuzwe. Ufalme wako na uje.” Maombi hayo yameombwa kwa utakatifu na kwa bidii na kanisa linalongojea, linalolia katika karne hizi zote. Imepanda kutoka kwenye shimo, kutoka kwenye mapango ya milimani, na kutoka kwenye moto wa maziko ya shahidi. Na itajibiwa. Upendo katika saburi hungoja, si kutaka mtu yeyote apotee, bali kwamba wote wafikie toba. “Kama mimi niishivyo, asema Bwana MUNGU, sikufurahii kufa kwake mtu mwovu; bali aghairi mtu mbaya na kuiacha njia yake na kuishi; geukeni, ziacheni njia zenu mbaya; kwa nini mtakufa?”

Hata hivyo makapi lazima yaharibiwe na ufalme urudi kwa waaminifu. Ndiyo maana Mungu huwaangamiza waovu. Yeye ni upendo, na ni bora kwa wote kwamba waovu waangamizwe. Kisha ufalme utarejeshwa kwa wenye haki, na “kila kiumbe kilicho mbinguni, na juu ya nchi, na chini ya nchi, na kilichomo baharini, na vyote vilivyomo ndani yake,” vitasikika vikisema, Baraka na heshima na utukufu na uweza una yeye aketiye juu ya kiti cha enzi, na Mwana-Kondoo hata milele na milele.” Lengo la upendo litatimizwa hatimaye, na udhihirisho wake wa mara kwa mara utaleta kutambuliwa kwa ulimwengu wote, na kurudi kwa upendo usio na kikomo.

18. Kwa Nini Dhambi Imeruhusiwa Kwa Muda Mrefu Sana?

“Upendo huvumilia, hufadhili.” - 1Kor. 13:4

“Bwana... Uvumilivu kwetu kwa ajili yetu, asiyetaka mtu yeyote apotee. - 2 Petro 3:9

Uwepo wa dhambi na matokeo yake mabaya hayapingani hata kidogo na wazo kwamba Mungu ni upendo, na upendo tu. Uwezekano wa dhambi ulikuwa ni hitaji la utambuzi wa upendo. Kila mzazi anayeleta mtoto duniani ili kukidhi silika ya upendo ya baba iliyopandikizwa na Mungu, ana hatari hiyo hiyo. Mtoto anaweza kuwa baraka au anaweza kuwa laana kwa aina yake; walakini, hatari lazima itimizwe, au uwepo wa shindano hilo lazima usitishwe, na si upendo wa Mungu tu bali upendo wote wa kibaba unyang’anywe utambuzi wake.

Tumeona jinsi Mungu anavyopaswa kukomesha dhambi, ili kwamba kila kiumbe mbinguni na duniani hatimaye kipatikane kikimwaga sifa zake za shukrani kwa ajili ya kuwako ambako, kwa kuwa shangwe kamilifu, kutakuwa utambuzi wa juu zaidi wa upendo. Hili litatimizwa kwa kudhihirisha upendo wake kiasi cha kushinda yote yanayoweza kupatikana kwa utakatifu na furaha. Ulimwengu uliokombolewa wakati huo utakuwa na watu hawa, na wengine wote watakuwa kana kwamba hawakuwapo, Hili ndilo lililo bora zaidi ambalo Upendo usio na kikomo unaweza kuwafanyia viumbe wake wote, bora kwa wote waliookolewa na waliopotea.

Hata hivyo, swali bado linabaki, Kwa nini dhambi imeruhusiwa kuendelea kwa muda mrefu hivyo? Kwa nini karne zilizochoka zimeburuzwa polepole sana, zikiwa zimeelemewa na uzito au ole wao? Kwa nini Upendo haujaleta ushindi wa mwisho kabla ya haya, na kuachiliwa kwa watoto wake kutoka kwa taabu na maumivu? Hakika Mungu alijua ni nani atakuwa mwenye dhambi isiyoweza kurekebisha; kwa nini hakumwangamiza Shetani na malaika zake hapo mwanzoni kabisa, wala kuwaruhusu kuwajaribu wanadamu? Kwa nini, Adamu na Hawa walipofanya dhambi, hakuwaangamiza, na kuwaumba watu wengine wawili kwa ulimwengu huu, wala hakuachilia laana ya dhambi kuendelea hivyo mpaka ulimwengu wenyewe ulipoharibiwa, na kila kilima na bonde likatiwa damu na kutanda kwa machozi?

Ni lazima ikumbukwe kwamba mzozo kati ya wema na uovu haukomei kwenye ulimwengu huu. Ni mzozo wa ulimwengu wote. Na kwa nini? - Kwa

sababu tu, kama vile Mungu alimfanya mwanadamu kuwa huru, na kwa hivyo kukimbia hatari ya dhambi, kwa sababu hiyo aliwaweka malaika huru, aliwafanya viumbe wake wote wa kuwajibika kwa watu wa ulimwengu wote huru. Kwa hakika, hawangeweza kuwajibika kimaadili kama hawakuwa huru. Kwa hivyo hatari ya dhambi ilikuwa hatari ya ulimwengu wote. Sisemi kwamba dhambi yenyewe ilikuwa ya ulimwengu wote; siamini hivi; lakini pambano kati ya dhambi na haki ni la ulimwengu wote.

Sehemu ya malaika walifanya dhambi, na wao, pamoja na mkuu wao, Shetani mwenyewe, wamekuwa wakikusanya na kuongoza majeshi ya uovu tangu wakati huo. Sehemu ya malaika hawakutenda dhambi, na wao, pamoja na Prince Emanuel, Kapteni wa wokovu wetu, wamekuwa wale wale walioanza mbinguni, wakati Mikaeli alipopigana, na Shetani alipigana, na malaika wao. Hakuna mtu mmoja mwenye akili, anayewajibika kiadili kati ya mamilioni yote ambayo watu wa ulimwengu usiohesabika lakini anavutiwa na mzozo huu, na kwa maana fulani, angalau, ana sehemu ndani yake. Wote waliwekwa huru na kuwekwa kwenye rehema, kama vile wanadamu na malaika. Siku moja pambano litakuwa limekwisha, na ushindi utapatikana kwa ukweli na haki; basi majaribio ya wote yatafungwa, na washindi wote watathibitishwa katika kutokufa kwao.

Hatujui ni dunia ngapi kati ya hizi ambazo hazijaguswa na dhambi. Huenda malaika walioanguka na wanadamu ndio pekee waliofanya vita na Mungu. Haya twajua, Mungu wetu ni Mungu wa majeshi. Wakati mzozo unapokuwa mgumu karibu nasi, na tunaona dhambi kwa kila upande, wakati mwingine tunafikiri kwamba wenye haki wa kweli wamepungua kutoka duniani, na, pamoja na Eliya, karibu na hofu kwamba tuko peke yetu, na kwamba wengine wote wamepiga magoti mbele yetu kwa Baali. Nyakati kama hizo tunahitaji tu kutazama juu kwa jicho la imani ili kujua kwamba sisi ni sehemu ya walio wengi wenye nguvu, na kwamba Kamanda wetu, akiwa mkuu wa majeshi yake, anaongoza kwenye ushindi.

Lakini haya yote yana uhusiano gani na kuendelea kwa dhambi? Tunajibu, Mengi; kila kitu, kwa kweli. Mungu hafanyi chochote kiholela. Alitufanya sisi sote kuwa huru kuchagua kati ya mema na mabaya. Hatakiuka uhuru katika mojawapo ya viumbe vyake. Mgogoro mzima kati ya ukweli na uwongo, kati ya mema na mabaya, lazima upiganiwe hadi tamati ya mwisho mbele ya macho ya wote. Hitimisho hilo linategemea nguvu ya ukweli na haki ya kushinda hatimaye kwenye uwanja wa haki, katika mawazo ya viumbe huru, wenye akili.

Mungu yuko kwenye kesi. Shetani amemtuhumu kuwa mgumu na dhalimu; amesema sheria zake ni za kiholela na kali. Kwa ulimwengu wa viumbe wenye akili Mungu anasema, “Ninyi ni mashahidi wangu, asema Bwana, kwamba mimi ni Mungu,” - yaani, kwamba mimi ni mwema, kwamba sheria na shughuli zangu na viumbe wangu ni upendo wenyewe; kwa ufupi, kwamba Mungu ni upendo.

Lakini hii yote inachukua muda. Tuseme Mungu alikuwa amemfutulia mbali Shetani na malaika zake walipofanya dhambi mara ya kwanza. Lengo lake pekee katika kufanya hivi lingekuwa ni kukomesha dhambi na taabu pale pale. Je, ingetimiza jambo hilo?

Shetani alikuwa malaika aliyeheshimiwa mbinguni, mmoja wa viongozi wa majeshi ya mbinguni. Hawakuwa wameona asili ya kutisha ya dhambi. Kwa kweli hawakuwa wamemwona Shetani akifanya uovu wowote mkubwa. Amemshutumu Mungu kwa urahisi, na kusema alikuwa kiholela na mgumu. Shtaka hili lilimweka Mungu mashitaka mbele ya akili huru za viumbe wake. Ilikuwa ni kweli au uongo? Iwapo Mungu angeyafutulia mbali majeshi ya uovu hapo hapo, kabla ya uovu kuruhusiwa kusitawi na kufichua asili yake ya kweli, je, wale waliobaki hawangesema kwamba mashtaka ya Shetani yalikuwa ya haki, na kwamba Mungu katika tendo hilohilo alikuwa amejithibitisha mwenyewe hatia? Lakini hii haingekuwa kukomesha dhambi, bali kuiendeleza na kuizidisha. Lengo hasa la Mungu katika kufanya hivyo lingeshindwa. Mungu alikuwa na hekima sana kwa hilo.

Kwa hiyo dhambi lazima iruhusiwe kukua hadi viumbe vyote vya Mungu vilivyo huru, vyenye akili vitakapooona kwamba dhambi ni taabu na kwamba haki ni furaha; na hii ndiyo sababu hasa kwa nini Mungu katika upendo alisema, “Usifanye,” na “Wewe.” Hakuna kitu kiholela hapa. Mungu ameachiliwa. Radhi na utukufu wake ndio furaha ya juu kabisa iwezekanayo ya viumbe vyake vyote. Dhambi, iliyoendelezwa na kutekelezwa kwa mafanikio, ina maana ya kupinduliwa kwa Serikali ya Mungu, kushushwa kwa Mungu mwenyewe, na uharibifu wa furaha na utukufu wake; kwa hiyo dhambi ni taabu, na si furaha. Dhambi ya ulimwengu wote na ya milele ingekuwa taabu ya ulimwengu wote na ya milele. Hivyo, Mungu anaachiliwa, na Shetani anahukumika.

Dhambi inapokuzwa hadi hii ionekane, ndipo Mungu awezapo kukomesha dhambi, na kuwaangamiza wenye dhambi wasioweza kurekebisha, na kila kiumbe katika ulimwengu wake kitaungana naye katika hukumu hii, na kumtangaza kuwa mwenye haki. Hii ndiyo sababu wenye haki wanashiriki

naye katika hukumu. Ni hivyo kwamba pambano lote litakomeshwa, na ushindi utakuwa wa mwisho, ili kwamba “taabu haitainuka mara ya pili.”

Haya yote yatafanyika, na bado uhuru kamili wa kila akili ya mtu binafsi udumishwe kupitia hayo yote. Na wale waliokombolewa hatimaye watakapomimina wimbo wao usiokoma na wa ulimwenguni pote wa sifa na kuabudu, wimbo huo utatoka kwa nafsi zilizo huru kutokana na dhambi, na bado zikiwa na uwezo kamili wa kutenda dhambi—vitu vilivyojitenga, vilivyo na ufahamu, vyenye akili, ambavyo havitatenda dhambi kamwe, kwa sababu tu wamejifunza kupenda uadilifu na kuchukua uovu. Kwa hivyo watakuwa viumbe wenye uwezo wa kuthamini Mungu ambaye ni upendo, na anayeweza kumpa upendo kama malipo. Hili lilikuwa ni lengo la Mungu katika kuumba ulimwengu, na Shetani na dhambi hawataishinda, wala kumnyang’anya upendo wake aliutamani. Kungoja hukumu ya mwisho, inayomiminwa kwa kustajibisha sifa kutoka kwa akili na mioyo tulivu ya viumbe vyote vyenye akili, itakuwa, “Matendo yako ni makuu na ya ajabu, Bwana Mungu Mwenyezi; ni za haki, na za kweli njia zako, Ee Mfalme wa watakatifu.” Astahili Bwana aliyumba, anastahili Mwana-Kondoo aliyechinjwa, kupokea uweza, na utajiri, na hekima, na nguvu, na heshima, na utukufu, na baraka.

Shetani hatajikuta tu hawezi kuushinda mpango wa Mungu, lakini hata kuuahirisha kwa mwaka au siku moja. Mwanadamu alipofanya dhambi, Mungu alimwambia, kwa hakika, “Nitauzidisha sana uzao wako.” Kwa nini alifanya hivi? Ikiwa mwanadamu hangefanya dhambi, kwa wakati fulani dhahiri unaojulikana na Mungu, ulimwengu ungekuwa na watu wenye haki, ambao walikuwa wamepita kipindi chao cha majaribio, na kuthibitishwa katika kutokufa kwao. Mwanadamu alipofanya dhambi, alizidisha sana mbegu, kwamba kutoka katika makutano ambayo yangepaswa kuzaliwa na kufa, yeye, kupitia Kristo, katika wakati uo huo angekusanya idadi iyo hiyo ambayo ingepaswa “kuhesabiwa kwake kwa kizazi kimoja.”

Anajua siku na saa, na wakati kipindi cha utimilifu wa wakati kitakapowadia, vitu vyote vitakuwa vimekusanywa katika Kristo, na mpango wa asili wa Mungu na kusudi lake litakamilika. Ulimwengu utajua basi kwamba, ikiwa Shetani ni “uwezo,” Mungu ni mweza yote, na kwamba kwa hiyo hakuna nguvu inayoweza kuchelewesha mipango yake.

Maisha yetu madogo yanaishi hapa chini katika bonde la majaribu na giza, na wakati kwetu unaonekana kuwa mrefu; lakini miaka elfu sita ni nini ikilinganishwa na umilele? Asema Bwana: “Kwa kitambo kidogo nalikuacha,” – inaonekana, ikilinganishwa na hali ya ukombozi ya wakati ujao—“kwa

kitambo kidogo nalikuacha; lakini kwa rehema nyingi nitakukusanya. Kwa ghadhabu kidogo nalikuficha uso wangu kwa kitambo; lakini kwa fadhili za milele nitakurehemu, asema Bwana, Mkombozi wako.”

Wakati miaka milioni chache imetumika katika furaha kamili ya waliokombolewa, mambo ya zamani hayatakumbukwa wala kuingia akilini. Sio kwamba kutakuwa na upotezaji wowote wa kumbukumbu kiholela, kwani hiyo itahusisha upotezaji wa utambulisho; lakini hakuna kivuli cha huzuni ya zamani kitakachotulia kwa muda kwenye nafsi. Wale waliokombolewa ambao wameishi kwa muda mrefu juu ya kilele cha Beulah, ikiwa watatazama nyuma, watatazama kutoka juu ya mlima hadi kilele cha mlima, kutoka kwenye paradiso ambayo imepatikana hadi paradiso iliyopotea. Ikiwa bonde la dhambi na mateso, dakika ndogo ya ghadhabu yake, itafikiriwa hata kidogo, itakuwa tu kwamba furaha yetu ya sasa inaweza kuongezeka kwa hilo, na upendo wetu kwake ukuzwe kwa ufunuo wa ajabu, kwa njia ya ukombozi, ukweli mkubwa kwamba Mungu ni pendo.

19. Je, Kutakuwa na Faida?

“Wakati wa mbegu zetu, Mungu peke yake atazamaye mwisho wa mbegu iliyopandwa; Zaidi ya maono yetu, dhaifu na hafifu, Wakati wa mavuno umefichwa kwake.” -- Whitetier

Tumeona kwa nini dhambi iko, na kwa nini imeruhusiwa kuwepo kwa muda mrefu sana. Kupitia fumbo la Mungu, fumbo la uovu linafafanuliwa. Simba wa kabila la Yuda ameonekana kustahili kukifungua kitabu na kuzifungua muhuri zake. Tumeona pia jinsi dhambi itakomeshwa, na utukufu wa Mungu utafunuliwa, ili wote wenye mwili wauone pamoja. Swali moja zaidi linabaki juu ya jambo hili: Je, kutakuwa na faida yoyote kwa Mungu na kwa viumbe vyake kama tokeo la dhambi na ukombozi? Je, ukombozi utakapokamilika, je, ulimwengu na ulimwengu wote ungekuwa mahali pale ambapo dhambi isingekuwapo? Au kutakuwa na usalama mkamilifu zaidi dhidi ya dhambi katika siku zijazo, ujuzi wa juu, na wa kina, na mpana zaidi wa upendo wa Mungu, na hivyo furaha kuu na amani kuu kuliko ambavyo ingewezekana vinginevyo?³

³ Tunapozungumza juu ya jambo fulani kuwa linawezekana na jambo lingine kuwa haliwezekani kwa Mungu, tunataka ieleweke kumaanisha kwamba haiwezekani kwake

Tunaona sheria ya mateso ikipita katika ulimwengu huu. Mateso hayo si bure; inaruhusiwa kwa manufaa ya wengine. Maua hufa ili matunda yapate kuzaliwa. Dhoruba ambayo huharibu maisha na mali ya mtu mmoja, huondoa ugonjwa wa malaria, huharibu vijidudu hatari, na kujaza hewa na nguvu mpya za uzima, na hivyo kuwabariki maelfu, ili kwa kupoteza maisha na furaha, maisha na furaha nyingi zimepatikana. .

Karibu kila ukweli unaobariki ulimwengu umekuwa na wafia imani. Wachache wameteseka na kufa; wengi wamepata maisha mapya na furaha kwa njia hiyo. Ili mti mpya ukue na kubariki dunia kwa uzuri wake na kivuli na matunda ya kupendeza, mbegu lazima ife. Kwa kila upande fumbo la kifo hiki ambacho uhai hutoka ndani yake hudhihirika. Je, hii ni sheria ya ulimwengu huu kwa urahisi? Au ni kwa maana fulani ya ulimwengu wote? Je, inatumika tu kwa visa fulani vya pekee vya kuteseka na kifo? Au je, inatia ndani mateso yote na vifo vyote? Je, mpango wa Mungu ni mkamilifu na mpana kiasi cha kutoacha nafasi inayoweza kutokea ya hasara ya kweli, lakini kufanya kila kitu kihudumie kwa faida fulani kubwa zaidi?

Tumeona kwamba Shetani hataweza kushinda, wala hata kuahirisha, utimizo kamili wa mpango na kusudi la Mungu. Tuthubutu kuuliza swali, Je, inawezekana kwamba yeye ni sehemu tu ya mpango huo? - sio kwamba

isipokuwa tu ufahamu wetu juu yake ulivyo,- yaani, ni jambo lisilofikirika kwa akili ya mwanadamu kwamba lazima liwezekane. Kwa maana moja, kwa Mungu hakuna jambo lisilowezekana, lakini kwa maana nyingine hii si kweli, kwa maana Mungu anafanya kazi kupitia sheria zake, na amechagua kujiwekea mipaka kwa sheria hizi Anataka watu wote waokolewe, lakini amewabana ulimwengu kwamba uchaguzi huru wa mema ni muhimu kwa wokovu. kwa hiyo hawezi kuwalazimisha watu kuwa wema. Hawezi kuwaokoa watu kinyume na matakwa yao, na wala hawezi kudhibiti uhiari wao. Hatujui kabisa kwamba hangeweza kuufanya ulimwengu kwa njia nyingine, lakini kwetu sisi hili ni jambo lisilofikirika; zaidi ya hayo, ikiwa angeweza na hivyo kuzuia hatari ya dhambi, na bado akafikia mwisho wa haki na furaha ya ulimwengu wote, kwa nini hakufanya hivyo? Hitimisho ni kwamba jinsi alivyofanya ndiyo njia bora na nzuri pekee. Vivyo hivyo ndivyo ilivyo kwa kutumia kwake fursa ya dhambi ili kudhihirisha upendo wake na rehema na neema yake, ili kuwainua wanadamu kwenye furaha ya juu iwezekanavyo. Haiwaziki kwa mwanadamu kwamba maarifa yaleyale ya Mungu na furaha ileile inaweza kufikiwa kwa njia nyingine yoyote. Kama wangeweza, kwa nini Mungu hakufanya hivyo, na hivyo kufikia mwisho huu bila dhambi au hatari ya dhambi kuingia katika ulimwengu wake? Mungu hakuwahi kulazimisha au kumdanganya mtu yeyote katika dhambi, lakini yeye anajua yote. Aliona kwamba wengine wangetenda dhambi, na akaweka mpango wake ipasavyo, akichukua fursa ya dhambi kudhihirisha upendo wake mkuu zaidi, na hivyo kuwaongoza viumbe wake kwenye furaha kuu ikiwa ni jambo la busara kuamini kwamba mwisho utakapofikiwa, waliokombolewa wataona hilo likiwa limefikiwa kwa njia bora zaidi

Mungu aliwahi kutamani Shetani au mtu mwingine yeyote atende dhambi, hata kidogo kwamba alimlazimisha kuifanya.

Mungu aliwafanya wakazi wa ulimwengu wote kuwa huru, na anafanya kazi nao kwa njia ya hiari yao tu. Lakini kwa kuwaweka huru alikimbia hatari ya dhambi. Hili lilifanyika katika mamilioni yote yasiyohesabika ya dunia zilizofanywa na watu wake. Hatari inayoendelea inamaanisha uhakika wa mwisho. Je! lilikuwa ni kusudi la Mungu, dhambi ilipokuja, ili kuitumia ili kuifanya ihudumie utakatifu ulio bora zaidi na shangwe kubwa zaidi iwezekanayo kwa viumbe vyake vyote? Je, inaweza kuwa jumla ya furaha yote iongezwe badala ya kupunguzwa na jumla ya mateso yote? Hii itakuwa kama Mungu muweza yote, mjuzi wa yote, -- Mungu anayesema yeye ni upendo. Je, inawezekana kwamba mpango wa Mungu ni mpana kiasi cha kujumuisha mipango mingine yote, hivi kwamba hata Shetani, pamoja na njama zake zote za uasi, anaanguka katika sehemu ya ule umoja mkuu unaouinua ulimwengu katika utimizo kamili wa bora ya upendo? Kwa bahati nzuri, hatujaachwa kutafakari juu ya swali hili. Paulo anasema, “Mambo yote hufanya kazi pamoja kwa wema kwa wale wampendao Mungu.” Katika uhusiano huu anazungumzia dhiki, na adha, na njaa, na uchi, na hatari, na upanga, kwa ufupi, mateso na mateso yote. matokeo ya dhambi.

Hasemi mambo haya yote ni mazuri. Ni matokeo ya dhambi, na dhambi ni mbaya, na hivyo yote haya ni mabaya. Mungu anawachukia kuliko sisi, kwa sababu anawapenda viumbe wake wote kuliko sisi. Mahali ambapo kusudi la Mungu linatimizwa, hakutakuwa na mahali katika ulimwengu wake kwa pigo moja la uchungu au mlio mmoja wa uchungu. Haya yote yatapita basi, kwa kuwa ni mabaya. Lakini kile andiko linasema ni kwamba haya yote yanafanya kazi pamoja kwa wema kwa wale wanaopenda Mungu. Ona jinsi usemi huu ulivyo mpana—“vitu vyote.” Hilo linatia ndani mateso yote pamoja na furaha yote. Inajumuisha kila matokeo ya dhambi. “Kwa wale wanaopenda Mungu” haijumuishi tu kila mwana na binti mwenye haki wa Adamu, bali kila mtu mwenye haki, mwenye akili, kila mmoja wa majeshi yote ambayo yataufanya ulimwengu ukombozi utakapokamilika.

Ni dhahiri kwamba kama hii ni kweli katika maisha ya kila mtu mwadilifu, ni kweli katika jumla ya maisha yote ya haki. Ikiwa kila uzoefu wa mateso unafanya kazi pamoja kwa wema katika maisha ya kila mtu anayempenda Mungu, basi mateso yote yanafanya kazi pamoja kwa manufaa ya wote wanaopenda Mungu. Lakini mateso yote ni matokeo ya dhambi, kwa hiyo, kwa namna fulani, Mungu atafanya uwepo wa dhambi kuwa mtumishi kwa

wema wa juu zaidi wa wale wote wanaompenda, yaani, wale wote ambao wataufanya ulimwengu wake baada ya ukombozi kukamilika. Katika maisha haya ya majaribu na mateso furaha ya juu kabisa ambayo Ukristo unaweza kumletea mtu binafsi huja kwa imani thabiti katika ukweli huu; kwa hivyo wazo la juu kabisa linalowezezana na ufahamu mkubwa zaidi wa upendo wa Mungu utakuja kwa ulimwengu katika imani pana katika ukweli huu kwa wote.

Wengine wanaweza kusema, Mambo haya yanawezaje kuwa? Iwe tunazielewa au la, ni lazima tuziamini ikiwa tunaamini neno la Mungu. Hili tunajua, kwamba furaha kamilifu inaweza kuja tu kwa ukamilifu wa tabia, na kwa maana fulani hata Yesu alifanywa mkamilifu kupitia mateso. Mateso yake yote yalikuwa ni matokeo ya dhambi, ingawa hayakuwa ya dhambi yake mwenyewe. Hata Yesu atainuliwa hadi kwenye shangwe ya juu na heshima kubwa kuliko ambayo ingewezekana kwake kama si dhambi. Kupitia mateso na kufedheheshwa kwake ili kuukomboa ulimwengu, atainuliwa juu sana, na kupewa jina lipitalo kila jina, “ili kwa jina la Yesu kila goti lipigwe, la vitu vya mbinguni, na vya duniani, chini ya ardhi; na kila ulimi ukiri ya kuwa Yesu Kristo ni Bwana, kwa utukufu wa Mungu Baba.” Isaya asema, “Ataiona taabu ya nafsi yake, na kuridhika. Hii itakuwa kweli sio tu kwa Kristo, bali kwa Wakristo wote. Pamoja na Daudi tutaridhika tuamkapo kwa mfano wake. Tutaona kwamba huzuni na mateso ambayo tumepitia hapa yametufanya tuwe na furaha ya juu zaidi katika milele.

Imesemwa kwamba ujuzi wetu unajumuisha tu katika utambuzi wa kufanana na tofauti. Hii ni hakika. Ikiwa vitu vyote vingeonja sawa, mawazo yenyewe ya tamu na siki yasingekuwepo; ikiwa vitu vyote vinaonekana sawa, wazo la rangi halingewezekana. Ikiwa mtu alikuja kutoka ulimwengu mwingine ambapo kulikuwa na ladha na rangi, na kutuambia juu ya mambo haya, tunaweza hata kuwa na wazo lisilo wazi juu yao. Kwa hiyo mwanadamu kupitia dhambi alikuja sio tu kujua ubaya, bali kujua “mema na mabaya pia.” Wakaaji wa ulimwengu mwingine wanaweza kujua mengi zaidi kutoka kwetu kuliko sisi. Malaika ni wakufunzi wao kama walivyokuwa wetu kabla ya anguko, na wanaweza hata kuwa na fursa na uwezo wa kuzuru ulimwengu huu pamoja na malaika. Hakika ni, rekodi nzima ya dhambi na ukombozi kutoka kwa dhambi itakuwa wazi kwa ajili ya ukaguzi wao.

Mateso yote ambayo yametokana na dhambi ni ufunuo wa hekima na upendo ambao ulisema, “Usifanye.” Ni kwa njia ya utofauti mkuu wa dhambi na haki—fumbo la uovu, ambalo ni fumbo la kujiinua nafsi, linaloongoza chini

katika udhalilishaji usio na kikomo; na fumbo la Mungu, ambalo ni fumbo la unyenyekevu wa kimungu, linalomkweza mwanadamu hadi kufikia usawa na malaika, na kuinua hata Kristo mwenyewe hadi heshima ya juu na furaha - ni kupitia tofauti hii kuu iliyoenea mbele ya ulimwengu kwamba viumbe vyote vyenye akili mpate kujua mema na mabaya, na kupenda haki na kuchukua uovu, hata hatari ya dhambi itapita milele.

Je, viumbe vya Mungu vingejua nini kuhusu upendo wake kama si dhambi na ukombozi? Wangeweza kuona upendo wake kama ulivyofunuliwa katika kazi yake, lakini ni nini hii kwa upendo wa hali ya juu uliofunuliwa kupitia ukombozi? Huu ni upendo ambao malaika wanatamani kuutazama—upendo ambao hata wao wanashindwa kuufahamu. Ikiwa hata sasa tungeweza kuondoka katika ulimwengu huu wa dhambi na mateso, na, kwa malaika ambao mbele ya kiti cha enzi wanaoga daima katika nuru kamilifu ya upendo wa kimungu, kuuliza ni nini walichofikiri kilifunua upendo wa Mungu, wangejibu, “Mungu aliupenda ulimwengu, hata akamtoa Mwanawe pekee.” Hata wao, pamoja na viumbe vyote vya Mungu, watajua zaidi upendo wake kuliko wangejua kama si dhambi na ukombozi kutoka kwa dhambi; na wakijua zaidi upendo huo, watapumzika salama na hakika zaidi katika upendo huo, na hivyo kujua furaha ya ndani zaidi.

Neema ni upendeleo usiostahili. Je! watoto wa Mungu wangejua nini kuhusu neema yake ikiwa wote wangestahili kibali chake? Rehema ni sifa nyingine ya Mungu. Anasema rehema zake ni tangu milele hata milele. Rehema ni tabia ya kumtendea mkosaji bora kuliko inavyostahili. Tuseme hakujawa na mkosaji katika ulimwengu wa Mungu; watoto wake wangeweza kujua nini juu ya rehema yake isiyo na kikomo? Mpango mzima wa ukombozi ndio udhihirisho wa ajabu sana wa neema na rehema zake. Lakini neema na rehema ni majina tofauti tu ya, au, badala yake, maonyesho tofauti ya upendo. Kwa hiyo hii ni njia nyingine tu ya kuonyesha kwamba kwa njia ya dhambi na ukombozi Mungu atafanya ufunuo kamili zaidi wa upendo wake kuliko ambavyo ingewezekana kama dhambi haingekuwapo.

Lakini kumwona Mungu amefunuliwa hivi, kumjua yeye, ni uzima wa milele; na uzima wa milele ni furaha ya milele. Ni hivyo kwamba maumivu madogo ya wachache, kwa “wakati huu” mfupi, yatatokeza furaha kubwa zaidi ya wengi katika umilele wote. Ni ajabu jinsi gani kwamba Paulo alisema, “Dhiki yetu nyepesi, iliyo ya muda wa kitambo tu, yatufanyia utukufu wa milele uzidio kuwa mwingi”!

Sura ya nne na ya tano ya Ufunuo inafunga kwa doksolojia kuu ya sifa. Ile ya sura ya nne inategemea kabisa uumbaji, ule wa sura ya tano, juu ya ukombozi. Linganisha hizo mbili. Sura ya nne inasema: “Umestahili wewe, Bwana, kuupokea utukufu na heshima na uweza; kwa kuwa wewe ndiwe uliyeviumba vitu vyote, na kwa mapenzi yako viko, navyo vikaumbwa.”

Sura ya tano inasema: “Anastahili Mwana-Kondoo aliyechinjwa kuupokea uweza na utajiri na hekima na nguvu na heshima na utukufu na baraka. Na kila kiumbe kilicho mbinguni, na juu ya nchi, na chini ya nchi, na kilicho ndani ya bahari, na vyote vilivyomo ndani yake, nilisikia vikisema, Baraka, na heshima, na utukufu, na uweza, naam, yeye aliye mbinguni. aketiye juu ya kiti cha enzi, na Mwana-Kondoo hata milele na milele.”

Kuzidi kwa sifa na kuabudu kwa furaha katika mwisho juu ya kwanza ni faida kwa Mungu na viumbe vyake kupitia dhambi na ukombozi. Paulo anasema alihubiri utajiri wa Kristo usiotafutika “ili kuwaonyesha watu wote jinsi ulivyo ushirika wa siri hiyo, ambayo tangu mwanzo wa ulimwengu ilikuwa imesitirika katika Mungu, aliyeviumba vitu vyote kwa Yesu Kristo; ili sasa kwa falme na mamlaka katika ulimwengu wa roho ijulikane kwa kanisa hekima ya Mungu iliyo ya namna nyingi.” Na hekima ya Mungu ni hekima ya upendo ule uliosema, “Usifanye” na “Usifanye.” Tafsiri nyinginezo zinatoa badala ya “mahali pa mbinguni,” palipo mbinguni, au ulimwengu wa kimbingu.

Nani ana mhusika mkuu hapa? Ni yule ambaye amenyonyeshwa kwa urahisi na anasa, bila kujua chochote cha majaribio, au yule ambaye amekuja kwa shida na mapambano, na akashinda yote? Ambayo atakuwa mwalimu bora? Kwa nini kanisa la Kristo, wale waliopanda kupitia dhiki kuu, na ambao wameshinda kwa nguvu zake—kwa nini wasitumiwe naye kuwaanzishia wakazi wa ulimwengu mwingine, ambao hawajaguswa na dhambi, ndani ya mafumbo ya ndani zaidi ya upendo na utakatifu wake? Na ndivyo watakavyofanya, kwa maana inasemekana watakuwa wafalme na makuhani kwa Mungu, na Paulo mara moja anaendelea kusema juu ya upendo ule upitao ujuzi, na ukweli kwamba kwa Mungu utukufu katika kanisa na Kristo Yesu zama zote, ulimwengu usio na mwisho.

Kwa hiyo inaonekana kwamba Shetani amezidiwa ujanja na kutozwa na Mungu katika kila hatua. Mipango yake yote na hila za kulishinda kusudi la Mungu la upendo zimekuwa sehemu tu ya mpango mkuu wa Mungu ambao kwa huo nia ya upendo itatimizwa. Kifo cha Yesu kilikuwa kazi ya shetani, udhihirisho mkuu wa dhambi. Shetani alifikiri kwa njia hiyo kutatiza mpango

na kusudi la Mungu, lakini Paulo asema juu ya kifo kile kile ambacho Yesu alizishinda enzi na mamlaka, katika hiyo akizionyesha waziwazi. Hizi zilikuwa ni falme na mamlaka za uovu, huku Shetani akiwa kichwani mwao. Kwa hiyo kile Shetani alichotamani kilikuwa ni ushindi wake mkuu kwa kweli ulikuwa ni ushindi mkuu zaidi wa Mungu juu yake—ushindi ambao hatimaye utamharibu yeye na wake, na kuunganisha ulimwengu chini ya uongozi mpole na wa upendo wa Prince Emanuel. Ni hivi kwamba Mungu anaifanya ghadhabu ya mwanadamu, na ya mashetani pia, kumsifu, na salio la ghadhabu - yote ambayo hawezi kufanya kazi kwa wema - atayazuia.

Ni daima hivyo katika maisha yetu. Saa ya jaribu kuu na giza inaweza kuwa, kupitia kwake, saa ya ushindi mkuu. Kutoka katika bonde la uvuli wa mauti tunaweza kuinuka kwa maisha mapya na furaha mpya, kwa kuwa mambo yote hufanya kazi pamoja kwa wema kwa wale wanaompenda Mungu, na kumpenda Mungu ni kujua kwamba Mungu ni pendo.

20. Kufungwa kwa mlango wa rehema

“Bwana ni mwema; fadhili zake ni za milele, na uaminifu wake hudumu hata vizazi vyote.” — Zab 100:5

Mara nyingi sisi husikia usemi, “wakati rehema inadumu,” au, “mpaka rehema itakapokwisha.” Maneno haya si tu kwamba si ya kimaandiko ndani yake yenyewe, lakini wazo wanalobeba ni geni kwa Biblia nzima, na kinyume kabisa na tabia ya Mungu. Wazo ambalo mara nyingi huwa msingi wao ni jambo kama hili: Mungu ni mwenye rehema sasa, lakini wakati unakuja ambapo atakoma kuwa na rehema. Mungu anakubali toba sasa, lakini wakati unakuja ambapo watu wanaweza kutubu kamwe kwa dhati, lakini itakuwa ni kuchelewa sana, Mungu hatakubali toba yao tena. Mungu anampenda mwenye dhambi sasa, lakini wakati unakuja ambapo upendo huo utageuka kuwa hasira inayokula na ghadhabu isiyozuilika.

Hakuna kitu kinachoweza kuwa cha uwongo zaidi kuliko maoni kama haya. Lakini mmoja asema, Je! hamsadiki, je, Biblia haifundishi waziwazi kwamba kutakuwa na kitu kama kufungwa kwa rehema? Tunajibu, hakika. Na je, mwanadamu mwenye dhambi hatadumisha uhusiano tofauti na Mungu wakati huo kuliko sasa? Ikiwa hataokolewa kabla ya wakati huo, je, wokovu wake hautakuwa jambo lisilowezezana? Tena tunajibu, Ndiyo, kwa maswali haya yote mawili. Uko wapi, basi, uwongo katika misemo hii? **Ni katika wazo**

linalopita kati yao yote ambapo Mungu hubadilika, na kwamba ni kuwa badiliko fulani katika hisia zake kuelekea mwanadamu mwenye dhambi ambalo huleta mwisho wa rehema.

Kutakuwa na mabadiliko, kuleta saa ile ya kutisha ambapo hatima ya watu wote itawekwa bila kubadilika, wakati yeye aliye mchafu atakuwa bado mchafu; lakini badiliko hilo liko kwa mwanadamu kabisa, si kwa Mungu.

Neno lenyewe “Mungu” linamaanisha wema. Mtunga-zaburi anasema, “Tangu milele hata milele wewe ndiwe Mungu.” Yaani tangu milele mpaka milele wewe ndiye mkuu, mwenye kutawala, mwenye kukumbatia na Mwema usiobadilika. Asema Bwana: “Sibadiliki;” pamoja nami “hakuna kubadilika-badilika, wala kivuli cha kugeuka-geuka.” “Yesu Kristo ni yeye yule jana, leo, na hata milele.” Yeye mwenyewe ndiye “Baba wa Milele” wa viumbe vyote vilivyoubwa; yeye hukaa milele. Akijua yajayo yote, pamoja na kilele chake cha kutisha cha hatia na uasi, pamoja na mambo yote yaliyopita, pamoja na historia yake ya kutangatanga mara kwa mara na mara kwa mara kutoka kwake, hasumbui au kushangazwa na hasira na maendeleo yoyote ya ghafula ya dhambi. Ingawa inaweza kuonekana kuwa ya ajabu, pamoja na ukweli chungu mzima wa dhambi, wakati uliopita na ujao, ulioenea mbele zake, bado anatupenda kwa “upendo wa milele,” na kwa fadhili-upendo amewahi kujaribu kutuvuta kwake. Daudi anasema, “Bwana ni mwema; fadhili zake ni za milele, na uaminifu wake hudumu vizazi hata vizazi.”

Haya yote yanatosha kuonyesha kwamba mabadiliko yoyote yaliyopo katika kuleta kufungwa kwa rehema, badiliko hilo haliko kwa Mungu, bali ndani ya mwanadamu. “Mimi sikuwaacha ninyi, asema Bwana, bali ninyi mmeniacha.”

Mungu ni pendo; yeye ni upendo wa milele. Hajawahi na hatamwacha yeyote; lakini watu humwacha yeye, Chemchemi ya maji ya uzima, kisha wakajichimbia mabirika, mabirika yaliyovunjika, yasiyoweza kuweka maji. Hatimaye ulimwengu utamwacha Mungu kabisa, na kujitoa kabisa hadi kwenye udanganyifu mkuu wa mwisho wa makosa. Huu ni mwisho wa rehema. Somo la kufungwa kwa rehema ni uchunguzi wa dhambi isiyoweza kusamehewa.

Yesu Kristo, ni upendo usio na kikomo, na kwa uwezo wa Roho wa Mungu, alikuwa akiponya magonjwa, kusamehe dhambi, na kutoa pepo. Kulikuwa na wale ambao, wakitazama, walikiri kwamba kamwe hakuna mwanadamu aliyenena maneno kama hayo au kutenda matendo kama hayo; na bado walikuwa wamepofushwa na kufanywa wagumu na dhambi hivi kwamba

walishindwa kutofautisha kati ya Roho mkuu wa wema na roho kuu ya uovu. Wakasema, “Anawatoa pepo kwa Beelzebuli, mkuu wa pepo.” Yesu alisema dhambi hii haiwezi kusamehewa kwao, wala katika ulimwengu huu wala ule ujao. Kwa nini ilikuwa hivi? Je! ni kwa sababu dhambi ilikuwa kubwa sana na ilimkasirisha sana Bwana hata asingeweza kuiacha? Hii ingekuwa kumfanya Mungu kwa ujumla kuwa kama sisi, mkuu tu, na hasira zaidi, na kudumu zaidi katika ghadhabu yake. Anatutaka tumsamehe mtu aliyetubu bila kikomo, na je hatafanya vivyo hivyo? Analaani kushikilia hasira ndani yetu, na je, anajichukia mwenyewe? Hii ingekuwa inatuhitaji tuwe watakatifu kama yeye asivyo. Whittier anasema:

“Makosa ambayo yanaumiza roho yangu chini
Sithubutu kuwa na kiti cha enzi juu.”

Lazima kuwe na sababu nyingine kwa nini dhambi hiyo haiwezi kusamehewa. Mungu aliwaweka watu huru kuchagua kati ya mema na mabaya. Kama wangeichagua haki na kuendelea hivyo hivyo, kwa sheria yenyewe ya urithi na sheria ya ushawishi wa mazingira, nguvu ya wema juu yao ingeimarika hivi karibuni, na nguvu za uovu zingedhoofika kiasi kwamba hatari ya kutenda dhambi ingekuwa imepita. Lakini watu walichagua uovu na wakaendelea ndani yake, na hivyo kuzigeuza sheria hizo nzuri dhidi yao wenyewe. Kwa kufanya kazi kwa sheria hizo hizo, nguvu ya wema juu yetu imekuwa dhafu sana, na nguvu ya dhambi imeimarishwa, hata wanadamu wanazaliwa watumwa wa dhambi.

Mungu anatupa roho yake ili kurejesha uhuru huu ambao umepotea kupitia dhambi. Ni kwa sababu Roho wa Bwana alikuwa juu ya Yesu ndipo alikuja kutangaza uhuru kwa wafungwa. Yesu alisema, “Hakuna mtu awezaye kuja kwangu, asipovutwa na Baba aliyenipeleka; na tena, hakuna mtu awezaye kuja kwangu isipokuwa amejaliwa na Baba yangu. Sio kwamba Mungu huwavuta wengine na hawavuti wengine, na hivyo hufanya wokovu uwezekane kwa wachache waliopendelewa tu; kwa maana Yesu huyohuyo anasema, “Mimi, nikiinuliwa juu ya nchi, nitawavuta wote kwangu,” si kuwashurutisha waje, bali wavute, ili iwezekane kwao kuja—ili kwamba waje. ili kurejesha uhuru ambao umepotea kwa njia ya dhambi.

Roho wa Mungu hangalishindana na wanadamu kama isingekuwa mpango wa ukombozi, unaojikita katika Kristo; lakini sasa kwa yeye watu wote wanawekwa huru. Yeye ndiye Nuru amtiaye nuru kila mtu ajaye ulimwenguni. Roho hiyo hutufikia mahali tulipo, ikizingatia hali zote za kuzaliwa, urithi, na mazingira. Kwa hilo usawa wa akili unarejeshwa, ili “yeyote atakaye aje.” Hii

inampa mwanadamu nafasi ya pili; lakini mtu akimpinga Roho, na kuchagua uovu tena, anajifanya mtumwa tena. Dhambi, ikidumu ndani, huufanya moyo kuwa mgumu dhidi ya ushawishi wa Roho wa Mungu, na kuimarisha nguvu za uovu juu yetu, mpaka hatua inapofikiwa ambapo ni hakika kabisa kwamba hatutageuka na kutubu. Wakati wowote mwanadamu yeyote anapokuwa mgumu sana na kupofushwa na dhambi kiasi cha kushindwa kutofautisha kati ya utendaji kazi wa Roho wa Mungu na utendaji kazi wa Shetani, hatua hiyo imefikiwa naye na kwamba majaribio ya mwanadamu yamefikia mwisho. Hii ndiyo sababu dhambi dhidi ya Roho Mtakatifu haiwezi kusamehewa.

Mungu hawezi kamwe kusamehe dhambi yoyote mpaka itubiwe. Ni wema wa Mungu unaodhihirishwa kupitia roho yake ndio unaotuongoza kwenye toba. Lakini Roho huyo anawezaje kumwongoza mtu kwenye toba kwa Mungu wakati anahusisha utendakazi wa roho juu ya moyo wake mwenyewe na shetani na si kwa Mungu? Kwa wazi haiwezi. Jaribio la mwanamume limefungwa. Mungu ni yeye yule tu; rehema na upendo wake na huruma zake hazijabadilika; lakini mwanadamu, kwa kudumu katika dhambi, amejitenga na umbo la Mungu, na kujiweka nje ya mpango wa ukombozi. Dhambi hiyo haisameheki kwa sababu haitubiwi.

Hii ni hatari ya kutisha ya dhambi. Kila mionzi ya nuru inapingwa, kila dhambi iliyofanywa kimakusudi, humleta mtu huyo karibu na mahali ambapo mkondo wa maji una nguvu sana na hivi kwamba hakuna kurudi tena. Hatuwezi kusema, lakini Mungu anajua, ambapo mwanadamu yeyote anafikia hatua hii; na atakapofanya hivyo, rehema yake imekamilika.

Sasa ni nini kufungwa kwa rehema kwa ulimwengu? Hii ni hakika, sio kikomo cha upendo wa Mungu kwa ulimwengu. Mungu ana ukweli mkuu kwa wakazi wa dunia. Injili ya milele katika utimilifu wake itahubiriwa kwa kila taifa, kabila, lugha na watu. Ujumbe ni wa kuashiria; huwatia alama wale wasiotii, au kuwatia muhuri kwa ajili ya “mnyama” huyo. (Soma sura ya kumi na tatu na kumi na nne ya Ufunuo.)

Je, hii ina maana gani? Kwa urahisi: Wengine hukubali miale ya nuru kwa miale, kama vile Mungu anavyoitoa. Hatua kwa hatua wanaongozwa hadi watakaswa kupitia ile kweli. Kila hatua huifanya mioyo yao kuwa nyororo na kuathiriwa zaidi, na kuwaweka kikamili zaidi chini ya udhibiti wa nguvu za Mungu, mpaka hatimaye katika vinywa vyao hapapatikani hila, nao wanamfuata Mwana-Kondoo ye yote aendaye. Sheria ya Mungu imetiwa alama kwa roho yake ndani ya mioyo yao, nao wametiwa alama mbele ya dunia na mbingu kuwa zake. Wengine wanaikataa nuru kana kwamba inakuja

mpaka nuru iliyo ndani yao inakuwa giza. Mioyo yao inakuwa migumu zaidi na zaidi, na macho yao ya kiroho yanafifia. Mungu anafanya kazi kwa uwezo mkuu; ujumbe unakwenda na “kilio kikuu.” Shetani pia anafanya kazi na madanganyo yote ya udhalimu ndani yao wanaoangamia.

Katika maisha ya kila mtu huja wakati ambapo lazima afanye chaguo lake la mwisho kati ya mema na mabaya. Akichagua vibaya, anakubali kazi ya Shetani kama nguvu kuu ya Mungu, na kukataa kazi ya Roho wa Mungu kama kazi ya Shetani. Anapofanya hivi hatimaye, ametenda yasiyotubu, na kwa hiyo dhambi isiyosameheka. Hafanyi yote mara moja, lakini hatua kwa hatua. Katika kupinga nuru, moyo wake unakuwa mgumu, na anaongozwa hadi kwenye msimamo huu wa mwisho; na mahali hapa panapofikiwa na msimamo huu kuchukuliwa, rehema ya mtu huyo iko mwisho. Anatiwa alama, au kutiwa muhuri, kwa ajili ya “mnyama,” au Shetani.

Ujumbe unaendelea kwa nguvu inayoongezeka. Wanaume wanaendelea kupinga. Mwingine anachukua msimamo wake wa mwisho, kisha mwingine, mwingine na mwingine; wakati unakuja ambapo kila mtu ambaye hajakubali ukweli na kutiwa muhuri kwa ajili ya Mungu hatimaye amekataa, na kuhusisha nguvu zake zote kwa Shetani. Wote wamefanya dhambi isiyoweza kusamehewa, kwa sababu inamweka mtu nje ya uwezo wa roho ambayo inaongoza kwenye toba. Hatua hii inapofikiwa, hakuna sababu ya kazi kuendelea tena. Sauti ya kutisha ya Mungu inasikika ikitangaza ukweli mzito kwamba watu wote wamefanya chaguo lao la mwisho, na kwamba yeye aliye mchafu atakuwa mchafu bado.

Huyu si Mungu anayesema, Nimebadilika, bali ni Mungu anamwambia mwanadamu mwenye dhambi, umebadilika. Sio Mungu anayesema, sitakubali toba na kusamehe dhambi tena, lakini ni Mungu anayesema, Mwanadamu hatatubu na hivyo asiniruhusu kusamehe dhambi tena.

Ikiwa huduma katika patakatifu pa mbinguni imeisha na mlango wa hekalu kufungwa, si kwamba Mungu amechoka kutoa msamaha na rehema, lakini hakuna waombaji tena wa msamaha na rehema. Mungu ni yeye yule; fadhili zake ni za milele; upendo wake ni usio na mwisho na wa milele. Yesu alipowaambia Wayahudi, “Ee Yerusalemu, Yerusalemu, uwauaye manabii, na kuwapiga kwa mawe wale waliotumwa kwako; ni mara ngapi nimetaka kuwakusanya watoto wako, kama vile kuku avikusanyavyo vifaranga wake chini ya mbawa zake, lakini hamkutaka. “Laiti ungalijua, hata wewe katika siku hii, mambo ya amani yako! Lakini sasa yamefichwa

machoni pako,” - Huo ulikuwa mwisho wa kipindi cha rehema kwa watu wa Kiyahudi kama taifa. Ahadi za kitaifa ambazo Mungu alikuwa ametoa na kuwekea masharti juu ya utii wao sasa zilikuwa zikiondoka milele kutoka mikononi mwao. Kama vile uharibifu wa Yerusalemu ulivyofananisha uharibifu wa mwisho, ndivyo hii ilivyokuwa taswira ya kufungwa kwa mwisho kwa rehema.

Lakini maneno haya hayakutoka kwa Mungu mwenye hasira na kisasi; yalitoka katika moyo mkuu wa upendo mwororo, wenye huruma, wenye shauku, lakini walioachwa. Yesu alikuwa analia. Huyu ndiye Mungu, maana Mungu ni pendo. “Kama mimi niishivyo, asema Bwana MUNGU, sikufurahii kufa kwake mtu mwovu; bali aghairi mtu mbaya na kuiacha njia yake na kuishi; geukeni, ziacheni njia zenu mbaya; kwa nini mtakufa?” Hakuna mwanadamu atakayetubu kikweli na Mungu hatamkubali. Ikiwa angekataa kumkubali mtenda dhambi aliyetubu, angejikana mwenyewe.

Wengine wanaweza kufikiria kifungu cha Amosi ambapo kinazungumza juu ya njaa ya neno la Bwana, na kusema watatanga-tanga toka bahari hata bahari wakitafuta neno la Bwana, wala hawataliona. Ni kweli hii inarejelea wakati huo, lakini ni nani ambaye anatafuta neno la Bwana na halioni? Mstari unaofuata wasema hivi: “Hao waapao kwa dhambi ya Samaria, na kusema, Hai Mungu wako , Ee Dani.” Dhambi ya Samaria ilikuwa ni dhambi ya kuchanganya ibada ya Mungu na ibada ya jua. Mungu wa Dani alikuwa mungu jua wa Misri. Hii inarejelea wakati ambapo theokrasi yao ya uwongo imeshindwa kuwatosheleza na kuwapa amani ambayo walitafuta. Kama vile nabii asemavyo, badala ya kutambua mawazo yao ya ushupavu, “wanapita katikati yake, hali wamepigwa na njaa sana,” nao wanamlaani mfalme wao na mungu wao (Shetani, anayewaongoza) na kutazama juu. Kwa nini hawapati msamaha na kuwasha mwanga? - Kwa sababu bado wanashikamana na ibada yao ya jua, na kuapa kwamba ni ya Bwana. Kama Moore anavyosema:--

“Imani, imani ya ushupavu, mara moja ilifunga ndoa haraka kwa uwongo fulani mpendwa, huikumbatia hadi mwisho.”

Mungu hawezi kuwakubali, kwa kuwa hawatamkubali yeye na ukweli wake. Wanahisi hitaji lao la kitu fulani, lakini, wakiwa wamepofushwa na kufanywa wagumu na dhambi, bado wanahusisha kazi ya Bwana kwa Shetani, na wanatafuta kitu kingine, na kujaribu kumfanya Bwana afikie masharti yao.

Ingawa mawazo haya yanatufunulia Mungu ambaye upendo wake ni usio na kikomo na haubadiliki milele, pia yanafichua asili ya kutisha ya ugumu ya

kupofusha ya dhambi, kila hatua ambayo hutuleta karibu na hatua ya kutorudi—ambapo kurudi haiwezekani. Kwa kweli, kwa kufunua asili ya kutisha ya dhambi wanafunua upendo wa Baba ambao ulisema juu ya dhambi, “Usifanye, mwanangu, usifanye.”

21 “Tendo Lake la Ajabu”

“Bwana atasimama kama katika mlima Perasimu, atakuwa na ghadhabu kama katika bonde la Gibeoni, ili apate kuifanya kazi yake, kazi yake ya ajabu; na kutimiza tendo lake, tendo lake la ajabu.” - Isa. 28:21

Limekuwa lengo la kitabu hiki kidogo kuonyesha kwamba matendo yote ya Mungu katika kushughulika kwake na wanadamu yanatokana na nia ya upendo. Dhidi ya pendekezo hili mara nyingi inasisitizwa kwamba hasira yake ya kulipiza kisasi iliharibu ulimwengu wa kale kwa mafuriko, na kwamba baadaye kidogo hasira hiyo hiyo iliifuta kabisa miji ya haki ya tambarare, ikiacha tu mawimbi machafu ya Bahari ya Chumvi kuimba mahitaji yao. Pia aliangamiza makabila ya Wakanaani, mwanamume, mwanamke, na mtoto, na kuwapa wengine mashamba yao na makao yao.

Mambo haya, kama yalivyorekodiwa katika Biblia, inafikiriwa yanafunua tabia ya Yehova ya Kiyahudi na Mungu wa Mkristo kama kitu kingine chochote isipokuwa upendo. Tunaweza kukubaliana kwamba kuna baadhi ya mambo hapa ambayo hatuwezi kuelewa, kwa sababu hatujui hali zote zinazohusiana nayo. Ninaamini kabisa, hata hivyo, kwamba matumizi ya kesi hizi maalum za kanuni ambayo tayari imefafanuliwa katika sura hizi itawaondolea ugumu wao mwingi.

Tumeona mwisho wa rehema ni nini, -- ule ugumu wa moyo dhidi ya nguvu ya ukweli na haki ambayo ni matokeo ya asili ya dhambi ya kudumu. Hakuna kikomo kwa huruma na upendo wa Mungu; lakini kama haki katika nafsi ya mtu binafsi ni matokeo ya Mungu kufanya kazi ndani na kwa njia ya nafsi hiyo, wakati ni kwa hiari yake yenyewe kunyenyekea kwake, uwezo wa Mungu wa kuwaokoa wanadamu kutoka katika dhambi na kuingia katika haki unawekewa mipaka kwa nia yao ya kujitiisha kwake. Wakati utayari huo au nguvu inapotea kwa njia ya uasi inaendelea mpaka tabia za akili zimewekwa, basi kesi haina matumaini.

Sio watu fulani kwa urahisi, lakini ulimwengu mzima, unapaswa kufika mahali hapo mwishowe, na kisha majaribio ya ulimwengu yatafikia mwisho. Ulimwengu ulikuja mahali hapo hapo awali. Kila mawazo ya moyo yalikuwa mabaya tu, na mabaya siku zote. Kwa uovu tu, na uovu daima. Kupitia kuendelea kutenda dhambi, kizazi baada ya kizazi, ulimwengu ukawa mwovu sana hivi kwamba matamania bora zaidi yalifutwa kabisa au bila tumaini chini ya uhibitwa wa tamaa mabaya. Kupitia sheria za urithi na mazingira mwelekeo huu wa kutenda dhambi ulipitishwa kwa mtoto hata kabla hajazaliwa, na kulazimishwa juu yake na mazingira yake tangu wakati wake wa mwanzo wa fahamu. Hii ilikuwa imekwenda mbali sana hata watoto walikuwa watumwa bila matumaini. Hii pia ilikuwa hali ya miji ya Sodom na Gomora, na ya makabila ya Wakanaani baada ya kujaza kikombe cha uovu wao. Tumeona kwamba dhambi ni taabu. Iliendelea, bila tumaini katika taabu yake inayoendelea, isiyo na tumaini. Hili ndilo jambo moja ambalo Upendo hauwezi kuruhusu, lakini njia pekee katika nyakati kama hizo ni uharibifu. Tumeona kwamba upendo ndio ulilinda njia ya mti wa uzima, watu wasije wakala na kuishi milele, wenye dhambi wasioweza kufa; na tumeona kuwa itakuwa ni Upendo utakaowaangamiza waovu hatimaye.⁴ Lakini kila sababu ambayo upendo unao kwa ajili ya uharibifu wa mwisho wa waovu, ulikuwa nao pia kwa ajili ya kuangamizwa kwa ulimwengu wa kale na miji ya tambarare, na kwa ajili ya kuangamizwa kwa makabila ya Wakanaani. Kwa hakika, haya yote yanachukuliwa kwa msukumo kuwa picha za uharibifu wa wakati ujao, na yamewekwa wazi kuwa vielelezo kwa wale ambao baadaye wanapaswa kuishi bila kumcha Mungu. Kuendelea kuwepo kwao kusingekuwa tu kuendeleza taabu zao wenyewe, bali kuendeleza kuwepo kwa mamilioni ya watoto wenye urithi na mazingira ambayo yangefanya dhambi yao ya kuendelea na kuteseka hakika tangu mwanzo kabisa.

Kuwepo kwa mataifa au miji kama hiyo ulimwenguni pia ni tishio la mara kwa mara kwa furaha na wema wa wengine wote. Wakati uvimbe wa saratani umejifunga mkononi, au kidonda kikiendelea kufanya kazi kwenye mguu, inaweza kuonekana kuwa ni ukatili kumkata kiungo, lakini nyakati kama hizo Upendo hushikilia kisu. Tofauti kati ya ushenzi wa mauaji na upendo wa kishujaa zaidi inaweza isiwe tofauti katika tendo lenyewe, bali ni tofauti tu ya nia ambayo msingi wa kitendo hicho.

⁴ [Neno la mhariri: Mzee Fifield amebobea katika mawazo kadhaa mazuri kuhusiana na upendo, rehema na neema ya Mungu katika upatanisho na kufungwa kwa mlango wa rehema. Mawazo yake katika kitabu hiki hayajaenda mbali hadi kuzungumzia kifo cha waovu na namna kitakavyotokea]

Hili likiwa kweli, si ajabu kwamba wale ambao wameendelea kutoelewa tabia ya Mungu katika takriban kila kitu, walipaswa kuhusisha kwake nia mbaya. Yeye ambaye anajua, kutokana na uzoefu na ufunuo, kwamba Mungu ni pendo, na ambaye huweka mbele yake ukweli kwamba upendo haufurahii kifo na uharibifu, ataona hata katika matendo haya mengine ya giza, ufunuo wa walinzi sawa, wote kukumbatia, na Upendo usio na ubinafsi kishujaa ambao haukumzuilia Mwana wake wa pekee, bali alimtoa kwa hiari kwa ajili yetu sote.

Mungu hafurahii kifo cha mtu mwovu; lakini lile linaloona raha yake kuwa ndilo la kwanza, si upendo hata kidogo, bali ubinafsi. Upendo wa kweli siku zote huzingatia ustawi wa kitu kinachopendwa kuwa cha umuhimu wa kwanza, na upendo kama huo mara nyingi humlazimisha mwenye wake kufanya kile kinachomhuzunisha moyoni. Kwa hivyo ni hivyo baba wa kweli analazimika nyakati fulani kumwadhibu mtoto; ni hivyo Baba yetu ameshughulika na ulimwengu, na ni hivyo anashughulika nasi tukiwa mtu mmoja-mmoja. Ikiwa hatuna adhabu, basi sisi ni wana haramu, wala si wana.

Kuna hadithi ya vipofu wanne waliotembelea kituo cha wanaume, na kwa sababu hawakuweza kuona, waliruhusiwa kuhisi juu ya tembo. Mmoja alihisi mkia wake, mwingine upande wake, wa tatu wa mguu wake, na wa nne wa sikio lake. Baadaye walikuwa wakibishana wao kwa wao katika jitihada za kufikia makubaliano juu ya jinsi tembo alivyo. Yule aliyejihisi ubavuni mwake alisema ni kama ukuta mkubwa, na yule aliyeshika mkia akasema, “La! Yeye ni kama kamba kubwa tu.” Wale wengine hawakukubaliana na haya yote mawili, na pia kwa kila mmoja, kwa kuwa mmoja aliyehisi mguu wake alisema tembo ni kama shina la mti, na yule ambaye mkono wake ulishika shimo la tembo, alisema kwamba maoni yake ni kwamba mnyama alikuwa mtu wa kipekee sana, aliyefanana kwa karibu na feni kubwa ya ngozi kuliko kitu kingine chochote alichoweza kufikiria.

Tukiwa tumepofushwa na dhambi na kuwekewa mipaka na maisha yetu madogo kwa muda finyu wa miaka hii michache, na kwa akili zetu dhaifu kwa mambo machache kati ya mengi yaliyo msingi wa makusudi yake, ni hivyo tunalazimika kugusa majaliwa ya Mungu katika sehemu fulani tu, na maoni yetu yanaweza kuwa tofauti, na yote ni mabaya.

Tunaweza kukemea na kushutumu matendo yake yasiyo ya haki, hadi mioyo yetu wenyewe itakapofinyangwa na kuwa migumu katika sura ya maovu yote tunayomhusisha nayo. Bora zaidi ni kwamba imani inapaswa kushika na kushikilia ukweli mkuu kwamba Mungu ni pendo, na kisha badala ya

kumhukumu Mungu kwa sababu hatuwezi sasa kuona ulinganifu kamili wa wazo la Upendo, tutangojea wakati ujao, wakati tutajua kama tunajulikana. Ndiyo, ngoja kwa imani kamilifu, kwamba wakati mpango mzima wa Mungu utakapoonekana, upendo ulioenea kila sehemu utadhihirika.

Na, tuingojea hivyo, imani inafagia nyuma upeo wa maisha yetu, hata sisi pia, tukae pamoja naye umilele, uraia wetu kule, uzima wetu uzima wa milele ambao ametupa; na kisha, tukifikiri juu ya majaliwa yake yenye giza kuu, ama katika historia ya ulimwengu au katika maisha yetu wenyewe, na kuhoji kutoka kwa maoni ya imani yetu iliyotulia na ya kudumu katika upendo wake, tutashangaa kuona jinsi mwanga wa jua wenye joto wa uwepo wake ulio hai utaangazia na kutukuza sehemu nyingi za giza mioyoni mwetu ambamo hadi sasa, kutokuamini kwetu kumemtenga.

22. Mapigo ya Misri

“Mwimbieni Bwana, kwa maana ameshinda kwa utukufu.” — Kut 15:21

Katika mawazo ya wengi, pingamizi lingine la wazo la kwamba Mungu hushughulika na viumbe wake kwa upendo tu, linapatikana katika hukumu zake za kutisha juu ya Misri, ambapo watoto wake walikombolewa kutoka utumwani.

Inakubaliwa hapa kwamba Mungu aliwapenda watu wake mwenyewe, Waisraeli, na kufanya kazi kwa nguvu kwa ajili ya ukombozi wao; lakini inadhaniwa kwamba shughuli zake na Wamisri zilionyeshwa tu na hasira isiyozuilika na ghadhabu. Hawa wanashindwa kuelewa maana ya mapigo hayo, na pia ya maandiko yanayosema:

Mshukuruni Mungu wa miungu; kwa maana fadhili zake ni za milele...Kwake yeye aliyewapiga Wamisri katika wazaliwa wao wa kwanza; kwa maana fadhili zake ni za milele;...akamwangusha Farao na jeshi lake katika Bahari ya Shamu; kwa maana fadhili zake ni za milele...Kwa yeye aliyewapiga wafalme wakuu; kwa maana fadhili zake ni za milele; na kuwaua wafalme mashuhuri; kwa maana fadhili zake ni za milele.”

Ni dhahiri kwamba mtunga-zaburi katika kutafakari kwa hukumu hizi za Mungu, alivutiwa, si na chuki yake na hasira yake isiyozuilika, bali na uvumilivu wa ajabu wa rehema yake yenye upendo. Huo ndio utakuwa mtazamo wa akili zetu wakati sisi pia tunapoongozwa na Roho wa Mungu

katika ushirika huo wa karibu zaidi na Kweli-Yote, ambao utatufanya sisi pia kuwa watu wanaoupendeza moyo wa Mungu mwenyewe.

Kusudi la Mungu katika ukombozi wa Israeli lilikuwa nini? - Si rahisi ili waokolewe, bali kwamba kupitia kwao aweze kujidhihirisha kwa ulimwengu ili kuwafikia na kuwaokoa wote ambao wangeweza kuokolewa. Moyo wa Baba-wote wakati huo, kama zamani, ulikuwa na shauku juu ya watoto wake wote. Yote aliyowapa Israeli yalikuwa “kwa ajili yetu,” na kwa ulimwengu wote wa Mataifa. Fursa kuu zaidi ya Wayahudi, kama wangeipata kwa utii mwaminifu, ilikuwa tu kuwa njia ambayo kwayo mataifa yote yangebarikiwa; na kwa hakika, kwa maana fulani, ingawa sivyo ingekuwa hivyo, hii itatimizwa licha ya kutokuamini kwao, kwa maana mpango wa Mungu haushindwi kamwe kwa sababu ya ukosefu wetu wa imani.

Wakati fulani Wamisri walikuwa na ujuzi juu ya Mungu wa kweli, Muumba, na alionwa kuwa mtakatifu sana hivi kwamba walikataa kulitaja jina lake midomoni mwao, lakini badala yake walimwita Mtakatifu, Aliyekuwako Mwenyewe, Asiye na Pema. Ijapokuwa Wamisri walikuwa wamekwenda chini kutoka katika kumwabudu Mungu hadi kuabudu jua, na kutoka kuabudu jua hadi kuabudu nyota, na aina za chini kabisa za ibada ya asili, wakizidisha miungu yao hadi ikawa mithali kwamba kulikuwa na miungu zaidi katika Misri kwamba wanadamu, lakini ujuzi wa Mungu huyu wa kweli bado ulidumu kama imani tupu, iliyoshikiliwa na wasomi, wachache waliosoma. Hawa waliona wingi wa miungu kuwa miungu tu, au miungu midogo, hata hivyo waliabudu badala ya Aliye Mkuu, kwa sababu waliamini uwongo wa Ibilisi, kwamba Muumba alikuwa mbali sana juu yao na alikuwa na mambo mengi sana ya kushughulika nayo, ili kutambua maombi au kujali ibada zao.

Mungu alipowatuma Musa na Haruni kwa Farao, alisema katika kijiti kilichowaka moto, “Mwambie hivi, MIMI NDIYE amenituma kwenu; Yaani, Mtakatifu, Aliyekuwepo Mwenyewe, Asiyeheshimika ambaye ninyi mnadai kumwamini, amenituma hapa kuwataka watu wake, Waisraeli, waachwe huru kwenda kumwabudu. Farao akasema, Bwana ni nani, hata niitii sauti yake, na kuwapa Israeli ruhusa waende zao? mimi simjui Bwana, wala sitawapa Israeli ruhusa waende zao.”

Katika hili Farao alikuwa mwaminifu kwa kiasi. Hakuamini kwamba Mungu huyo mkuu zaidi alijali ibada ya wanadamu, sembuse kwamba alijali sana ibada ya watumwa hao Waebrania.

Upagani siku zote ulihusisha mafanikio yake ya kitaifa kwa ukuu wa miungu yake walinzi. Kwa hiyo kwa Farao ilionekana kwamba ikiwa Waisraeli walikuwa na Mungu hata kidogo, yeye alikuwa tu mungu wa watumwa, na chini ya udhibiti wa miungu yao, akidumisha uhusiano sawa nao ambao Waebraia walifanya kwa Wamisri. Kwao, wakiwa utumwani kwa Wamisri, kudai kwamba Mungu wao ni Mungu ambaye hata yeye alikiri kuwa juu ya wote, ilikuwa ni upuuzi; ilikuwa zaidi, ilikuwa ni kufuru dhidi ya miungu ya Misri, na mbaya zaidi kuliko hilo, ilikuwa ni madai ya uwezo wao, na kudai haki yao ya uhuru kutoka kwa nira ya Misri. Ni ajabu kama nini kwamba Farao aliongeza mizigo yao na kutumia kipigo hicho, akifikiri kuwaondolea upumbavu huo! Kwake yeye, mfalme wa Misri, kukiri dai la watumwa hao kwamba Mungu wao, mungu aliyedai uhuru wao alikuwa sawa na Mungu mkuu wa miungu, ambaye alimwona kuwa mkuu kuliko hata kumwona, ilikuwa ni yeye akubali haki yao. na uwezo wa kujitegemea, na ubora wao kama mbio katika makadirio ya Mungu, hata kile alichodai kwa Wamisri. Ni ajabu jinsi gani mfalme huyo mwenye kiburi alikataa kukubali haya yote!

Lakini kila tendo la Mungu katika kushughulika kwake naye kuanzia wakati huu na kuendelea lilikuwa kwa ajili ya kumleta kuona na kuukubali ukweli huu; wala si yeye tu, bali na ulimwengu kupitia yeye. Laiti Farao angebaki mwaminifu kwake mwenyewe na nuru ambayo mungu alimfunulia, angeweza kupoteza baadhi ya watumwa, lakini angempata Baba mwenye upendo, ambapo hapo awali alikuwa akiamini kwa njia ya kinadharia tu katika ukali, usiotikisika, usiojali, na mungu asiyejua. Si yeye pekee, hata hivyo, ambaye anapoitwa kuamua kati ya vitu vinavyoonekana na visivyoonekana, vya muda na vya milele, ameamua vibaya.

Ishara ya kwanza kabisa ambayo Musa angempa Farao ilikuwa na maana ya ajabu. Musa akaitupa fimbo yake chini, ikawa nyoka. Wachawi wakafanya vivyo hivyo, au tuseme kwa uchawi walifanya watu waonekane kuwa walifanya vivyo hivyo. Lakini nyoka aliyetoka kwenye fimbo ya Musa akawala wale nyoka wengine, kisha akageuka kuwa fimbo tena mkononi mwake.

Nyoka huko Misri alichukuliwa kuwa mtakatifu, na aliabudiwa kama mungu. Kuwafanya wanyama watambao kuwa miungu na kuwaabudu ni mojawapo ya aina za chini kabisa za ibada ya sanamu, hatua ya mwisho katika kuelekea chini. Wanyama hawa watambao, ambapo nyoka alimjaribu Hawa, wamefananisha Shetani, na ibada yao ilikuwa ibada ya shetani iliyochochewa na woga. **Kwa tendo hili, lililotendwa kwa uwezo wa Mungu na kulingana**

na mwongozo wake wa pekee, Musa alionyesha kwa Farao kwamba Mungu wa watumwa wa Kiebrania angeweza kutengeneza miungu ya Wamisri na kuifungua kwa mapenzi yake. Angeweza kuwaumba na angeweza kuwaangamiza, na kwa hiyo ni lazima awe Mungu ambaye hata yeye alikiri kuwa juu ya wote, ndiye pekee aliyekuwa na uwezo wa kuushinda uovu ule ambao waliufanya kuwa mtu na kumwabudu kwa hofu. Katika hili hapakuwa na ufunuo wa Mungu wa kweli tu, bali pia tangazo la injili—ufunuo wa uwezo wa kushinda dhambi. Farao aliona ukweli, lakini kwa kiburi na ulimwengu alikataa kuuzingatia, na hivyo moyo wake ukawa mgumu.

Kuna methali ya zamani na ya kweli inayosema, “Misri ni zawadi ya Nile.” Juu ya kufurika kwa kila mwaka kwa mto huu kulitegemea rutuba ya ajabu ya udongo, ambayo vinginevyo ingekuwa kama Sahara kubwa, isiyoweza kabisa kutegemeza uhai. Wamisri kwa kutambua ukweli huo, badala ya kumpa Mungu utukufu, waliufanya mtu na kuuabudu mto huo. Walikunywa maji yake kwa heshima, wakiamini walikuwa na uwezo wa kuponya magonjwa na kutoa maisha mapya. Juu ya ukingo wake kulikuwa na hekalu zuri sana, ambamo palikuwa na sanamu kubwa sana ya mungu huyu Nilus, na kwa ajili hiyo mfalme na wakuu wote walikimbilia ibada kwa nyakati zilizowekwa.

Mungu wa watumwa wa Kiebrania aligeuza mto huu kuwa damu, na kuufanya kuwa wa kifo badala ya kutoa uhai. Wamisri hawakuweza kunywa maji yale, kwa kuwa yalikuwa yananuka; na si nguvu zote zilizounganishwa za miungu ya Misri zingeweza kurejesha mto katika hali yake ya zamani. Mungu wa Waebrania peke yake ndiye angeweza kurudisha mto huo, na hivyo kuthibitisha kwamba kwake yeye peke yake ndiye aliyestahili heshima na ibada ambayo walikuwa wameitoa kwa upumbavu kwa kazi yake.

Chura pia alikuwa mnyama mtakatifu, na aliabudiwa kwa fahari nyingi na Wamisri. Mungu wa watumwa wa Kiebrania aliwazidisha vyura hao mpaka wakawa wadudu waharibifu, na nchi ikanuka. Farao huyo mwenye kiburi ilimbidi amsihi Mungu wa watumwa wake, kwamba miungu ya Misri, ambayo alikuwa ameifanya, iangamizwe naye, kwa maana hapakuwa na nguvu katika miungu yote ya Misri ya kutekeleza jambo hili lililotakwa sana. matokeo Bado Farao alipinga ukweli na kuufanya moyo wake kuwa mgumu.

Kwa amri ya huyu mungu muweza wa yote wa watumwa wa Kiebrania, mavumbi ya Misri yakawa chawa juu ya watu wote katika nchi yote. Sasa chawa alichukuliwa kuwa najisi. Ikiwa ilingusa mtu huyo, ilihitaji, miongoni mwa Wamisri, kama vile baadaye miongoni mwa Wayahudi, mchakato mrefu wa utakaso kabla ya kuhani kuhudumu kwenye madhabahu, au raia huyo

mcha Mungu atokee humo kwa njia inayokubalika ili kutoa dhabihu. Kwa hiyo kwa amri ya Yehova kila hekalu la Misri lilifungwa, na kila mahali patakatifu palikuwa pameachwa kwa muda. Hakukuwa na kuhani wa kuhudumu na hakuna mwabudu wa kutoa dhabihu; na hivyo ilitibitishwa kwamba mfumo mzima wa ibada hiyo ya uwongo, pamoja na mahekalu yake mengi na umati wake wa makuhani na makuhani wa kike, na sherehe zake za fahari, ulikuwepo lakini kwa kuteseka kwake Aliye Mkuu, ambaye katika rehema zake nyororo alikuwa akitafuta kuwaongoza wote kwake.

Huko Misri kulikuwa na mungu mmoja ambaye kazi yake maalum ilikuwa ni kuilinda nchi dhidi ya kundi la nzi na wadudu waharibifu ambao wakati fulani waliishambulia; na mwingine, ambaye ibada yake ilihusishwa na hali ya hewa chafu na kutokuwepo kwa dhoruba za uharibifu. Ijapokuwa miungu hii, na ijapokuwa jitihada zote zilifanywa ili kuwapatanisha, kwa amri ya Mungu wa Waebrania nzi walikuja kwa wingi kwa uchungu wao wa sumu, na kufanya maisha yenyewe kuwa mzigo; na kwa amri hiyo hiyo umeme ukaangaza, na ngurumo ikatanda ardhini, wakati mvua ya mawe ya kutisha iliharibu mazao na kuuu mwanadamu na mnyama aliyepatikana bila ulinzi katika shamba. Murrain ilianguka juu ya ng'ombe, na kuuu hata ng'ombe mtakatifu, kitovu cha ibada ya kuchukiza, ya Apis ya uhuni. Hekalu zuri sana, lenye fahari ya usanifu wa Wamisri, liliachwa, au kujazwa tu na waombolezaji kimya kwa ajili ya mungu aliyekufa. Tarumbeta za fedha za makuhani na nyimbo za wanawali wanaocheza uchi zilinyamazishwa.

Ni ufunuo ulioje wa ukweli kwamba kuna Mungu mmoja, na mmoja tu! Sio katika Misri yote bado ingeweza kubaki mtu mmoja mwaminifu, mnyofu aliyedanganywa na dhahaka tupu za ushirikina mbaya sana.

Ibada ya jua ilikuwa ndio kiini na kiini cha dini ya serikali. Katika namna mbalimbali, akifikiriwa kuwa na mamlaka mbalimbali, alisimama kichwani mwa kila mpangilio tofauti wa miungu, na kutajwa kuwa mungu wa miungu. Lakini kwa amri ya Mungu ambaye sasa alidai uhuru wa watumwa maskini wa Kiebrania, utukufu wa yule aliyedhaniwa kuwa mkuu zaidi ulitoweka. Aliondoa kuangaza kwake, na huko Misri kulikuwa na giza ambalo lingeweza kuguswa; lakini katika nchi ya Gosheni, ambapo Muumba wa jua alikubaliwa kuwa mkuu, palikuwa na nuru.

Hata katika kifo cha mzaliwa wa kwanza, ili watu wake wapate kukombolewa, kama hawangeipinga nuru hadi upofu mkamilifu, Wamisri wangeona umefunuliwa Upendo wa Kimungu ambao haukuwa umemzuia Mzaliwa wake wa Kwanza, ndio Mwanawe wa Pekee, lakini walikubali kifo chake ili wapate

ukombozi kutoka katika nguvu za kifo, hata uzima wa milele. Hata hili halikuwa wazo gumu sana kwao, kwa maana uwezo wa ahadi ya awali ya Mwana wa kimungu juu ya mioyo ya wanadamu ulishuhudiwa bado, hata katika dini yao, na hekaya nyingi ambazo ndani yake jua halisi lilitungwa kutekeleza sehemu yake ya Jua la haki.

Lawama kubwa zaidi ya ibada ya sanamu, na ufunuo mkubwa zaidi wa Mungu wa kweli kuwa ndiye pekee muweza wa yote anayestahili kuabudiwa, haungeweza kufikiriwa na akili ya mwanadamu. Lakini Mungu kwa rehema alijishusha hivyo kusema ukweli kwa mataifa ya kale, si kwa Wamisri pekee, kwa maana ujuzi wa Israeli na ukombozi wao wa ajabu kwa uwezo wa Mungu wao ulienea katika nchi yote hata hofu yao iliwaangukia watu wote. Ijapokuwa ufunuo huu wa ajabu wa uwezo wa Mungu, na ukweli kwamba Mungu mkuu huwajali watoto wake, ili kusiwe na kisingizio cha kuabudu miungu, inaweza kusemwa juu ya Wamisri, kwamba “hawakutubu wampe utukufu.”

Bado kulikuwa na wengine ambao walitubu, kwa kuwa umati wa Wamisri waliochangamana walichagua sehemu ya Waisraeli, na wakapanda pamoja nao. Ni ajabu jinsi gani kwamba walipokombolewa hivyo kwa uwezo mkuu namna hii, na kupitishwa katika Bahari ya Shamu juu ya nchi kavu, ni ajabu ya jinsi gani kwamba waliimba wimbo mpya, na wimbo wa shangwe, wakisema: “Nitamwimbia Bwana, kwa kuwa ametenda. alishinda kwa utukufu... Bwana ni nguvu zangu na wimbo wangu, naye amekuwa wokovu wangu.”

Yeye atazamaye mapigo haya katika nuru ya kweli, hataona ndani yake hakuna mgongano na ukweli mkuu kwamba Mungu ni pendo; Badala yake, ataona ndani yake upendo ule unaotanda juu yetu daima, ingawa tuko katika majaribu na giza, ingawa tuko katika utumwa na dhuluma; upendo ambao, wakati unatafuta kutuletea uhuru na furaha ndani yake, ndio, hata kwenye nchi ya pumziko inayotiririka maziwa na asali, unatafuta pia kujidhihirisha kwa wengine wote ili wao pia, kupitia ukombozi wetu, wampate mkombozi wao na furaha yao kuu.

Mungu ni Upendo!

*Mzee Fifiield anafunua upendo wa Baba
mpole na asili ya kiroho ya sheria, upatanisho
na mpango wa wokovu.*

*Dhana zinazoelezewa katika kitabu hiki hutoa mbegu
ya msingi ya mawazo kwa ajili ya uelewa
wa kweli wa tabia ya Mungu*